

Điền Môn Danh Hoa

Contents

Điền Môn Danh Hoa	1
1. Chương 1: Phần 1: Roi Vàng Phá Hồng Tay Áo Tĩnh Lặng Tựa Đám Mây Bay Đến Nơi Nào .	2
2. Chương 2: Phần 1: Roi Vàng Phá Hồng Tay Áo Tĩnh Lặng Tựa Đám Mây Bay Đến Nơi Nào 2	5
3. Chương 3: Phần 1: Roi Vàng Phá Hồng Tay Áo Tĩnh Lặng Tựa Đám Mây Bay Đến Nơi Nào 3	8
4. Chương 4: Phần 2: Nơi Dây Càn Không Phục Càn Khôn 1	12
5. Chương 5: Phần 2: Nơi Dây Càn Không Phục Càn Khôn 2	15
6. Chương 6: Phần 2: Nơi Dây Càn Không Phục Càn Khôn 3	18
7. Chương 7: Phần 3: Lời Ca Đẹp Vô Hạn Làm Bay Hồn Phách 1	21
8. Chương 8: Phần 3: Lời Ca Đẹp Vô Hạn Làm Bay Hồn 2	24
9. Chương 9: Phần 3: Lời Ca Đẹp Vô Hạn Làm Bay Hồn Phách 3	29
10. Chương 10: Phần 4: Nàng Vốn Là Giai Nhân Phương Nào? 1	33
11. Chương 11: Phần 4: Nàng Vốn Là Giai Nhân Phương Nào? 2	38
12. Chương 12: Phần 4: Nàng Vốn Là Giai Nhân Phương Nào? 3	43
13. Chương 13: Phần 5: Chân Tình Thuở Ban Sơ. 1	47
14. Chương 14: Phần 5: Chân Tình Thuở Ban Sơ. 2	52
15. Chương 15: Phần 5: Chân Tình Thuở Ban Sơ. 3	56
16. Chương 16: Phần 6: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba 1	61
17. Chương 17: Phần 6: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba 2	65
18. Chương 18: Phần 6: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba 3	70
19. Chương 19: Phần 7: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba (4)	74
20. Chương 20: Phần 7: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba(5)	79
21. Chương 21: Phần 7: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba (6)	84
22. Chương 22: Phần 8: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 1	88
23. Chương 23: Phần 8: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 2	94
24. Chương 24: Phần 8: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 3	99
25. Chương 25: Phần 9: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 4	104
26. Chương 26: Phần 9: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 5	109
27. Chương 27: Phần 9: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 6	113
28. Chương 28: Phần 10: Danh Hoa Chỉ Đẹp Chứ Chẳng Hồng 1	117
29. Chương 29: Phần 10: Danh Hoa Chỉ Đẹp Chứ Chẳng Hồng 2	122
30. Chương 30: Phần 10: Danh Hoa Chỉ Đẹp Chứ Chẳng Hồng 3	127
31. Chương 31: Phần 10: Danh Hoa Chỉ Đẹp Chứ Chẳng Hồng 4	131

Điền Môn Danh Hoa

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, giang hồ tranh đấu, yêu hận tình thùEdit: Team edit Lâm NguyệtBeta: Hiên Viên Dạ NguyệtHần chỉ n

1. Chương 1: Phần 1: Roi Vàng Phá Hồng Tay Áo Tĩnh Lặng Tựa Đám Mây Bay Đến Nơi Nào

CHUYỂN NGHĨA: THƯỢNG QUAN PHƯỢNG VŨ

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Hai bên bờ sông Trường Giang có mấy con thuyền cập bến.

Trên mặt sông Tây Xuyên ánh sáng rực rỡ chiếu rọi đầy trời, sóng nước gợn ôn hòa lên xuống, ánh hào quang màu vàng chiếu vào con sông chấp chờn sinh động.

Nơi này là Tứ Xuyên Vân Dương, là thung lũng hình thang ở đỉnh Đông Phương, ra khỏi Vân Dương đi về hướng huyện Nghi Xương, địa hình biến đổi bất ngờ tạo nên dòng nước chảy xiết, sức mạnh của nước hay thay đổi, ngàn dặm đường thủy, một ngày đi đi lại lại.

Sắc trời tối dần, tiếp tục đi về hướng đông đã là con đường hiểm trở, chỉ cần là người từng trải tất nhiên là hiểu được nên dừng thuyền ở chỗ này qua đêm, chờ thuyền viên dưỡng đủ tinh thần, ngày mai lại tiếp tục đi qua eo sông.

“Con cua có tám cái càng, có hai cái càng rất to, đôi mắt chen chúc một chỗ còn cổ thì rút lại, bò qua bò qua bãi cát, một cặp bầu vật a nên ai uống — ba lần đến gần hoa a nên ai uống — sáu lần thuận a nên ai uống — oa ha ha ha”

“Con mẹ nó” một câu hét to đột nhiên vang lên, làm cho khoang thuyền chấn động kém chút sụp đổ.

“Cái tên người Man tộc tóc đỏ mắt làm này, theo chúng ta cũng một thời gian, những câu tiếng Hán nghiêm chỉnh thì không học thể mà mấy câu chữ người lại lưu loát thể kia!”

Bên trong khoang thuyền vài người đàn ông tùy chỗ mà ngồi, không gian rộng rãi, một vò rượu để bên trong, đó không phải rượu bình thường, là “Mật lý đào” mà quán rượu hoa đào Liêu Đông ủ, thơm mát, tinh khiết, mùi nồng, mạnh đủ cả bốn thứ, là rượu tốt khó có được, khó trách có người vì nó mà vùng tay.

Để công bằng...mọi người tính toán dùng quyền để quyết định thắng thua, quy tắc không đổi, nhưng có người lại không muốn thắng bằng quyền, do đó dùng đủ cách quái lạ khiến mình thua, để bị phạt rượu. Trận thứ nhất người thua quyền uống thống khoái, người thắng quyền chỉ có thể trừng mắt nhìn

“Đến đây! Đến đây!” Tuy là tiếng Hán, lại xen lẫn giọng nói quái dị, La Bá Đặc thở phì phì vén cao ống tay áo, đôi mắt màu lam híp lại. Trước kia hắn luôn thua, hôm nay hắn được vận may quán lấy, liên tiếp từng quyền trót lọt đều thắng, mắt thấy một vò rượu sắp đến đáy, mà hắn thì nửa ngụm cũng chưa được uống. Thật buồn bực!

“Đến, lão tử cùng người chơi đùa!” Đến hán tử khỏe mạnh, hắn liếc mắt một cái đã bị đánh bại, nhấc vò rượu lên sẵn khoái uống một ngụm rượu phạt Đại Hồ Tử vội vàng nói: “Mẹ kiếp, Trương Hồ Tử, người con mẹ nó uống quá nhiều rồi!”

“Mẹ ta mất sớm, không có may mắn được uống rượu này ” kẹp vò rượu dưới nách, Trương Hồ Tử dùng ống tay tùy tiện lau rượu dính trên râu quai nón, nhìn mọi người chung quanh chậm rì rì nói: “Cho nên –ta đây thân là con muốn giúp lão nhân gia bà uống nhiều thêm vài ngụm!” Vừa nói xong hắn lấy vò rượu uống lần thứ hai

Trong chớp mắt, bảy bóng đen liền bổ nhào lại đó, tiếng nguyên rửa cùng chữ rửa vang tận mây xanh, bỗng nhiên thay đổi thành kịch liệt tranh đoạt như vậy. May mà bài trí trong khoang thuyền trí cực kì đơn giản, đồ bị đập vỡ cũng không nhiều, một gã thư sinh áo trắng chớp lên một cái bay qua cái bàn thấp, đi vòng qua mấy người đang dây dưa thành đoàn, đẩy cửa gỗ ra, gọn gàng nhảy lên sàn thuyền, để toàn bộ mấy người đang làm loạn ở phía sau.

“Ánh mặt trời chiều thật đẹp, hoàng hôn lúc này thật quý giá.” Sửa sang lại chiếc áo một chút, mở cây quạt trong tay ra, hần khoanh tay bước đến bên cạnh nam tử đứng ở mũi tàu

Nghe vậy, nam tử kia nghiêng nửa mặt đi, tinh quang trong mắt híp lại, giọng nói trầm thấp không vui không buồn vang lên: “Đệ đặc biệt mang vò rượu kia đến, chính là muốn xem bọn họ tự giết lẫn nhau?”

“Bang bang! Keng keng –” bên trong truyền ra tiếng động lớn, tiếng chửi bậy chưa nghỉ, xem ra tình hình chiến đấu đang kịch liệt gấp bội.

Tổng Ngọc Lang ôn hòa cười, theo thói quen lay động cây quạt, cãi lại: “Trời đất chứng giám! Tam ca, bình “mật lý đào” là Lão Thập Tam cùng người vợ danh giá của hắn lấy được mang đến biểu huynh, đệ chỉ là thuận nước đẩy thuyền thay hắn mang đến đây, sao lại đổ hết mọi chuyện lên đầu Ngọc Lang thế này?”

“Ta còn không biết trò lừa bịp của đệ sao?” Người đàn ông hừ lạnh, tầm mắt dừng trên mặt sông.

“Ha Ha...” Tổng Ngọc Lang cong môi cười, im lặng đứng sóng vai cùng người đàn ông, chân mày rũ xuống, bộ dáng không nóng không lạnh mười phần vô hại: “Ồ dưới mí mắt của Tam ca đệ có thể giả trò lừa bịp đùa giỡn gì đây? Xem huynh đề phòng như vậy thật không xem đệ làm huynh đệ, aizz aizz thật là vô tình” lời nói ăn năn hối lỗi, lại đem sai lầm đặt ở trên người đối phương.

Luôn luôn có thói quen trực lai trực văng[1], không chịu nổi nhất chính là tính tình xảo trá như vậy, nâng tay đè ép áp thái dương, lòng bàn chân Dung Xán ngứa ngáy, vô cùng muốn tự mình đá tên gia hỏa này xuống sông, thuận tiện luyện thêm lực chân.

“Ồ? Cái này — thật là thơm—” đột nhiên gấp cây quạt lại, Tổng Ngọc Lang ngửi thấy mùi thức ăn bay tới, mắt phượng híp lại thành một đường, nhìn thấy bên bờ có ba người thiếu niên đang bận rộn và giá đỡ thịt nướng, cá, tôm.

Đầu thiếu niên nhỏ nhất quay mặt sang bên này quấy phần canh nóng, một mặt cất giọng nói: “Xán gia, Lục gia, cơm chiều cũng sắp làm xong rồi.”

Tổng Ngọc Lang gật gật đầu với bọn họ, lập tức thở dài cảm khái nói: “Tam ca thật có phúc khí, năm đó đột nhiên nhận từ thu ba tên cô nhi, nay đều thành người hữu dụng, ở phương diện áo cơm đều giúp ca xử lý ổn thỏa, nhưng mà... Ca có một mình cần gì dùng tới tận tới ba gã sai vặt? Chẳng bằng nhường một người cho Ngọc Lang đáng thương này đi.”

Sao ta lại có thể cùng người nham hiểm, đổi trắng thay đen như vậy kết làm huynh đệ khác họ chứ? Dung Xán nghĩ mãi không ra. Nói cho rõ là ba thiếu niên kia là Tổng Ngọc Lang nhặt được, sau đó kiên quyết đưa cho hắn bây giờ lại châm chọc.

“Tam ca,...trong mắt ca có tia ác độc kia.” Dung mạo kia có thể so với Phan An, sắc mặt uy hiếp Tổng Ngọc Lang vẫn tươi cười, nhưng thân hình của hắn đã thông minh lùi sang bên cạnh.

“Lão lục.” Dung Xán liếc mắt nhìn hắn, bàn tay nắm lại các khớp xương ngón tay khảnh khảnh rung động, khóe miệng kéo lên một độ cong nhỏ, “Đệ cảm thấy một quyền đánh lên mặt thoải mái hay là một cước đá vào hông thoải mái hơn?”

Đừng — biết rõ vuốt râu hùm phải trả giá vô cùng nghiêm trọng, nhưng hắn lại cứ ngứa miệng, đánh chết cái nết không chừa. Tổng Ngọc Lang cười cười, Quạt giấy giơ lên bảo vệ ở trước ngực, chặn lại nói: “Tam ca đừng tức giận, đừng tức giận, nhìn cho rõ ràng, đệ là Ngọc Lang, là người vun đất cắm hương, uống máu ăn thề, kết nghĩa kim lan làm lục đệ thân thiết của ca, chúng ta có phúc cùng hưởng gặp nạn cùng chịu, Tam ca sao có thể tra tấn đệ được?” Thấy Dung Xán tới gần từng bước, hắn nhanh chóng nói tiếp: “Aizz aizz, thực tế là Thiết lão đại muốn đệ đến... Đừng lại đây nữa, nếu đệ rơi xuống nước, cần phải làm phiền Tam ca cứu giúp! vậy thì đệ sẽ áy náy”

“Nói trọng điểm.” Dung Xán mày kiếm nhăn lại, đầu ngón tay gõ vào thuyền

Đã là tuần kiệt, đương nhiên phải thức thối. Tổng Ngọc Lang giống như đã học thuộc lòng, lại giống như vội vàng nói: “Trong trại phát ra hiệu lệnh tới khắp nơi, mười lăm tháng sau các huynh đệ tụ hội ở Diêm Vương Trại, một là vì Thất muội đã về được bước tiến mới về bản đồ cơ quan địa hình, hai là để bàn bạc biện pháp hồng tránh sự tranh chấp của triều đình với Diêm Vương trại, nhiều huynh đệ đã cảm thấy chán

chuyện đánh nhau, với lại...” Hắc dừng một chút, nhìn về mặt Dung Xán đã hơi ngời gợn chiều bài tươi cười không nóng không lạnh lại trở về khóe miệng: “Nhị ca luyện công tẩu hỏa nhập ma.”

Diêm vương trại chia làm hai nữ, mười một nam, đều là nhân vật nổi tiếng trên giang hồ, mấy năm nay bởi vì đại trại chủ Thiết Vô Cực cùng mười hai vị đệ đệ, muội muội của hắn bản lĩnh đều cao siêu nên Diêm Vương trại phát triển rất nhanh, hắc bạch lưỡng đạo của võ lâm ai cũng phải cho ba phần mặt mũi. Mà trong mười ba vị kết nghĩa kim lan, cùng Dung Xán đứng ngang hàng là Nhị đương gia Dung Thao không chỉ là thân huynh đệ hàng thật giá thật, lại sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm là một đôi song sinh, nhưng bởi vì chức vụ khác nhau, thân là Bắc đề đốc Dung Thao hàng năm đóng quân ở phía bắc, mà hắn lại vì chuyện Tào bang mà hồi hải ngược xuôi.

Tào bang, không ai không biết, không ai không rõ là bang phái trấn giữ đường thủy trên sông Trường Giang, trừ bang chúng ra không ai biết được nó thực ra là thế lực lớn nhất ở phía Nam của Diêm Vương trại trên đất liền.

Thấy Dung Xán như có suy nghĩ, Tống Ngọc Lang lại nói: “Việc này thực ra có nội tình, hình như việc này có liên quan đến vị chị dâu quận chúa kia của chúng ta, chờ lúc huynh đệ tụ hội, Tam ca hãy hỏi lại tình hình cụ thể. Ha ha...cá nường này thật thơm...” đề tài vừa chuyển, một đôi mắt phượng nhện không được lại liếc về phía bờ sông.

Dung Xán nhíu mi trầm ngâm chốc lát, đang muốn hỏi, trước mặt sông lại có tiếng đánh nhau truyền ra.

Trong lòng sông, một con thuyền hạng vừa màu đen đang xuôi dòng đi xuống, không người cầm lái, chỉ thấy năm, sáu gã nam tử áo đen vây đến tấn công hai người trên thuyền, nhìn thân hình hai người kia có lẽ là nữ tử, trong đó một người dùng song đao, một nữ tử khác thì sử dụng roi dài. Hai bên càng đấu càng say sưa, trên mặt sông một con thuyền lớn màu đen đuổi sát mà đến, trên thuyền bỏ xích sắt xuống, nháy mắt đã kéo lại thuyền nhỏ.

“Huyền Phong đường.” Miệng lẳng lặng nói ra tên phái, hai cánh tay Dung Xán ôm trước ngực, chăm chú nhìn theo. Bên cạnh trừ bỏ Tống Ngọc Lang, nhóm thủ hạ mới vừa rồi vì rượu mà đánh đến mức người chết ta sống sau khi nghe thấy tiếng cũng đều lục tục chạy đến sà tàu xem cuộc chiến.

“Lại có người dám bỏ ra một số tiền lớn mời tổ chức sát thủ lớn như Huyền Phong đường đuổi giết, xem trận thế này không phải là đốc toàn bộ lực lượng đấy chứ? Ha ha, hai cô nương này lại lịch không nhỏ.” Tống Ngọc Lang khê cười nói.

Gần tới bầu không khí bình thường đã bị phá hủy, trừ Dung Xán bên này dư thừa ngừng con thuyền lại, còn toàn bộ đều đóng chặt khoang thuyền, kéo cửa sổ xuống, không ai dám nhiều chuyện liếc mắt nhìn một cái, sợ gặp phải ân oán giang hồ không cần thiết.

Bốn phía trầm xuống, tiếng đánh nhau càng vang lên rõ ràng hơn.

Về mặt Dung Xán không thay đổi, ánh mắt sâu xa, lỗ tai âm thanh cắt qua khoảng không kia, khác với đao kiếm, khí giới bằng sắt, tiếng vang vù vù thật mãnh liệt, còn lưu lại âm thanh, trường tiên (roi dài) kia giống như kim xà, di chuyển linh hoạt, mang theo từng đợt ánh sáng, còn nữ tử cầm roi mạnh mẽ ở giữa vùng qua vùng lại, tay áo bay bay, trang phục bảy màu rách nát lại cùng ánh tà dương màu hồng tôn lên nhau.

Thấy đánh nhau chưa xong, trên thuyền to lại phái viện trợ, vài tên áo đen bay nhanh tới. Lúc này, tiểu cô nương dùng song đao hộ trái công phải, trong hiểm nguy tránh đi trường kiếm phóng tới mặt, có chút khó có thể chống đỡ.

“A tỷ!”

Tiểu cô nương kinh hãi kêu chưa dứt, nữ tử dùng trường tiên đã như linh xà phun nọc độc, trong chớp mắt đánh trúng người cầm kiếm, nhoáng một cái tên nam tử kia xương đầu vỡ vụn, rống thảm một tiếng ngã vào trong sông.

Kim tiên (roi vàng) không thu lại chút sức mạnh nào, khí thế sắc bén xoay một vòng lớn –

“Cút hết cho ta.”

Nữ tử vừa dứt lời, mấy tiếng bùm bùm liên tiếp vang lên, hầu hết mấy tên áo đen đã bị roi đánh vào trong nước.

“Hay!” bản lĩnh thật tốt. Ở bên cạnh xem cuộc chiến, Dung Xán nhin không được vỗ tay kêu lên, bản thân biết rõ trong tất cả các loại vũ khí, dùng roi khó hơn dùng kiếm, đao, thương, chùy...bởi vì nó dài lại mềm nên không dễ điều khiển, nữ tử này lại có thể điều khiển roi, phát huy ưu thế vô cùng nhuần nhuyễn đủ thấy tu vi võ công.

“Nàng...nàng nhìn sang bên này.” Phía sau Trương Hồ Tử mất híp thành khe hẹp, một tay để lên trên lông mày, còn không quên ôm chặt bình rượu trong ngực: “hì hì, là một tiểu cô nương xinh xắn”. Kỳ thật với cự li của hai thuyền, nhìn cũng chẳng phân biệt được dung mạo của nữ tử, nhưng thấy thân hình thon dài yếu diệu của liền biết được đó là một nữ tử xinh đẹp.

Nghe được tiếng trầm trồ khen ngợi, nữ tử thoáng phân tâm, thiếu chút bị một thanh đại đao chém trúng, lăn mình một cái chật vật tránh đi, kim tiên không tấn công địch nhân, ngược lại che chở cho tiểu cô nương sử dụng song đao quá lớn: “Muội muội đi mau!”

“Không!” Tiểu cô nương gấp gấp kêu lên, lại xoay người để kim tiên vung vào không trung, “A tỷ — ”

“Đi mau!” Kim tiên đánh xuống lần nữa, trói một gã hán tử ném lên.

Lần này trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc không thể tranh cãi nhiều, tiểu cô nương cắn môi nhủ mi, đầu khê vung, lấy tên áo đen đang bay tới làm ván cầu, ở không trung mượn lực, thoát khỏi vây khốn, thân mình nho nhỏ biến mất giữa lòng sông không thấy bóng dáng.

Tên áo đen kia bị ném bay đã luống cuống không biết phải làm gì, tiếp theo lưng lại chịu một cước của tiểu cô nương, thân hình như đứt dây bở nhào về phía Dung Xán, mắt thấy thân thể khổng lồ sẽ ngã xuống sàn thuyền, một đôi tay đột nhiên nâng gáy cùng thắt lưng của hắn, theo kinh lực vừa đủ, cứng rắn giúp hắn xoay trở lại thân thể, đầu ở trên, dưới chân đứng ở trên thuyền.

2. Chương 2: Phần 1: Roi Vàng Phá Hồng Tay Áo Tĩnh Lặng Tựa Đám Mây Bay Đến Nơi Nào 2

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUAN PHƯỢNG VŨ

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Nói thật, Dung Xán hoàn toàn không muốn tham gia vào phiên toái trước mặt, nhưng cũng không thể để mặc cho người đàn ông nặng chừng trăm cân này đụng vỡ thuyền của mình, bây giờ ra tay giúp hắn cũng là lấy lập trường của mình mà cân nhắc, nhưng hành động này rơi trong mắt của nữ tử tự nhiên thành hiểu lầm.

Trên con thuyền nhỏ, nữ tử đột nhiên nhảy lên mặt nước, mấy tên áo đen lúc chìm lúc nổi trong dòng sông trở thành điểm tựa lực tốt nhất, hai chân nàng giẫm lên một tên áo đen, trong nháy mắt thân hình nhẹ nhàng dừng ở đầu thuyền của Dung Xán, kim tiên cũng theo đó mà bay ra.

“Cô nương —” tình huống thay đổi đột ngột, Dung Xán không cách nào giải thích, chân dài nhanh chóng đá lệch roi mềm, tránh được đợt công kích thứ nhất.

Thấy động tác của hắn gọn gàng tự nhiên, nữ tử có chút kinh ngạc ồ một tiếng, bỗng quát: “Hãy đỡ một roi của ta.”

Không nghĩ tới chiêu này của nàng là dương đông kích tây, giữa không trung cây roi chuyển hướng, đánh tới người giả dạng thư sinh nhìn có vẻ yếu nhất, tay trói gà không chặt

“Đừng tổn thương huynh đệ của ta”

Ngọn roi bay đến vừa đúng khuôn mặt tuần tú của Tống Ngọc Lang, chân dài của Dung Xán đá đến, chỉ nghe vù vù một tiếng, nữ tử liên tục đánh ra tám roi như một tiếng trống làm cho tinh thần hấn hăng hái thêm, nhưng thấy đối phương ra chiêu tàn nhẫn, xuống tay không lưu tình, trong lòng Dung Xán ngạc nhiên, mây rậm không khỏi nhăn lại.

Thấy chủ tử vẫn chưa thắng được cô gái nhỏ, toàn bộ huynh đệ trên thuyền oa oa kêu to không biết làm thế nào cho phải, dù sao một đám đại nam nhân tấn công một cô gái nhỏ, việc này nếu truyền ra ngoài, Tào bang không cần lặn lội trên giang hồ nữa.

“Cô nương chậm đã, xin nghe tại hạ nói một lời.” bộp một tiếng vang lên rõ ràng dứt khoát, kim tiên rực rỡ trói chặt một bao tay, cổ tay hấn trầm xuống, tay không bắt ngọn roi, mặc dù không đoạt được vũ khí của nàng nhưng cũng làm cho đối phương không rút về được.

Động tác hai bên cùng lúc dừng lại, Dung Xán bấy giờ mới nhìn rõ hình dáng của nàng kia —

Nàng mặc áo màu trắng, váy xanh dài đến gối, trước ngực, cổ tay áo và góc áo trên chỗ thêu lốm đốm vết rách nhìn lóa mắt, từng vòng đường viền hiện ra chói lọi, lộ ra hoa văn một loại hoa cỏ thần bí, khăn bầy màu quần lầy chân nhỏ, hai chân đi một đôi giày hoa câu giác, nhìn trang phục của nàng thì không phải nữ tử nhà Hán.

Đường nét khuôn mặt trái xoan tươi sáng, nước da như mật, hai hàng lông mày nhỏ và dài, cái mũi xinh xắn, mỗi bên tai đeo một cái vòng tai lớn. Nàng đứng ở mũi thuyền, kéo nhanh trường tiên trên tay, ánh mắt trong phút chốc nhìn chăm chú không chớp mắt vào Dung Xán, môi mỏng màu hồng phấn nhếch lên, sóng mắt lưu chuyển, vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, trên mặt không nhìn ra nửa phần tức giận.

Trương Hồ nói đúng, cô gái này đúng là một tiểu cô nương xinh đẹp, không phải chỉ xinh đẹp, mà là quá mức xinh đẹp.

“Mỹ nhân... Là đại mỹ nhân... đại mỹ nhân đó...” La Bá Đặc than thở một câu tiếng Hán, đôi mắt màu lam mở to nhìn chăm chăm, trong miệng lẩm bẩm, thì thầm cũng không biết hấn đang nói gì.

Đôi mắt đẹp của cô gái nhìn về phía La Bá Đặc, môi anh đào hơi mỉm cười, nghe người bên ngoài khen ngợi tướng mạo của nàng, nàng không cảm thấy đối phương vô lễ mà ngược lại cảm thấy vui mừng. Tiếp theo, nàng thu tầm mắt về, trợn mắt nhìn chăm chăm nam tử nắm chặt một đầu khác của nhuyễn tiên cười khanh khách, vẻ mặt đáng yêu càng thêm rực rỡ, xinh đẹp đến mức làm cho đám mây cũng phải biến sắc.

“Vô công của người thật sự rất tốt, dung mạo cũng thật tuần tú. Người có thấy ta đẹp không?”

Giọng nói của nàng mềm mại mà tinh tế, vô cùng dễ nghe, nhưng lời này vừa nói ra, làm cho mọi người kinh ngạc. Nữ tử Hán tộc bị lễ giáo quản thúc, nam nữ thụ thụ bất thân, cô nương trong sạch nếu chủ động bắt chuyện với nam tử sẽ có hại cho danh tiết, sao lại nói vấn đề như vậy? Dù là nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, Dung Xán trong lúc nhất thời cũng không biết dùng lời gì đáp lại.

“Tại sao người không nói lời nào? Người cảm thấy ta không đẹp sao?” dịu dàng hỏi trực tiếp, thấy Dung Xán chậm chạp không đáp, mắt đẹp hơi hơi trầm xuống, sát ý đột nhiên hiện lên.

“Đẹp thì đẹp, không đẹp thì không đẹp, Tam ca, huynh hãy mau trả lời người ta đi.” Tống Ngọc Lang che mặt bằng cây quạt, trốn ở phía sau quạt nhanh mồm nhanh miệng cười toe toét đến mang tai, quên mất lúc trước cô nương dị tộc này làm cho hấn cận kề cái chết.

Dung Xán híp hai mắt lại, cảm giác một cổ kinh lực xuyên thấu qua cây roi chống lại mình, lòng bàn tay nắm roi thoáng bị đâm đau, hấn không để ý, thấy giọng nói của nữ tử này gần như tán tỉnh, trước mặt mọi người khoe khoang dáng vẻ xinh đẹp, bỗng nhiên sinh ra cảm giác chán ghét.

“Cô nương, đây là một hiểu lầm, sở dĩ tại hạ ra tay giúp hấn...” Nói đến người này, Dung Xán liếc nhìn tên áo đen ở một bên, rồi thu ánh mắt lại nhìn khuôn mặt nữ tử, thần nhiên nói: “Chỉ vì không muốn để hấn đâm thủng thuyền này chứ không có ý khác. Ân oán của cô nương với người khác không liên quan đến ta”

“Ai cần nghe người nói mấy thứ này?” Nữ tử bĩu môi nhẹ nhàng nói, ánh mắt lợi hại, giọng nói lại dịu dàng, mềm mại.

Phía sau vang lên một trận nuốt nước miếng, Dung Xán không cần quay đầu, cũng tưởng tượng ra mấy huynh đệ đã bị yêu nữ trước mặt mê hoặc không rõ phương hướng.

“Mời cô nương hãy rời đi.” Tâm trạng không vui, Dung Xán lạnh lùng mở miệng nói xong liền buông tay để trường tiên rút về

Nhưng vào lúc này, một trận mưa tên đầy trời nhanh chóng bắn đến, nàng kia đưa lưng về phía sau đứng lặng ở đầu thuyền, Dung Xán không kịp suy nghĩ, vốn muốn thả trường tiên ra nhưng lực bàn tay đột nhiên tăng lên kéo nữ tử về phía mình, né tránh những mũi tên sắc bén phá không bay đến.

Nữ tử thuận thế bị kéo về phía hắn, không phản kháng, không rút rờ chút nào, thân thể mềm mại dứt khoát tiến vào trong lòng hắn.

Tất cả chuyện này đều là phản ứng của ý thức, cũng không phải là chủ ý của Dung Xán. Vì né mưa tên, hai tay hắn ôm lấy người, cả hai ngã lên sàn tàu, lần mình hai vòng mới dừng lại, chờ tinh thần phục hồi lại, cặp mắt kiều diễm gần ngay trước mặt đang cười như không cười nhìn hắn.

“Nam tử Trung Nguyên đều khẩu thị tâm phi như vậy sao?” Nàng nằm ở dưới hắn, lông mi xinh đẹp chớp chớp, có cảm giác rất vô tội. “Trong lòng ngươi rõ ràng khen ta xinh đẹp, trên miệng lại không nói; ân oán của ta ngươi không muốn can thiệp lại ra tay giúp; muốn ta rời đi lại cố tình ôm người ta vào trong ngực, tại sao ngươi lại lật ngược như thế?”

Đối mặt với tập kích đột nhiên tới, chúng huynh đệ cuối cùng bình tĩnh trở lại, tiếng kêu gào bay đến tai Dung Xán, bọn người Tống Ngọc Lang, Trương Hồ đã tìm kiếm vị trí đứng chuẩn bị nghênh chiến. Nhưng Dung Xán lại không như vậy, hai người gần nhau như thế, gần đến mức hai chóp mũi gần như chạm vào nhau, tầm mắt của hắn nhìn vào dung nhan xinh đẹp trước mặt, cánh môi đỏ mọng, một làn hương thơm mê người bay ra, trái tim của hắn nhảy loạn lên, hít vào hơi thở hỗn loạn, ấm áp vừa ngọt vừa cay của nữ tử trong không khí.

Nhìn thấy dáng vẻ giật mình của Dung Xán, trong lòng nữ tử đắc ý, một đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm cứng lại, nụ cười trên đôi môi kiều mỵ lớn gấp đôi.

“Xán gia! Đánh hay lui? nếu người không ra chỉ thị, thuyền của chúng ta sẽ nhanh chóng biến thành tổ ong! Ôi — con mẹ nó! ‘Quỳnh Dao Ngọc lộ’ của lão tử —” một mũi tên bắn thẳng vào rượu thành mảnh nhỏ và rượu bên trong vô đổ đầy trên đất, Trương Hồ đứng đó âm âm quát lớn, mắt thấy thuyền lớn của Huyền Phong đường càng ngày càng gần, ngẩng đầu là một trời mưa tên, nếu không phản kích, còn chờ người khác lấn đến trên đầu sao?

Nghe thấy tiếng nói, Dung Xán như bừng tỉnh từ trong mộng, đang muốn buông nữ tử dưới thân ra, trái lại nàng kia ôm lấy thắt lưng của hắn, lộn nửa vòng, xoay người đặt hắn ở phía dưới, Dung Xán đang muốn mắng, đã thấy một mũi tên cắm thẳng vào sàn thuyền ở vị trí vừa rời của hai người, thân tên vẫn còn lay động, phát ra tiếng ong ong nhỏ.

“Nguy hiểm.” Nàng nhắc nhở chậm nửa nhịp, tươi cười chưa biến mất.

Không biết tại sao Dung Xán bỗng cảm thấy tức giận, “Tránh ra!” khuôn mặt tuần tú của hắn tú ửng đỏ, chán ghét đẩy ra nàng.

“Nam tử Trung Nguyên, ngươi lại khẩu thị tâm phi sao?” Nàng cười hỏi, sâu sắc nhìn bàn tay đang nắm chặt trường tiên, đó là binh khí hộ thân của nàng hắn không buông tay nàng sao có thể đi?

“Trả lại cô!” hai hàng lông mày Dung Xán càng nhăn lại, bỏ trường tiên ra, một tay kia tắc tiêu sái đánh bay mấy mũi tên.

Vốn là nghĩ vài ngày tới sẽ yên phận, bắt đắc dĩ ông trời không thành toàn, làm hắn gặp gỡ yêu nữ này tự dưng bị cuốn vào thị phi. Nữ tử này là họa thủy, thiên đại họa thủy — nhìn thấy sàn thuyền bị tàn phá, Dung Xán hung ác trừng mắt nhìn nàng một cái, nàng kia lại không sao cả, ngay lập tức cười, cười đến mức vô tội mềm mại đáng yêu.

“Thanh Thiên Nguyệt! kéo buồm lên đi.” Hắn cất giọng gọi to, trút hết cơn tức ra, “Các huynh đệ nghe kỹ, mở cửa pháo bên phải, ba buồm dương lên, toàn diện tác chiến!” Đã không thể không đánh thì phải thắng

hoàn toàn nhanh chóng, chỉ là qua trận chiến này, Tào bang và Huyền Phong đường xem như đã định là phải kết thù rồi.

“Dạ!” Chúng huynh đệ hoan hô một trận, trời mới biết bao lâu không được chơi loại trò chơi kích thích này rồi?

Trường Giang là địa bàn của bọn họ, mấy con thuyền thương hào, không cần biết là hắc đạo hay bạch đạo, cũng chẳng cần biết là buôn thật bán thật hay treo đầu dê bán thịt chó, nhìn thấy thuyền của Tào bang còn không cho vài phần mặt mũi? Mà hôm nay Huyền Phong đường muốn giết nữ tử này, nhưng không phân biệt tốt xấu đuổi giết đến cả thuyền của Tào bang, cục tức này không thể nhịn được trừ phi người trên thuyền toàn bộ chết hết.

Toàn thể tuân lệnh, chúng huynh đệ động tác mau lẹ, trong thời gian ngắn trang bị võ trang con thuyền.

Thừa dịp Dung Xán và mọi người đang hết sức bận rộn, nữ tử dị tộc kia cố ý đi tìm hắc y nhân xui xẻo. Vừa rồi Dung Xán ra tay giúp đỡ, hắc liên lui vào bên cạnh thuyền, khăn đen che mặt dĩ nhiên rơi xuống, lộ ra gương mặt ngăm đen trẻ tuổi, nhưng thấy hắc sợ hãi rõ ràng như thế, trái lại nàng mềm lòng, chỉ nâng đôi giấy giác hoa đá hắc vào trong sông không ra tay giết.

Bên kia gió thổi cờ bay, Huyền Phong đường thấy pháo trên cột cờ được nâng lên, không kịp phản ứng, thân thuyền rắn chắc đã bị một quả pháo, oanh tạc nổ ra một lỗ thủng to, nhất thời vụn gỗ và khói bụi tràn ngập mặt sông.

“Kia là cái gì...” Nữ tử khoa trương hỏi. Lần đầu thấy uy lực của hỏa dược, trong mắt nàng lộ ra vẻ say mê.

Dung Xán không trả lời nàng, tay phải nâng cao, ý bảo thuộc hạ tạm hoãn bắn pháo.

Mưa tên của Huyền Phong đường không còn lực lượng, thân thuyền bị nước vào nghiêm trọng, dưới tình thế nguy cấp mười mấy tên áo đen quyết định rời thuyền, chia ra ngồi trên thuyền lớn thả xuống ba, bốn chiến thuyền gỗ, xuyên qua đám sương mù trên sông nhìn về phía Dung Xán, dường như có chút do dự, mục tiêu bọn họ đuổi giết ở trên thuyền phía trước, rồi lại kiêng kỵ thực lực của đối phương.

Dung Xán biết bọn họ cố kỵ cái gì, hai tay ung dung ôm ở trước ngực, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, lộ ra ý cười lạnh nhạt với nữ tử kia: “Mời cô rời đi.”

“Ừ...” Nàng lên tiếng, đối với giọng nói Dung Xán lộ vẻ chán ghét không hiểu là thật sự không hiểu hay là giả vờ như không hiểu tự nhiên đùa nghịch kim tiên, nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Nhưng mà ta còn không biết kia là cái gì...”

Có thể trời sinh đã như thế, giọng nói nữ tử này có sự mềm mại đặc thù, tuy rằng nói tiếng Hán, lại lơ lớ trong phát âm tiếng mẹ đẻ, cần âm một chút mơ hồ, mọi người nghe như là làn điệu hay ho nào đó. Mà màu da của nàng không phải là trắng nõn, là loại màu mật ong động lòng người, mang theo màu phấn hồng nhàn nhạt.

Dung Xán nhíu mày nhìn, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang nữ tử đang thưởng thức binh khí trong tay, cảm giác đôi tay nhỏ bé kia phảng phất cũng hiện ra màu vàng trong suốt sáng bóng —

3. Chương 3: Phần 1: Roi Vàng Phá Hồng Tay Áo Tĩnh Lặng Tựa Đám Mây Bay Đến Nơi Nào 3

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUAN PHƯỢNG VŨ

BIÊN DỊCH: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Vẫn suy tư mất hồn một lát, đôi mắt nữ tử rũ xuống rồi đột nhiên phấn chấn lên, ra tay cực nhanh một đạo kim quang đánh tới hai quả pháo bên cạnh ống trúc, trong ống trúc kia được trang bị hỏa dược, một

lần nữa đạn được được khởi động. Nàng thờ ơ nhìn động tác của mọi người, tự nhiên đoán ra đáp án bản thân muốn ở trong đó.

Phụ trách bỏ thêm hỏa dược vào là ba gã thiếu niên vừa rồi chuẩn bị nấu nướng trên bờ, thấy kim tiên đánh thẳng vào ống trúc, ba người không để ý nguy hiểm, hai người bé nhỏ theo phản xạ dang hai tay bảo vệ trước hai ống trúc, vóc dáng thiếu niên cao gầy không cần suy nghĩ, thân mình chịu nhận đạo kim quang kia.

“Miên Phong, không được!” Tống Ngọc Lang hô lớn và Dung Xán đồng thời hành động. Người phía trước áo trắng dài nhanh chóng cuốn lấy thắt lưng Miên Phong về phía sau để Tống Ngọc Lang ôm vào ngực, bởi vì lực đạo quá mạnh nên song song ngã trên sàn tàu.

“Đừng được một tác lại tiến một thước ” Sau khi Dung Xán nhảy tới trước, thân hình như gió, liên hoàn cước bức lui nữ tử vài bước, hai tay của hắn mỗi tay xách một đĩa nhỏ ném cho huynh đệ hai bên đã tiến đến tiếp ứng.

Vốn là nữ tử vô tình đã thương người, thế đi của tiên khi chậm khi nhanh, thay đổi thất thường, thầm nghĩ chỉ cần chiếm được một ống trúc, xem đó là vật thần kỳ gì mà nàng chưa bao giờ thấy, lần này nhìn thấy, ngọn lửa tò mò bùng cháy lên, không tìm hiểu xem đó là gì quyết không bỏ qua?

“Người nói gì ta không hiểu được? Cái gì tắc, cái gì thước, ta không hiểu, không bằng chúng ta hãy nói trắng ra đi?” roi trong tay nàng liên tục đánh ra, vẫn thản nhiên cười, “Người cũng biết, tiếng Hán ta không hiểu nhiều lắm.”

Nụ cười của nàng làm cho Dung Xán có chút phiền chán, một chiêu tay không sắc như đao tính đoạt lấy kim quang sắc bén kia, bàn tay biến thành đao bổ xuống mặt nữ tử, nàng lại giảo hoạt tránh được, phản công đảo ngược lực của trường tiên, kim tiên ổn thỏa quán vào che lại vóc dáng vòng eo.

Chiêu này của Dung Xán tấn công mãnh liệt, trong chớp mắt kim tiên khác chủ rơi vào trong tay của hắn, đang muốn thu lại binh khí của đối phương khi lôi kéo, kim tiên cuốn vòng eo nữ tử tiến vào trong ngực của hắn.

Vốn định vận kinh bế gãy kim tiên, để làm hao tổn nhuệ khí của nữ tử, không ngờ một lần khí ám áp phun ở tai của mình mang theo hương thơm ngọt ngào, giống như đang âu yếm vuốt ve, ôn ôn nhu nhu cảm thấy vừa mềm mại vừa tê dại, là hơi thở từ từ tỏa ra trong môi ngọc đỏ tươi.

“Người –” Dung Xán kinh sợ, đẩy mạnh nàng ra.

Xoay một vòng lớn bước chân bình tĩnh nữ tử lấy lại được binh khí hộ thân, cười dài hỏi: “Ta làm sao vậy? Ta rất tốt mà. Công phu của người là gì cũng chỉ lợi hại như vậy thôi sao? Rõ ràng đã bắt được người đến phút cuối cùng lại thả ra, sư phụ của người dạy như thế à?”

Đúng là được tiện nghi còn khoe mẽ. Ánh mắt Dung Xán lợi hại, tay phải mở ra, trên lòng bàn tay một cái bông tai bằng bạc phát ra ánh sáng, đúng là trang sức trên tai của nữ tử.

Thấy thế, theo phản xạ nàng nâng tay vừa chạm vào mới phát hiện vành tai bên trái không có gì, sắc mặt không nhận được khe biển, nghĩ thầm đối phương lấy đi bông tai mà chính mình lại chẳng biết chút nào, nếu khi hắn lấy bông tai thuận tiện điểm trúng huyệt ở sau gáy hoặc thái dương của mình thì mình phải chết là điều không thể nghĩ ngờ.

Nhưng thấy hắn gần như là tức giận, mà xuống tay lại lưu tình, biết là hắn không có ác ý. Suy nghĩ của nữ tử nhanh chóng xoay chuyển, lập tức bình tĩnh trên mặt lại nở ra nụ cười ngọt ngào.

“Bông tai kia có đôi có cặp, nếu người thật sự thích tặng người một chiếc cũng không sao, cần gì phải trộm như vậy sau đó lại lấy ra trêu đùa ta?”

Dung Xán bị nàng trách móc, nhất thời không biết đáp lại như thế nào, cảm thấy nữ tử dị tộc này phi thường giảo hoạt, làm nhiều việc dư thừa. Gương mặt tuấn tú lạnh lùng hắn hừ một tiếng: “Trả lại người.” Ném chiếc bông tai về phía nữ tử.

Nàng không bắt lấy, bàn tay mềm giương nhẹ, làm bông tai đang bay tới quay ngược trở lại. Cùng lúc đó, thân hình nữ tử lui về phía sau, trường tiên lập tức bay ra, nàng đã sớm nhắm chuẩn mục tiêu, lần này kim

tiên nhanh như điện, thẳng tắp đánh về phía người đang sững sờ bên cạnh, La Bá Đặc nhìn mỹ nhân mình thêm muốn đánh xuống.

Kim tiên không đánh vào trên người La Bá Đặc, mà chuẩn xác cuốn đi ống trúc hắc đang cầm trên tay. Vừa rồi hắc phụ trách đốt cửa pháo bắn một lần pháo trên thuyền, mà hỏa dược trên tay hắc cầm là của Miên Phong vừa mang tới chuẩn bị bỏ thêm vào để dùng, ai ngờ đối thủ không chịu nổi sức tàn phá, mới dùng hỏa pháo lần thứ nhất, tình hình liền nghiêng về một bên, không cần dùng đến phát thứ hai, hắc lại còn đang tham lam nhìn mỹ nhân, quên không cần quét Huyền Phong đường sạch sẽ, đợi đến khi kim tiên đánh tới trước mặt, một lần thăm dò ống trúc đã dễ dàng rơi vào tay nữ tử.

“Người lấy đồ của ta, ta cũng lấy đồ của người, thế này mới công bằng.” Nàng cao giọng nói, thân mình nhanh chóng lui về phía sau.

“Để lại!” Dung Xán quát, ra tay ngăn cản nàng, muốn đoạt lại ống trúc.

Nàng với hắc đánh nhau, nhỏ giọng nói: “Vừa nãy thì nói đi, bây giờ lại nói ở lại, lặp đi lặp lại như vậy ta cũng không giống người!” Tiếp theo dưới chân đạp một cước vào thuyền, thân hình đột nhiên nhảy lên.

Dung Xán đánh một chưởng vào nữ tử giữa không trung, nàng xảo diệu tránh được, lấy giày để đỡ lòng bàn tay của hắc, mượn lực sử dụng khiến Dung Xán phát ra nội lực để đưa chính mình bay lên.

“Đa tạ.” Nàng ngoái đầu nhìn lại nhìn Dung Xán thản nhiên cười, thân mình đã bay nhanh cách con thuyền một khoảng cách xa.

Dung Xán chạy nhanh tới đầu thuyền, chỉ thấy thân ảnh màu hồng rơi vào trong sông cách đó mấy trượng, cứ như pháo hoa đốt lên rơi xuống nước vậy, giống tiểu cô nương sử dụng song đao lúc trước vừa vào trong nước liền không có tung tích nên không thể tìm ra.

Cuộc đời lần đầu bị một người trêu cợt như vậy, Dung Xán nhỏ giọng nguyên rủa, hai mày kiếm dương thật cao một cổ tức giận chặn ngang ở ngực không thể phát tiết. Lần tới nếu để hắc gặp phải yêu nữ này lần nữa hắc nhất định phải..., nhất định phải... nhất định phải...

Nhất định phải như thế nào? Trong thời gian ngắn không nghĩ ra đáp án, Dung Xán trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét, hai tay không khỏi dùng sức, mép thuyền bị hắc bóp thành mười cái dấu tay.

“Xán gia, Huyền Phong đường có động tĩnh” Thanh Thiên Nguyệt nói.

Quả thật ba, bốn chiến thuyền gỗ Huyền Phong đường đều có hành động, nhìn nữ tử rơi vào trong sông cách thuyền lớn một khoảng, bọn họ không còn băn khoăn lấy việc truy kích mục tiêu là việc cần thiết, sát thủ áo đen đi tới khu vực nàng rơi xuống, bên ngoài tìm tòi, còn cần đề phòng Dung Xán công kích, thuyền gỗ thuận theo dòng sông xuôi xuống, dần dần ẩn vào đám sương bên trong, không nhìn thấy nữa.

Lúc này, hai bên bờ sông Trường Giang chỉ còn sót lại thuyền của Dung Xán, Vốn là bỏ neo để con thuyền nghỉ ngơi, trong lúc bắn pháo đã đi về phía trước hơn phân nửa, dư lại non nửa pháo sau khi đấu vô lại hết sạch. Chỗ tam hợp này hắc phải xem xét cẩn thận một chút, giữ an toàn dù sao vẫn quan trọng hơn việc làm con tốt thí thân.

Xung quanh lại khôi phục về yên tĩnh vốn có, ánh mặt trời chiều chiếu vào đỉnh núi, phía chân trời đã bắt đầu chuyển thành màu xám, dường như toàn bộ ánh sáng đều đi theo thân ảnh của nữ tử sắc sảo mà biến mất không thấy. Mặt sông tĩnh lặng, mấy con chim nhỏ bay quanh quần trên bầu trời, chiến thuyền màu đen kia bị tàn phá theo dòng nước chậm rãi trôi đi, không biết khi nào đã trôi nổi đến gần đây...

Ánh mắt Dung Xán tùy ý thoáng nhìn qua rồi đột nhiên quỳnh lên, một ký hiệu làm cho hắc chú ý.

Khắc vào tấm ván gỗ trên thân thuyền đen, lấy năm ngọn lửa tạo thành hình năm cánh hoa —

“Hỏa diễm hoa của Điện môn” Tổng Ngọc Lang cũng chú ý tới, nói ra suy nghĩ trong lòng Dung Xán. Hắc gấp cây quạt võ vào lòng bàn tay, mỉm cười nói “Cô nương này có lai lịch không nhỏ.” Nhìn trận truy kích này của Huyền Phong đường, hơn nữa có ấn ký của hỏa diễm hoa, như vậy thì nàng là người hết sức quan trọng trong Điện môn.

Điền môn phát triển ở Vân Nam, lấy vùng Nhị Hải ở Điền Trì là sào huyệt chủ yếu, lúc mới đầu môn hạ tụ tập ở Miêu tộc, sau này thanh thế ngày càng lớn mạnh, đã kéo dài đến Tứ Xuyên, Quý Châu cùng với các tỉnh ở Quảng Tây, môn chúng rộng khắp nơi, không ít bộ tộc khác gia nhập, như Bạch tộc, Bải di, La La, tuy nói như vậy, trước mắt các địa vị lãnh đạo Điền môn vẫn đa số là tinh anh của Miêu tộc.

“Điền môn Miêu nữ.” Ông tay áo, làn váy nàng kia theo là hoa văn độc nhất của Miêu Cương, Châu ngọc gắn trên khăn trùm đầu, một thân quần áo màu trắng và hồng, Dung Xán có chút suy nghĩ nheo mắt lại, trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Trong Điền môn ai là người sử dụng trường tiên?”

Lời này nói ra, trong lòng mọi người trên thuyền ai cũng rung mình một cái, nhớ lại dáng vẻ của Miêu nữ kia và tình cảnh đánh nhau vừa rồi, một danh hiệu đồng thời hiện lên trong đầu

“Kim Tiên Hà Tụ” Tổng Ngọc Lang chậm rãi phun ra một câu.

Kim tiên phá trời, tay áo màu sắc như màu đỏ, trên giang hồ nàng thế nào mà chiếm được danh hiệu như vậy?

Trương Hồ Tử đột nhiên cười to, giật mình nói: “Thì ra là đứa bé Mộc gia, ha ha ha! Lúc trước ở Thương Sơn đánh nhau cùng Mộc lão quỷ, khi đó nàng còn buộc hai búi tóc, vẫn chỉ là một đứa bé không nghĩ tới vài năm không thấy, đứa bé kia đã trưởng thành là một đại cô nương rồi!”

“Người chọc phải lão quỷ kia khi nào?” Thanh Thiên Nguyệt mày rậm cau lại nghiêng mặt liếc nhìn Trương Hồ Tử. Theo như lời hắn nói lão quỷ kia đúng là môn chủ đương nhiệm của Điền môn — Mộc Khai Viễn, cũng là cha của Kim Tiên Hà Tụ.

Trương Hồ Tử gãi bộ râu rậm rạp của mình, sờ sờ miệng nói: “À... chuyện cũ năm xưa cũng không có gì, tỷ thí võ nghệ thôi, cuối cùng ta đánh hắn một chưởng, hắn chém ta một đao, chỉ vậy thôi”

Hắn nói vân đạm phong khinh, hai ba câu liền giải thích xong, nhưng huynh đệ trên thuyền biết tính nết của hắn nên cũng không khó đoán ra trận đánh kia so với lời hắn nói hung hiểm vạn phần.

Trương Hồ Tử vươn vai, cái bụng đột nhiên vang lên một tiếng, hắn bi thương nói: “Miên Phong, có thể lấy cái gì ra ăn không! Ta đói bụng, ngoài miệng thêm, không nghĩ ra biện pháp thật sự sẽ chết người đó.”

“Người còn nói, ai bảo rượu trong vò kia người không giữ được?!” Nhớ mãi không quên hương rượu...

“Giữ được thì ta khen ngược, tại trên trời tự nhiên bay tới một trận mưa tên đó chứ!”

“Là người không bảo vệ tốt, đó là rượu ngon rơi nửa giọt cũng không thừa.”

Trương hồ tử râu dựng ngược trềng mắt nói: “Lão tử cũng trăm ngàn không muốn! Nói ta không bảo vệ tốt rượu sao không nói đến chuyện của lão đầu La Bá Đặc, đứa bé Mộc gia kia cười một tiếng, nhất thời bay mất cả ba hồn bảy phách liền dâng hai tay ống trúc hỏa dược ra! Tới bây giờ hồn còn chưa trở về.”

La Bá Đặc cảm thấy ánh mắt mọi người bắn tới, đôi mắt màu lam tràn đầy mê say, tay phải che ngực, nhìn phương hướng nữ tử vừa mới rời đi từ từ hát lên một khúc “Gia hương tình ca” của hắn bằng tiếng man, trừ chính hắn ra thì chẳng ai hiểu được.

“Trời ạ, tiểu tử này lại muốn niệm chú, làm ơn ai đó hãy bịt miệng của hắn lại đi!”

Mọi người khóc thét, lại là một trận đấu võ mồm.

Lúc này, Miên Phong lặng lẽ bước tới đầu thuyền, cầm trong tay vật đưa lên.

“Xán gia, đây là vật của cô nương Miêu tộc, nên xử lý như thế nào mới tốt?”

Nhìn lại bông tai trong lòng bàn tay Miên Phong, Dung Xán hơi nhíu mày lại, Miêu nữ lấy xảo kinh làm nó quay lại, hắn cũng không đỡ được, mặc cho nó khảm phía sau cột buồm, gã gia nô của hắn lại mang nó tới.

“Cứ vứt đi.” Phiền. Một chút tức giận chặn ngang suy nghĩ trong lòng. Hắn biết đồ của nàng để lại lòng cảm thấy phiền chán gấp bội, chưa từng có ai dám trêu chọc hắn như vậy, đánh giá trước mắt võ nghệ của mình võ nghệ tuy rằng có thể thắng nàng nhưng lại không chiếm không được nửa điểm lợi thế so với tâm tư giáo hoạt, tinh táo linh mẫn, Miêu nữ kia làm cho người khác khắc sâu ấn tượng.

Ổng tay áo của hắn phát nhẹ, kinh khí mạnh mẽ cuộn cuộn nổi lên bông tai nằm trong tay Miên Phong, bông tai bay cao lên, lấy một độ cong hoàn hảo rơi vào bên trong nước sông.

4. Chương 4: Phần 2: Nơi Đây Càn Không Phục Càn Khôn 1

CHUYỂN NGỮ: LU LU

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Vừa qua Tam hợp được hai ngày, thuyền đã tới địa phận Lương Hồ.

Lần này cập bến, thu thập được một lượng vũ khí thép, do phải chuyển lên Diêm Vương trại càng sớm càng tốt, người của Tào Bang đều cập thuyền để lấy thêm đồ dùng sinh hoạt, sau nửa ngày thuyền lại tiếp tục lên đường.

Nhưng Dung Xán lại không thể lên thuyền.

Ngày ấy tại Tứ Xuyên giao thủ cùng Kim Tiên, hắn tay không bắt lấy trường tiên của đối phương, lập tức cảm thấy nhói ở bàn tay, cũng không suy nghĩ nhiều. Tuy nhiên đến ban đêm thân thể bắt đầu nóng lên, lòng bàn tay phải nắm chặt trường tiên lúc sáng sớm phủ tụ máu đen, là dấu hiệu trúng độc.

Điền Môn giỏi dùng độc, thiên hạ đều biết. Tắm độc vào vũ khí là việc nhân sĩ giang hồ đều khinh thường, nhưng Điền Môn làm việc trước giờ đều tùy theo ý thích chẳng liên quan gì đến đạo đức võ lâm. Dung Xán không biết lai lịch của đối phương, thấy nàng kia mặc quần áo Miêu tộc, bản thân cũng đề cao cảnh giác nhưng không ngờ độc này vô sắc vô vị, lại không có cảm giác đau đớn ngoài tê dại lúc ban đầu, lúc phát hiện đã thấm sâu vào máu thịt.

Tại Động Đình Hồ dòng chảy chia thành nhiều nhánh, một chiếc thuyền nhỏ đi vào vùng nước hẻo lánh, người chèo thuyền như ngựa đã quen đường cứ thể đẩy sào chậm chạp lách trên vùng nước chật hẹp chẳng mấy chốc đã ra khỏi, đi qua một đoạn sông có thùy dương hai bên rủ xuống liền phát hiện phía trước có một đình các bằng trúc hiện ra.

Trên thuyền, nam tử bạch y tay cầm sách lặng lẽ mở miệng: “Ngũ ca đã biết tin, đang từ đông bắc chạy tới, trúc các phía trước rất yên tĩnh, vắng vẻ thanh nhã, Tam ca lần này có thể nghỉ ngơi thật tốt.” Hắn vén lọn tóc qua một bên, mỉm cười với thiếu niên chèo thuyền: “Hết thấy những thứ này đều là do Miên Phong ở lại thu xếp, trên thuyền lớn còn có huynh đệ Trương Hồ Tử cùng Nguyệt Thanh Thiên, đợi thu xếp ổn thỏa rồi, đệ cũng sẽ đi trước để hội họp, Tam ca không cần lo lắng.”

Vẻ mặt nghiêm nghị như trước, giữa chân mày lại hiện sắc đen, hai ngày gần đây độc tố xâm nhập, Dung Xán thần sắc tươi tỉnh nhưng không che dấu được sắc mặt u tối. “Chút thương thế này không phải vấn đề, ta có thể tự mình vận công bức ra độc tố, sao Tinh Hồn lại đến?” Người hắn nói đến chính là huynh đệ kết nghĩa Diêm Vương trại lão Ngũ Lý Tinh Hồn, tinh thông y thuật, giang hồ đều biết, được ca tụng là “Hồi xuân thủ”.

“Độc này là quái độc, Tam ca, đệ biết huynh có khả năng tự mình vận công bức độc ra khỏi cơ thể, nhưng nhất định sẽ gây tổn thương lớn đến nguyên khí, Thất bảo mã của Ngũ ca ngày đi ngàn dặm, đêm mai là có thể đến Lương Hồ, có loại độc làm khó được hắn sao? Huynh ở trúc các yên tâm chờ, được không?”

Trước kia, toàn bộ chuyến đi đều do Dung Xán chỉ huy, lần này ngoài ý muốn trúng độc, hắn tuy không để tâm vẫn ra lệnh cho mọi người xuôi dòng nhưng cuối cùng là do huynh đệ cứng rắn dùng lời nói lạnh nhạt “đuổi” hắn xuống thuyền.

Nói hắn bị thương còn lên thuyền, cái này không thể làm, cái kia cũng không giúp được, còn không bằng một cái bánh bao trắng tròn, bánh bao còn có thể no bụng, mà hắn chỉ làm lãng phí lương thực trên thuyền.

Còn nói hấn bị thương chiêu thức võ công không dùng được, nội lực lại mất đi đến bảy tám phần, nếu nửa đường gặp tình huống nguy hiểm, người khác còn phải lo lắng chăm sóc cho hấn.

Còn nói hấn bị thương, khuôn mặt u ám, xanh xao vàng vọt, mặt không còn chút máu, càng nhìn càng phiền lòng.

Sau khi nói một đồng vớ vẩn, Nguyệt Thanh Thiên và Trương Hồ Tử liên thủ với nhau cuối cùng hấn bị buộc rời khỏi thuyền lớn.

Dung Xán tất nhiên hiểu rõ dụng ý của huynh đệ, trong lòng cũng âm thầm quyết định, đợi thương thế khỏi hấn, là lúc hấn tính sổ, đám người kia đợi đấy, cuộc sống quá an nhàn nên lâu lắm không thấy hấn phát hỏa phải không.

Thuyền nhỏ cập bờ, Tống Ngọc Lang thu quạt nhảy lên bờ trước, thân hình tiêu sái dừng ở hành lang trúc các, Dung Xán cùng Miên Phong đi theo phía sau, động tác vốn đờn giã nhưng đối Dung Xán lúc này lại cảm thấy ngực bị kéo căng tắc nghẽn, suýt nữa không thể hô hấp.

Tam ca! Cẩn thận!”

“Xán gia ”

Tống Ngọc Lang cùng Miên Phong đồng thời đỡ lấy người bị hụt chân, nét mặt hoảng sợ.

“Ta không sao, không cần lo lắng.” Đợi cảm giác choáng váng biến mất, Dung Xán cười khổ.

Miên Phong thấy thế, tức giận nói: “Kim Tiên này thật là quá đáng, nói cho cùng sai sót của chúng ta có lợi cho nàng, vì nàng mà tự đứng cùng Huyền Phong đường kết thù, nàng chiếm đoạt thuốc nổ chúng ta còn chưa tính, lại còn dám hạ độc Xán gia, quả thực là, quả thực là lấy oán trả ơn mà!” Gương mặt Miên Phong đỏ bừng vì giận dữ.

Dung Xán đột nhiên cao giọng cười to, vỗ vỗ đỉnh đầu thiếu niên, “Chúng ta từ trước đến giờ có thù báo thù, ăn miếng trả miếng, người chớ có quên.”

Độc tố há có thể ảnh hưởng đến tinh thần của hấn, nụ cười vẫn âm hiểm, khóe miệng thản nhiên nhếch lên ra vẻ suy nghĩ gì đó.

Tống Ngọc Lang vốn định đợi ngày hôm sau mới rời đi, bất đắc dĩ Dung Xán lo lắng lượng binh khí trên thuyền lớn cùng an toàn của huynh đệ Tào bang, đoạn đường lên Diêm Vương trại có thuận lợi hay không. Vì thế, hấn thúc giục Tống Ngọc Lang nhanh chóng lên đường, cùng huynh đệ hội hợp.

Ban ngày, Miên Phong chèo thuyền đưa Tống Ngọc Lang ra ngoài, thuận đường mua vật dụng và lương thực, sau đó trở về chuẩn bị cơm chiều, Dung Xán thấy hấn mệt mỏi, muốn hấn nghỉ ngơi sớm, Miên Phong còn muốn tỏ ra chưa mệt, tuy nhiên lại ngáp liên tục, cuối cùng nằm ngay đầu hiên phía sau trúc các ngủ mất.

Đêm cuối mùa, phía sau trúc các tiếng ếch vang vọng, gió thổi nhẹ nhàng trên làn nước mang theo mùi cỏ và đất rừng, làm mất đi cái khô nóng của ngày hè.

Dung Xán lựa chọn ở tại gian phòng sát bên bờ sông, gối lên cánh tay nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế nằm từ cửa sổ nhìn ra, vầng trăng sáng tỏ bầu trời đêm, ánh chiếu ở trên mặt nước lay động sinh tình.

Đối với cảnh vật lúc này thích nhất là lấy rượu ngon ngắm trăng, cùng tri kỷ tâm tình, đáng tiếc trúc các không có rượu, bên cạnh chỉ có bóng đen của bản thân, đành phụ cảnh đẹp hiếm có.

Dung Xán tự giễu cười khổ, chợp mắt nghỉ ngơi, âm thanh côn trùng chít chít, hấn theo bản năng lắng nghe

Vừa mới bắt đầu là mơ mơ hồ hồ, đứt quãng, không giống như là ca, lại hình như là ca, như thở dài, lại như nam nữ rên rỉ ái ân, nghe thấy khiến tâm tư không khỏi sôi trào. Bỗng nhiên âm điệu vừa chuyển, giống như xa như gần, thực thực giả giả, thanh âm mềm mại tinh tế, nỉ non tựa như cảnh trong mơ.

Trong phút chốc, khuôn mặt gian trá hiện lên trong đầu.

Mở hai mắt, Dung Xán mạnh mẽ từ ghế nằm ngồi dậy, chưa kịp choàng thêm áo khoác, người đã đến mái hiên trúc các.

Nữ tử ngồi trên hành lang, hài hoa giác của nàng quăng bữa xuống, một đôi chân trần ngâm trong nước nhẹ nhàng vậy, ánh trăng như không muốn che dấu đôi chân ngọc, da thịt ngọt ngào dưới ánh sáng nhu hòa, giống như có thể hòa tan vào trong nước.

Trong nháy mắt, Dung Xán có chút hoảng thần, bộ ngực phảng phất như bị nện một chùy, hần vuốt ngực hít thở sâu, nhớ lại độc tố của bản thân chưa lành, càng nhớ lại đầu sỏ gây ra là người ở trước mắt.

“Ta làm ồn đến ngươi sao?” Nàng nghiêng gương mặt xinh đẹp, cười với hần, hai chân vẫn vậy nước gợn.”Ta thích ca hát, rất thích ca hát, ta có thể hát một khúc sau đó thêm một khúc, đến khi mặt trời mọc.”

Ca khúc của nàng là của Miêu tộc, cũng có thể dung hợp các bộ tộc khác, âm điệu tinh tế, hần là về tình nhân đối đáp nỉ non, Dung Xán tuy nghe không hiểu, nhưng tiếng ca ôn nhu uyển chuyển, cũng có thể đoán ra.

Tình ca — Dung Xán nghĩ đến, trong lòng không khỏi rung động, lập tức nhớ lại lần đầu gặp nhau, nàng lời nói phóng khoáng cùng tư thái quyền rũ, nhất thời ác cảm lại tăng. Tình ca của nàng không biết đã hát cho bao nhiêu người đàn ông.

“Ngươi tới nơi này làm cái gì?” Hần dựa vào cạnh cửa, trầm giọng hỏi.

“Ta đến xem ngươi đã chết chưa?” Mắt nàng sáng ngời giống như sao trên trời, ở trong bóng đêm trong suốt lóe lên, mang vẻ sung sướng lại có chút bướng bỉnh.”Chớ nói về việc này, nhìn xem, ta mang rượu ngon đến, nếu võ nghệ thắng không được ngươi, ta cùng ngươi so tử lượng, so bụng rượu.” Nàng võ nghệ kém hơn một chút, tuy bại nhưng cũng chẳng thua là bao.

Dung Xán liếc mắt nhìn vài hũ rượu bên người nàng, không có phản ứng gì, chỉ nhìn nàng thật sâu, ánh trăng trên người hần lại có hiệu quả khác, tối tăm, khó phân biệt, có ý đánh giá.

“Sợ ta hạ độc?” Nàng hỏi thẳng, mím môi thản nhiên, nhắc tay “Đồng” một tiếng phá miệng hũ rượu, gió lạnh thoảng qua hương rượu đậm đà.”Ta kính ngươi một ngụm trước. Chúc ngươi... Chúc ngươi...” Nàng hai tay bưng rượu, nghiêng đầu dừng một chút, “Chúc ngươi thân thể khỏe mạnh, tinh thần sáng khoái.” Tiếp theo cười khanh khách, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Nghe không ra nàng là thật tâm thành ý, hay là giấu giếm châm chọc, nàng vừa dùng tay áo lau rượu bên môi, vừa đem rượu đưa cho Dung Xán, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khiêu khích

Nhíu mày, Dung Xán bước đến gần hành lang xếp bằng ngồi xuống, một tay nhận rượu, nhẹ nhàng lắc, làm cho mùi rượu bay ra, hần nhắm mắt ngửi, ánh mắt trở nên sắc bén —

“Rượu rắn.”

“Đúng vậy.” Vẻ mặt khiêu khích càng sâu, còn có lúm đồng tiền hai bên gò má.”Nơi này có tơ phao thanh trúc, san hô hồng, xích luyện điểm, ngươi không dám uống thì bỏ xuống đi.”

Nàng chuyển hướng nhìn ánh trăng trên mặt nước, chân như những bông sen dưới nước, yếu ớt nói: “Thiên hạ anh hùng biết bao nhiêu người, dám cùng ta uống chén rượu này có mấy ai?”

Nghe thấy lời nàng nói, ngực nóng lên, có thể là do nữ tử trên mặt hiện ra cô đơn, cũng có thể là nàng đùa cợt, Dung Xán bị chạm đến tự tôn, không nói hai lời liền uống, rượu kia nồng vừa đắng vừa cay, so với rượu hần từng uống hơn đến ba phần, muốn bồng cả cổ họng. Miễn cưỡng nuốt xuống ngụm thứ nhất, tràn đầy miệng chính là rượu ngọt tinh khiết trước đây chưa từng được nếm, hần “Um” một tiếng, lại uống liên tiếp ba ngụm, rượu ngon nồng đậm, khiến người muốn say.

Thoải mái thở ra một hơi, hần ngẩng đầu, cùng nữ tử hai mắt chạm nhau. Hai mắt hần nhuốm rượu, nhưng lại thấy gương mặt như hoa của nữ tử ấy lóe lên ngượng ngùng, sóng mắt như gió đêm hè, êm ái như vậy.

Yêu nữ cũng biết ngượng ngùng?! Là mình hoa mắt sao? Dung Xán lắc đầu, đem hình ảnh kỳ quái quên đi. Hần đem hũ rượu để trên mặt đất đẩy về phía nàng, thân mình ngã ra phía sau dựa vào cột trúc, lẳng lặng mở miệng.

“Ông trúc bị cô cướp đi, vật dụng bên trong không có tác dụng, có phải thế không? Cô xuất hiện ở đây, cũng là cái này.”

Ngày ấy nàng thuận lợi nhảy xuống sông, ông trúc không được bịt kín hoàn toàn, nàng cũng không để tâm, nước từ kẽ hở đi vào ông trúc, thuốc nổ khi đã bị ẩm ướt nên không thể sử dụng.

“Người nhớ lại cho tốt, không phải cướp mà là ta dùng bạc cùng người trao đổi.” Nàng ung dung phản bác, uống một ngụm rượu rồi đẩy về phía Dung Xán.

Dung Xán cười lạnh một tiếng, hiển nhiên không đồng ý với cách nói của nàng.”Tương truyền Kim Tiên Hà Tụ thông minh cơ trí, xinh đẹp như hoa, thì ea chẳng qua chỉ là một nữ tử quý kế đa đoan không biết phân rõ phải trái.”

5. Chương 5: Phần 2: Nơi Đây Càn Không Phục Càn Khôn 2

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUA PHƯỢNG VŨ

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Người có biết ta là ai không?” Nàng cũng không tức giận với hắn, theo thói quen bàn tay nhỏ bé định nghịch bông tai, nhìn nghiêng bên mặt nam tử, ánh mắt nàng xoay chuyển.”Họ trong tiếng Hán của ta là Mộc, ba giọt nước thêm một cái cây, tiếng Hán gọi là Mộc Diễm Sinh. Dưới ta còn có một tiểu muội tên là Mộc Lan Tư, muội ấy có thể sử dụng hai thanh đao nhìn thật thanh tú, cha ta nói gân cốt của muội ấy cực kỳ tốt, trong tương lai võ công khẳng định sẽ hơn xa ta... Ha ha, ta đánh không thắng người, nhưng một ngày nào đó muội muội sẽ thay ta đánh thắng người, người hãy chờ xem”

Nàng tự báo họ tên, có qua có lại mới toại lòng nhau, Dung Xán cũng nên nói tên gọi của mình ra, nhưng một người không hỏi, một người thì không muốn nói.

Lấy rượu ra uống, Dung Xán lại uống một ngụm, chỉ cảm thấy rượu càng uống càng cay, bụng nóng hừng hực, nghĩ tới vừa mới ngồi một mình trong phòng không rượu không bạn thật cô phụ cảnh đẹp, mà bây giờ có rượu, bạn bên người bây giờ tuy là hồng nhan, lại không phải tri kỷ... Ha ha, nói là thù địch cũng không quá. Hắn nghĩ ngợi khóe miệng khẽ nhếch âm thầm đùa cợt.

Mộc Diễm Sinh thay thân muội hạ chiến thiếp với hắn, Dung Xán giễu cợt không để ý tới, giọng nói hợp tình hợp lý: “Nếu cô muốn dò la xem đó là cái gì, tới đây không cần uống phí tâm cơ, các ông trúc không trống rỗng, nhưng lại không phải là thứ cô muốn.”

“Người biết ta muốn cái gì sao?” Ánh mắt nàng trong suốt, hơi ngược trán nhìn, trên khăn trùm đầu châu ngọc rủ xuống va chạm với nhau phát ra tiếng động thanh thúy, đêm cuối mùa hè càng thêm vẻ trong sáng phong tình. Hai bàn chân giống như mật ong vẽ lên mặt nước rất nhiều gợn sóng, giọt nước mưa dính ở bắp chân của nàng nhìn trong sáng mang theo dịu dàng.

Dung Xán nhíu mày, nhin không được trách mắng: “Từ xưa nam nữ khác biệt, thụ thụ bất thân, một cô nương không nên để lộ thân thể ở trước mặt nam tử, đáng vẻ cô như vậy không hiểu trang nghiêm thế nào, thì có danh tiết gì đáng nói?”

“Quy củ của người Hán các người thật nhiều, cô nương người Hán thật đáng thương, thế này không được, thế kia cũng không được, chỉ biết trốn ở trong phòng thêu chim thêu hoa, không được có chủ kiến gì hết. Vẫn là Miêu tộc thoải mái một chút, người trong tộc của ta nhiệt tình, yêu thương tự do, không cần để ý ánh mắt của người bên ngoài, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, muốn uống rượu liền uống cho thống khoái, muốn nghịch nước liền nghịch cho thỏa thích” Nói xong đá mạnh nước về phía hắn, lập tức bọt nước bắn tung tóe, Dung Xán ướt hết cả người cả mặt.

“Cô!” Hắn quát một tiếng, trừng mắt giận giữ nhìn nàng.

“Ta làm sao?”

Thấy nàng muốn lập lại chiêu cũ, Dung Xán phản ứng nhanh chóng, đôi chân dài đá vào huyết vị phía sau đầu gối.

Mộc Diễm Sinh thấy mọi chuyện diễn biến quá nhanh, chân phải tránh né công kích đối phương, chiêu thức chưa xong, chân trái đã hất những bọt nước lên, Dung Xán muốn tránh cũng không thể kịp, bọt nước bắn tung tóe trên gương mặt tuần tú, bàn tay không bị thương đã chế trụ bàn chân trần đang tác quái.

“Cần quấy!” Hắc nhỏ giọng trách cứ.

Chân trái trong lòng bàn tay hắc, Mộc Diễm Sinh hai tay chống đỡ để đảm bảo cân bằng, nàng đá đá muốn tránh ra, đã thấy ánh mắt nam tử sâu xa nhìn mình.

“Người muốn làm gì?” Khuôn mặt nàng bỗng dưng nóng lên, cúi xuống, không muốn ánh trăng tiết lộ nỗi ngượng ngùng trong lòng.”Ta chỉ đùa với người thôi mà...người... người làm đau ta, mau buông ra!”

Dung Xán lúc đầu thâm nghĩ chỉ muốn chế trụ hành động hồ nháo của nàng, không có ý nghĩ gì khác, lúc này một bàn chân đẹp bị nắm trong bàn tay cạo với da thịt thô ráp của chính mình, bỗng chốc trong lòng nổi lên một cảm giác khác thường. Hắc xoay mình buông tay ra giống như bàn chân trần của nàng sẽ làm hắc bị bỏng vậy.

Lùi chân về, Mộc Diễm Sinh lúc này ngoan ngoãn đi đôi giày thêu Giác hoa vào, trước kia hai chân nàng trần trụi nghịch nước cũng không thấy có gì không ổn, nhưng giờ phút này dưới ánh nhìn chăm chú của hắc, đôi mắt hắc lóe ra lửa nóng, trên bàn tay còn có xúc cảm kỳ dị... Nàng không biết bản thân mình bị làm sao, tim chưa từng đập nhanh như vậy.

Khụ khụ, Dung Xán đánh vỡ khoảng khắc như ngừng lại này, lại lần nữa nói về chủ đề lúc trước.

“Ta thật sự không biết cô muốn gì, nhưng nơi này tuyệt đối không có thứ cô muốn.”

“Vây cũng khó nói.” Nàng ổn định tâm tư, khôi phục lại vẻ mặt kiêu mị, ném tâm tính thiếu nữ vừa mới phát sinh đi rất xa.”Người nói đúng một việc rồi, đúng là ta muốn biết trong ống trúc kia là gì, ban ngày nhìn thấy gã gia nô của người đơn độc một mình, vốn định bắt hắc để hỏi, lại thấy dáng vẻ lén lút của hắc trên đường sông rẽ phải quẹo trái, ha ha... Một đường đi theo, không ngờ lại tìm thấy người.”

“Vụng trộm theo dõi người khác, chính cô mới là người lén lút!” Dung Xán trào phúng nói.

“Aizz... Người muốn nói thế nào thì nói, ta cũng không tức giận với người.” Nàng đột nhiên xoay người, nhìn thẳng vào mặt hắc, ánh trăng mềm mại chiếu trên người nàng, nàng tiện đà mở miệng, giọng nói cũng ôn nhu mềm mại “Người nói bí mật của ống trúc cho ta biết được không? Ở đâu làm được cái đó? Làm thành nó như thế nào? Ta hỏi thăm được qua mùi vị của nó, có quặng kali nitrat và một loại gì đó, nếu chỉ là quặng kali nitrat tuyệt đối không có lực lượng cường đại như vậy, các người có địa phương sản xuất nó sao?”

Dung Xán ngẩn ra, đột nhiên cất tiếng cười to.”Dựa vào cái gì ta phải nói cho cô? Người cũng quá tự cho mình là đúng rồi” Hắc nói cực kỳ lãnh đạm, cùng với giọng nói ôn nhu của nàng hình thành đối lập mãnh liệt.

“Người nói cho ta biết, mục đích của ta sẽ hoàn thành một nửa, người không nói ta thật buồn ...” Khóe môi cười dịu dàng như hoa, nàng chớp chớp đôi mắt sáng, trầm tĩnh nói: “Nếu thật sự là như thế, ta phải cho người ném chút khổ sở, có một số thủ đoạn rất khó chịu, nhưng cũng là bất đắc dĩ.”

Đối với ẩn ý trong lời nói của nàng Dung Xán chỉ cảm thấy vớ vẩn, đang muốn há mồm nói chuyện, đột nhiên một trận đau đớn không hề báo trước đâm thẳng vào trái tim, hắc thét lớn một tiếng che ngực, ở cổ họng có cảm giác quái dị, vị ngọt dâng lên hai ngậm máu tươi bị nôn ra, màu máu đỏ sẫm, hơi có vị tanh hôi.

“Rượu có độc.” Hắc cắn chặt răng, ánh mắt sắc bén như mũi tên.

“Đó vốn là rượu độc, người biết rõ mà” Nàng vô tội nói, chủ động cầm tay phải của Dung Xán đã bị tích tụ thành màu đen, quan sát một lát, rồi mới dùng một chút lực ở chỗ vết thương “Như vậy... Có cảm giác không? Có đau không?”

Có thể là xà rượu làm tăng tốc độ vận chuyển độc tố, nguyên bản gần vết thương chỗ vừa bị nàng bấm vào dường như mỗi dây thần kinh rất nhỏ đều đau đến mức tận cùng, cái loại đau đớn này làm toàn bộ trái tim nhanh chóng co rút lại, đau đớn truyền khắp tứ chi bách hải.

Dung Xán hít sâu một hơi, tuyệt không kêu một câu, môi đã bị cắn đến chảy máu, trừng mắt nhìn nữ tử cũng không nháy mắt nào, từng chữ hung hồn hỏi: “Đây là thủ đoạn của người sao?”

Một ống tay áo có hoa văn màu đỏ, lau máu đen dính ở miệng hắn, thương tiếc nói nhỏ giống như bị thôi miên.

“Ta biết rất đau, nhưng cũng không có cách nào ... người vẫn chưa nói cho ta hiểu được ống trúc đó là gì đâu... Người có đồng ý nói cho ta biết không?”

“Nằm mơ –” đau thấu tâm can. Dù thân thể này bị tra tấn cũng không làm Dung Xán khuất phục.

Hắn bỗng nhiên cười ha ha, đẩy ống tay áo sặc sỡ bên môi của mình ra.

“Cô càng muốn biết, ta càng không nói cho cô, hôm nay rơi vào trong tay yêu nữ cô tùy cô muốn chém, muốn giết, muốn làm gì cũng được, cô tốt nhất đừng để ta sống qua kiếp nạn này, nếu không cho dù người trốn ở chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được người hoàn trả lại đau đớn gấp bội trên người ta.”

“Ai... Không muốn nói thì không nói, người gì phải thể hiện.” Mộc Diễm Sinh sâu kín thở dài, trên tay không ngừng tăng thêm sức mạnh, nàng tra tấn người khác nhưng khuôn mặt trước sau vẫn ôn nhu, giọng nói cũng không nóng nảy.” Chung quy người vẫn tham sống, động một chút khuôn mặt liền lạnh lại, khuôn mặt người đẹp như vậy, nên cười nhiều hơn giống như ta vậy không phải tốt lắm sao? Người hung dữ với ta, ta vẫn cười, nhưng người lại phát giận” Đúng vậy, nàng luôn cười, tươi cười đơn thuần cho dù tâm tư đã thay đổi trăm ngàn lần, cho dù ra tay đã thương người cũng là vẻ mặt vô tội.

Trên trán Dung Xán toát ra từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu, tay phải bị nắm giữ, hắn chịu đựng đau đớn ngưng tụ nội kinh còn sót lại ở đầu ngón tay trái, đột nhiên thân thể tới gần, sét đánh không kịp bưng tai ra tay công kích, một chiêu khóa cổ hòng chụp tới cổ Mộc Diễm Sinh, dù là nàng phản ứng nhanh nhẹn nhanh chóng rời ra, ngón tay Dung Xán đã đảo qua da thịt của nàng, lưu lại một cảm giác đau rát.

Một chiêu không thể chế phục nàng, Dung Xán không cho đối phương có thời gian tự hỏi, dương tay xuống đầu của nàng, chiêu thật tàn nhẫn, nhưng Mộc Diễm Sinh lại không đỡ cũng không né, ngược lại vươn người về phía trước, khe khẽ môi, đôi mắt sâu thẳm lại trong suốt nhìn hắn chăm chú.

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp dán lên người Dung Xán, trong mũi ngửi được mùi chỉ thuộc về nàng, dưới ánh trăng đôi mắt của nàng như mặt nước đêm hè phản ánh ra hai hình ảnh của chính mình. Dung Xán sửng sốt, tay dừng ở giữa không trung, như thế nào cũng không đánh xuống được.

“Người không nỡ để ta chết.” Mộc Diễm Sinh kéo tay hắn xuống, nhẹ nhàng để trên hai má nàng.

Dung Xán lại ngẩn ra hiểu được hành động của chính mình, trong lòng dâng lên sự căm tức.

“Tránh ra!” cánh tay thô bạo rời khỏi nàng.

Mộc Diễm Sinh tính tình tốt lành lắm, coi trước mắt là một đứa bé đang giận dỗi.” Việc người ta muốn làm vẫn chưa xong đâu. Dáng vẻ này của người này, ta đâu thể nào nói đi là đi được?”

Dung Xán nghĩ đến việc nàng gọi là “vẫn còn chưa xong” là chỉ hỏa dược, bên môi hiện lên vẻ cười lạnh, “Mạng của ta chờ cô tới lấy, nếu muốn ép từ trong miệng ta nói ra cái, đó chỉ uống phí tâm cơ thôi” Nói xong, hắn lại nôn ra một ngụm máu đen, thân hình cuối cùng ngã xuống đất không dậy nổi.

“Có thể chống đỡ được đến lúc này, cũng khó cho người.”

Nàng đi đến gần hắn, hơi thở nhẹ nhàng trôi trên khuôn mặt Dung Xán, Dung Xán không có cách nào động đậy, vừa rồi phát lực ra chiêu đã lấy hết khí lực trong cơ thể, bây giờ hắn chỉ có thể mặc người chém giết, nhìn thấy nụ cười của nữ tử, hắn dứt khoát nhắm hai mắt lại không để ý tới, lại không ngăn cản được giọng nói nhỏ nhẹ của nàng truyền vào trong tai —

“Vừa rồi không để một chương đó đánh chết ta, chắc bây giờ người đang rất giận chính mình đúng không? Nhưng mà... Nhưng mà trong lòng ta rất vui mừng...” Ngừng lại một chút, giọng nói của nàng bỗng nhiên

nhỏ hơn, nhẹ nhàng hỏi: “Người nói xem, trên giang hồ tương truyền Kim Tiên Hà Tụ thông minh cơ trí, xinh đẹp như hoa... Người nghĩ như thế nào? Có phải cũng thấy ta xinh đẹp như hoa, đáng vẻ rất đẹp không?”

Thân là nữ tử, đối với dung mạo của mình nhất định rất để ý. Dung Xán vốn không muốn trả lời, lập tức nhớ lại năng vui mừng khi nghe người bên ngoài khen nàng xinh đẹp, hai mắt cũng không thêm mở, giọng nói khinh miệt vang lên.

“Trong những cô nương mà ta từng quen biết, ai cũng có dung mạo kiều diễm xinh đẹp hơn cô, biết ngâm thơ, biết đối đáp, biết triền trứ, biết đàn tì, biết phẩm trúc, hát ca, múa theo nhạc, đánh cờ vây. Khi ở chung bọn họ sẽ không bao giờ nói hươu nói vượn, nhưng còn cô, cô biết cái gì? Ha ha... Chỉ biết đùa giỡn tâm cơ, à, ta quên cô còn có thể nghịch trường tiên.”

Biết Hán ngữ của nàng có hạn, Dung Xán cố ý giảng cho nàng một số từ không hiểu, cái gì là triền trứ (cổ thể thư pháp), đàn tì (huyền nhạc), phẩm trúc (diễn tấu nhạc khí), khoan tay (vũ đạo), đợi chút, Mộc Diễm từ lúc mới sinh đến giờ mới nghe lần đầu, sao biết được trong đó hàm chứa ý nghĩa gì chứ?

“Các nàng... Đều là cô nương người Hán?” Hồi lâu, nàng hỏi, giọng nói không nghe ra cảm xúc.

“Cô nương người Hán có tri thức hiểu lễ nghĩa, uyển chuyển hàm xúc có tiết hạnh, cô không thể so được với họ!”

Lại là một khoảng thời gian trầm mặc, còn tròng không biết tên đang kêu chít chít.

“Cô nương người Hán thật đáng thương!” Giọng nói nàng nhỏ nhẹ.

6. Chương 6: Phần 2: Nơi Đây Càn Không Phục Càn Khôn 3

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUÁ PHƯỢNG VŨ

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Làm gì vậy?!” Dung Xán mạnh mẽ mở mắt ra, thấy nàng xoay người ngồi trên bụng hân. Đưa lưng về phía ánh trăng, hân nhìn không rõ vẻ mặt nàng, chỉ cảm thấy hai chân nữ tử kẹp lấy thắt lưng hai bên sườn chính mình, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay phải sưng phù của hân, động tác hai người mười phần ái muội, Dung Xán căng thẳng, hung hăng hỏi lại: “Cô muốn làm cái gì?!”

“Hoàn thành mục đích đêm nay tới đây.” Nói xong, nàng lấy từ thắt lưng ra một thanh chủy thủ

Nhìn ánh quang hiện lên, Dung Xán nhắm hai mắt lại, nghĩ rằng hôm nay phải bỏ mạng trong tay nàng.

Chủy thủ hạ xuống, không đâm vào ngực Dung Xán mà cắt ba nhát vào lòng bàn tay phải của hân, nàng tìm ra chủy thủ ngắn, vung lưỡi chủy thủ, cho vào vỏ, động tác nước chảy mây bay lưu loát sinh động, động tác liền mạch lưu loát, mà ba đao này so với động tác dùng sức bóp chặt của nàng chỉ giống như gãi ngứa, Dung Xán đứng là không hề có cảm giác đau.

Không biết nàng lại còn muốn dùng phương pháp gì tra tấn mình? Dung Xán giận đến mở hai mắt đang muốn nhắm chử, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, giống nói liền bị ghen ở cổ họng, hơi thở đột nhiên hỗn loạn.

Mộc Diễm Sinh ngồi trên bụng hân, hai tay nàng cầm tay phải của hân, mặt chôn trong lòng bàn tay hân, môi của nàng dịu dàng ôn nhuận giống như chạm vào hồ điệp, dán vào lỗ hổng do ba đao chém vào hút máu ra.

“Người...” Tất cả chuyện này vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Dung Xán, muốn đẩy nàng ra, nhưng thật giận là trên người không còn nửa phần khí lực, lòng bàn tay hân không có cảm giác đau, có lẽ là do tác

dụng của tâm lý, đối với nữ nhân đang do dự dùng môi hút máu cảm thấy miễn cảm vạn phần, toàn bộ lòng bàn tay đều nóng ran lên, tâm cũng thuận theo bị mê hoặc.

Mộc Diễm Sinh không để ý tới hân, trầm mặc chuyển tâm xử lý miệng vết thương.

Ánh trăng chiếu sáng, mỗi lần nàng nghiêng đầu nhỏ máu độc ra thì Dung Xán nhìn thấy đôi mắt nàng sụp xuống có vài phần quật cường, vài phần ảm đạm, không biết có để ý đến lời hân vừa nói không.

“Cuối cùng cô...” Máu đen chảy ra theo lòng bàn tay, ngực đau từ từ dịu đi, thay vào đó là cực kỳ mệt mỏi, Dung Xán cố chấp trợn mắt để nhìn nàng cho rõ ràng, mí mắt nặng trĩu khó có thể kháng cự, hân nhắm mắt vào, bỗng dưng mở mắt, lại mệt mỏi nhắm vào, qua lại bốn, năm lần, “... Có toan tính gì?” Nếp nhăn trên mi tâm hân buông lỏng, ý thức cuối cùng cũng bay xa.

Đến tận khi máu chuyển thành sắc đỏ như bình thường, Mộc Diễm Sinh mới dừng hút máu, thấm ướt một bên tay áo màu đỏ, thật cẩn thận chà lau ba vết dao mà mình vạch xuống. Tiếp theo, từ bên hông lấy ra một lọ thuốc hình giọt mưa, thoa đều tất cả thuốc bột lên lòng bàn tay, bột phấn chạm tới miệng vết thương lập tức không còn chảy máu, sưng ứ cũng giảm bớt, vết thương cũng dần dần ngưng kết, hình thành lên vết tích vừa mịn lại vừa lớn, bàn tay Dung Xán đã hồi phục bình thường, mà nay lại có thêm ba đường sẹo, rắc rối khó hiểu.

“Này —” nàng cúi đầu xuống nhẹ giọng gọi, Dung Xán không có động tĩnh, dường như ngủ cực sâu.

Nàng sâu kín thở dài, ngón tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, thần nhiên sờ vào lông mi, một đôi mày rậm, mũi thẳng, nhìn đôi môi đẹp —

Mộc Diễm Sinh vẫn sâu kín thở dài, trán đặt trên ngực Dung Xán, thân mình dán chặt vào hân, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vẽ quầng rừ hiện lên trong đôi mắt, nhìn chăm chú ria mép của nam tử bên dưới, cùng với hình ảnh sườn mặt anh tuấn.

“Vật ta cho người, vì sao người lại vứt bỏ nó?” Nàng thì thào hỏi, biết rõ sẽ không có câu trả lời.

Đêm đã khuya, ánh trăng vẫn trong trẻo như cũ, dường như có tiếng thở dài, tiếng ca lại vang lên, như si như say, kéo dài mờ mịt.

Ở trong mộng, nam tử bắt lấy ca âm, mi hơi nhíu lại, môi dương lên, tất cả giống như trong mộng biến đổi kỳ ảo, mong muốn khó khăn...

Khi tỉnh lại, Dung Xán phát hiện mình nằm ở ghế dài trước cửa sổ. Nhìn xuyên qua cửa sổ thấy mặt nước yên bình không gợn sóng, một con cò trắng bay xuống tấp, mỏ dài bắt được cá nhỏ dưới nước lại vui mừng bay lên cao.

Hơi động dậy, cơ thể toàn thân vừa mới lại không có lực, giống như khi còn trẻ để có trụ cột vô công vững chắc hai tay nâng thùng nước nhảy trung bình tấn ba ngày ba đêm, mỗi lần cơ thể chống đỡ được đến cực hạn lớn nhất rồi bỗng lỏng xuống —

“Cảm thấy như thế nào?” Nam tử ý cười mơ hồ, bước đến gần hân.

Nghe tiếng, Dung Xán vội vàng quá mức đã quên thân thể mình đang không tốt, xoay cổ đau nhức, cổ họng không khỏi phát ra một tiếng hừ.

“Thật không tốt.” Hân cắn răng nói, trừng mắt nhìn Lý Tinh Hồn đang nín cười.

“Ta ngủ bao lâu?” Hân biết mình đã ngủ một khoảng thời gian, cảnh trong mơ, chuyển động theo giọng nói nhẹ nhàng như dòng sông ấm áp vây quanh làm hân lưu luyến quên về.

Hân đã quên bao lâu rồi mình chưa từng phóng túng như thế.

“Ít nhất một ngày đêm.” Lý Tinh Hồn đi nhanh tới đỡ Dung Xán ngồi dậy, bị đối phương từ chối liền dứt khoát ngồi trở lại ghế trúc, uống một ngụm trà lạnh nói: “Đêm qua khi đệ đến, Tam ca nằm ngủ ở trên ghế này, động vào cũng không nhúc nhích, ta sợ hãi hỏi Miên Phong mới biết được hân cũng quá trưa mới tỉnh, hiển nhiên đã bị người ta hạ huân hương làm bất tỉnh.”

Trước khi ý thức rơi vào hôn mê, Dung Xán nhớ rõ hình ảnh cuối cùng, ở ngoài hiên rừng trúc gần hồ nước hành động bất ngờ của nàng kia, chủ thủ lóe ra ánh sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong lòng bàn tay hần, đôi mắt nửa mở kia, đáng vẻ khi đôi môi hút máu độc cho hần... Mà sao mình lại ngủ trên ghế dựa mây? Là nàng ôm hần vào sao?

Mây rậm Dung Xán nhú lại, hoàn toàn không đoán ra tâm tư của Miêu nữ kia.

Lúc này, Miên Phong bưng một cái khay to đi vào nhà, nhìn thấy Dung Xán đã tỉnh, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

“Xán gia, đói bụng không? Miên Phong nấu cháo.”

Hai hàng lông mày càng nhú chặt hơn, Dung Xán vẻ mặt chán ghét: “Ta không ăn cái loại đồ ăn này, còn có trộn được vào trong cháo đừng mơ tưởng ta uống”

“Xán gia, ngài đoán sai rồi! Bây giờ Ngũ gia không kê đơn thuốc cho ngài nữa” Miên phong buông khay vừa nói, vừa mở nắp đậy bát cháo ra “Cháo này vẫn nên ăn, Ngũ gia nói ngài không chỉ bị xương cốt mềm nhũn, ngay cả dạ dày cũng co bóp chậm, đây là mấy món ăn lỏng, mềm, để không bị đau bụng.”

Lý Tinh Hồn hơi vuốt cằm, giải thích nói: “Tinh Hồn đã xem mạch cho Tam ca, cũng xem qua thương thế của tay phải, kỳ thật độc ở lòng bàn tay Tam ca đã không còn, nhưng phương pháp giải rất bá đạo, là lấy độc trị độc, trước làm tan nọc độc trong cơ thể. Hai loại độc tố kiềm chế lẫn nhau để hỗ trợ tiêu diệt nhau, lại tiếp tục rạch da để tranh trừ lấy ra máu độc. Đây là phương pháp cấp bách, người nào căn cơ mạnh mẽ thì có thể tiếp nhận, nếu dùng trên người bình thường chỉ sợ hoàn toàn ngược lại.”

“Lấy độc trị độc!” Tư duy rắc rối phức tạp, Dung Xán cố gắng để hiểu rõ tất cả.

Vì bí mật của ống trúc, nàng lo lắng tìm đến tận đây, để hần phải chịu đựng thân thể đau đớn cực độ, là vì muốn ép hần nói ra bí mật của ống trúc nhưng vì sao — nàng muốn thay mình giải độc?

Hần đã để lộ tin tức nào sao? Cuối cùng Miêu nữ kia muốn làm gì?

Dung Xán suy tư, chậm rãi nâng tay phải lên, bỗng nhiên hai mắt hần mở to như chuông đồng, không phải vì trong lòng bàn tay có ba đao, mà là một chiếc ngân hoàn vốn là trang sức trên tai nữ tử, hiện nay lại đoan đoan chính chính nằm trên cổ tay hần.

“Xán gia, là Kim Tiên Hà Tụ đúng không? Hôm qua ta nhìn thấy trang sức bạc này trên cổ tay ngài giống với cái ngài đã quăng xuống sông Trường Giang, ta đã nghĩ nhất định là do yêu nữ Điền Môn kia tác quái.”

“Tác quái?!” Lý Tinh Hồn buông ly xuống, thuận tay gõ vào đầu Miên Phong một cái thật đau “Người có biết trang sức bạc kia là bảo vật khó được không? Sách thuốc cổ có nói: thượng ngân ủy lấy châm cứu, sắc trơn bóng viên, nhập huyết tắc thâm, vô cảm vô thấy, tắc sơ cân lưu thông máu, thông lợi các đốt ngón tay. ha ha... Nói là Kim Tiên Hà Tụ kia tác quái, sao lại lấy vật trân quý này tặng người?” Ngừng lại một chút, hần chậm rãi nói: “Vả lại, người ta còn xoa thuốc cầm máu sinh cơ linh dược vào lòng bàn tay cho Xán gia, thuốc bột kia là do độc môn điều phối, Ngũ gia nhà người dù tổn tâm tư thế nào cũng khó nghĩ ra phương pháp đầy đủ như vậy, tiểu tử người sao lại cho rằng người ta đang tác quái như vậy!”

“Ngũ gia đừng gõ! hu hu... lực tay của ngài lớn thật là đau...” Cái trán lại bị gõ một cái, không ngu ngốc bị gõ như vậy cũng trở thành ngu ngốc. Miên Phong che đầu vội vàng lao ra ngoài cửa, xoay người đứng đối diện với cửa kêu: “Xán gia, trong lòng hấp còn chưng một cái bánh ngọt, Miên Phong đi nhìn một chút xem có tốt không, ngài mau mau ăn cháo trên bàn!” Chuyển động thân mình nhanh như chớp chạy trốn không thấy bóng dáng.

Lý tinh hồn cười cười, tầm mắt quay về, vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc.

“Tam ca, việc lần này phát sinh ở Vân Dương chúng huynh đệ đều đã biết được. Tứ ca thăm dò Tam Tiểu lâu, âm thầm điều tra đến cùng là người phương nào mua được Huyền Phong đường gây khó dễ cho Điền Môn, ân oán này lúc đầu không để ý, nhưng sai sót ngẫu nhiên lại liên lụy đến huynh đệ Tào bang thì chúng ta phải có phòng.”

“Ta tự có chừng mực.” Dung Xán lạnh lùng nói.

Hắn cố gắng tháo ngân hoàn xuống, nhưng lại phát hiện ra không tháo ra được, ngân hoàn như tự nhiên ở đó, lúc ấy hắn từng tự tay tháo từ trên tai nàng xuống, hiện tại nhưng lại tìm không được khe hở nào? Quả thực hoang đường!

“Tam ca, ” thấy thế, lý tinh hồn chậm rãi nói: “Nếu muốn gỡ xuống, có hai phương pháp. Một là bị phá huỷ ngân hoàn, nhưng vật này được làm từ quặng sắt cứng rắn, lại kề sát da thịt cổ tay không một khe hở hư vậy, nếu cố ý phá huỷ, cực kỳ có khả năng sẽ làm tổn thương xương cổ tay phải, mất nhiều hơn được; Hai là chặt đứt cổ tay, chuyện này rõ ràng là tay phải sẽ không còn dùng được, Tam ca vẫn nên miễn cưỡng mang nó đi! Đáng tiếc Kim Tiên Hà Tụ kia không thấy bóng dáng, ta rất muốn hỏi nàng lấy quặng bạc này ở đâu?”

Cổ tay ngân quang di chuyển, trong mắt thiêu đốt hai ngọn lửa, giọng nói Dung Xán không thay đổi: “Nàng sẽ xuất hiện, nhất định sẽ.” Trực giác nàng có mưu đồ gì đồ với hắn, lấy tinh chế động là phương pháp tốt nhất.

“Cuối cùng mục đích của nàng là gì?” Lý tinh hồn hỏi.

Mục đích gì?

Hoàn thành mục đích tới đây đêm nay — đêm đó, nàng nói như vậy. Nhưng tiếp theo, chuyện nàng nàng muốn hoàn thành là thay hắn giải độc trên tay.

Dung Xán không trả lời được, bởi chính mình cũng bị vây khốn trong đó.

7. Chương 7: Phần 3: Lời Ca Đẹp Vô Hạn Làm Bay Hồn Phách 1

CHUYỂN NGỮ: LU LU

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Ánh chiều mùa thu nhuộm đỏ bởi lá phong.

Trong rừng, bốn con ngựa hai trước hai sau cùng song hành, bên đường lá phong đỏ như lửa, phủ đầy theo sườn núi, gió thổi làm tầng tầng lá đỏ dao động, làm chúng múa như là có sinh mệnh.

Đi qua nơi này, hai con ngựa đi đầu giảm tốc độ, hai thiếu niên trên lưng ngựa phía sau cũng thuận phục khổng chế khiến cho chúng giảm tốc độ chậm dần.

“Ha ha, không phải rất tốt sao? Chúng ta thứ cần mua cũng đã mua, thứ nên bán cũng đã bán, phải trang bị thuyền cũng đã trang bị thuyền, thuyền phải dỡ cũng đã dỡ, hết thuyền này đi lại có thuyền khác về, từ trên xuống dưới những việc chính tà đều đã làm, bây giờ trì hoãn một chút, hóng gió, ngắm cảnh, cũng không tệ.” Một gã râu quai nón cười phía trước nói lớn, chính là Trương Hồ.

“Ta nghe thấy bụng người đánh trống, nếu không cho người ăn, ta giống như một người thủ lĩnh bắt nghĩa bỏ đói người.” Dung Xán tùy tiện nói, hắn cười ngựa tốt thân hình tiêu sái, hai mắt nhìn thẳng phía trước.

“Ai ai, Trương Hồ ta sức ăn như trâu, cũng hết cách.” Hắn vỗ vỗ bụng to, tiếng ục ục vang lên vừa đúng lúc, tất cả mọi người đều nghe rõ.

Hai thiếu niên phía sau đồng thời bật cười, thiếu niên lùn hơn mở miệng: “Không phải là đói bụng! Là con sâu rọu trong bụng ngộ nguậy thôi, Trương Hồ sức ăn như trâu nhưng tửu lượng còn ghê hơn, ai mà không biết?!”

Trương Hồ nghe vậy cười ha ha, tiếng cười nghe càng phóng khoáng giữa nơi yên tĩnh làm mấy con chim rừng sợ hãi bay cao.

“Tiểu tử Ngọa Dương, Ba mươi sáu chiêu võ công của Trương Hồ sao ngươi không học? Lại đi nói mấy câu chọc lão tử như vậy!”

“Xán gia dạy chúng ta võ thấp rồi sẽ dạy đến võ cao. Người mỗi ngày đều đến nói, ta cùng Miên Phong sẽ không bị mắc lừa!” Ngọa Dương hếch cằm cười với Miên Phong.

Dung Xán không nói gì, thông thả cưỡi ngựa, nghe bọn hăn nói chuyện khoe miệng liền nở nụ cười.

Trương Hồ đùa nói: “Ta có rất nhiều chiêu thức độc môn, muốn tìm đồ đệ truyền lại, chính là tìm trong ba huynh đệ các người, nhưng tiểu Ngọa Dương của chúng ta không muốn rồi.”

Trong ba huynh đệ Miên Phong là lớn nhất, Ngọa Dương thứ hai, nhỏ nhất là Phó Vân hiện đang ở thuyền lớn không có đồng hành cùng.

“Ta không phải trẻ con, Ngọa Dương là Ngọa Dương, làm cái gì còn phải thêm chữ tiểu phía trước, khó nghe chết được.” tất cả khí phách đều bị một chữ “tiểu” tiêu diệt.

“Còn nói? Mỗi lần rảnh rỗi, ông đều đi uống rượu, đâu ra tinh thần dạy đồ đệ?” Miên Phong gãi đúng chỗ ngứa.

Trương Hồ cười to một trận, râu quai hai bên má theo âm thanh rung lên, hăn không cãi lại, lấy hồ lô treo trên thắt lưng, vui vẻ uống. Thỏa mãn con sâu rượu, tâm tình càng thêm thoải mái, lên tiếng ca hát —

“Cô nương ngoái đầu nhìn ta cười, a uy — ha ánh mắt đen láy kia uy — chỉ nghe bởi rượu mà quên ưu sầu, thì ra một nụ cười của cô nương, còn hơn một ngàn chén rượu, dạy trái tim ta đập, gân cốt yếu mềm, say cười hành động phong lưu — ”

Gần ra khỏi khu rừng, cảnh vật trở nên sáng sủa, cỏ xanh kéo dài đến bờ sông.

Ở đây là vùng trũng thuộc Tứ Xuyên nơi có thể cùng cao nguyên Điền Kiềm giao thương bằng đường thủy, thuyền lớn của Tào bang hướng đến bến tàu, tuy không phải là nhánh sông chính của Trường Giang, nhưng nhánh sông này lớn, trừ thuyền lớn của Tào bang ra, đại bộ phận còn lại là thuyền nhỏ và trung chuyển bắt cá, hơn nữa từ xưa đến nay tuy có nhiều tộc nhân nhưng một số định cư bên bờ sông, một số lấy thuyền làm nhà, còn có một số đến rồi lại đi, không cố định chỗ ở.

Trương Hồ uống xong rượu trong hồ lô thì ngựa cũng đã ra khỏi rừng, Dung Xán từ trên lưng ngựa nhìn ra bờ sông, thu hết thủy vào mắt, hít sâu một hơi, hai tay nắm dây cương đang định đi tới thì đột nhiên phát sinh biến cố.

Có vẻ là hai tên đàn ông, không thấy rõ mặt sau khi nhìn trái nhìn phải bọn chúng liền chui vào mũi thuyền, đó là con thuyền bắt cá đơn sơ, nếu như là kẻ trộm thì sẽ không nhắm tới một chiếc thuyền cũ như vậy.

Dung Xán vừa mới cảm thấy nghi ngờ, thì thấy hai cái bóng đen từ mũi thuyền nhảy ra, trên vai hình như khiêng cái gì đó, bọn chúng khinh công không phải hạng thường, tốc độ cực kỳ nhanh, một trước một sau chạy vào rừng phong phía bên kia, hoàn toàn không biết hành động đã rơi vào mắt của Dung Xán.

“Ha ha, có kẻ gian.” Trương Hồ ung dung nói, lại than thở một câu, “Căn cơ không tệ.”

“Các người lên thuyền trước, nhắc nhở các huynh đệ đề phòng.” Dung Xán nói xong thân hình từ lưng ngựa vận khinh công đuổi theo. Lần này cập bờ chủ yếu là giao dịch hàng hóa với các hiệu buôn lớn ở lưu vực Trường Giang, trên thuyền lớn mặc dù có rất nhiều binh khí sắc bén, nhưng khi vận chuyển có quặng nitrát kali, lưu huỳnh chờ chế tạo hỏa pháo, nên phải rất cẩn thận.

“Chúng ta cũng đuổi theo!” Ngọa Dương đá bụng ngựa vội la lên, dây cương lại bị tay Trương Hồ kéo lấy.

“Đi theo làm gì? Người khinh công còn chưa thành thạo! Không cẩn thận sẽ bị chúng phát hiện.” Hăn đuổi thắt lưng một cái nói: “Xán gia là người từng trải! Sẽ không có việc gì.”

Miên Phong lại hắt đến một chậu nước lạnh.”Việc này khó nói, lần trước Xán gia không phải bị Kim Tiên Hà Tụ lừa!”

“Ha ha, việc này thì...ha ha...” Trương Hồ cười, vẫn giục ngựa đi, hăn không trả lời, lại cất tiếng ca hát: “Cô nương ngoái đầu nhìn ta cười, a uy — ha ánh mắt đen láy kia uy ”

Bên kia, Dung Xán đi theo hai tên kia, luôn duy trì một khoảng cách nhất định, ở trong rừng phong rẽ trái rồi rẽ phải, ước chừng một nén nhang thì đến một hồ nhỏ bên bờ tràn đầy lá phong đỏ, hai gã cuối cùng cũng dừng lại, Dung Xán vận khí nhảy lên nhánh cây, lá đỏ sum xuê thích hợp ẩn thân.

“Sư huynh, hàng tốt, hàng tốt khó gặp đấy!” tên lùn cẩn thận hạ túi đen trên lưng, giọng nói hưng phấn.

Tên được gọi là Sư huynh cũng nhanh chóng hạ túi đen, linh hoạt mở ra, nhìn “đồ” mình cướp được, hơi thở thoáng chút dồn dập.

Túi vải đen tịt xuống tới thắt lưng nữ tử, tầm mắt bị hai người kia ngăn trở vài phần Dung Xán thấy bộ ngực cao cùng chiếc eo nhỏ, quần áo màu xanh thêu hoa văn, là một cô nương Miêu Cương yếu điệu.

“Ta đã ném qua hai bông hoa ngon lành nhất Giang Nam nhưng so với nàng, thì như bùn so mây. Người người bắt được cũng không tệ, đáng tiếc tuổi còn nhỏ, còn chưa phát triển đầy đặn.” Tên cao gầy cười thâm uế, sau lại cùng sư đệ nhìn nhau, hiểu rõ cười to.

“Sư huynh, cái con dê nhỏ mà chúng ta bắt được kia khuôn mặt trái xoan, khung xương cân xứng, khẳng định có thể bán được giá tốt, còn đứa lớn này, haha... để nàng lại bên người hai chúng ta đi!”

Hán tử cao gầy hơi thở nặng nề, nhìn chằm chằm nữ tử, tự mình nhanh nhẹn cởi thắt lưng. Thấy sư huynh như thế, tên kia cũng bắt đầu hành động, cổ họng phát ra thanh âm hỗn hển, gương mặt dần đỏ lên.

Hái hoa đâm tặc. Dung Xán lạnh lùng mím môi, đã gặp việc bất bình, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Sư huynh, hạ quá nhiều mê dược hay sao? Sao đầu ta cũng choáng váng?”

Tên cao gầy xé vạt áo nữ tử, đột nhiên dừng lại, “Là nàng... trên người nàng có mùi hương kỳ quái, khiến ta... Đầu choáng váng...”

“Đâu chỉ choáng váng đầu?! Muốn đầu các ngươi rơi xuống đất!”

Nhìn thấy hai tên kia muốn cưỡng bạo nữ tử, Dung Xán tay cầm hai phiến lá phong, định dùng làm ám khí, đột nhiên tiếng quát mắng phá vỡ bố cục, lưỡi dao rạch hai đường trên túi đen, tiểu cô nương nhảy lên, thân hình linh hoạt, một chiêu như tung cánh trên không, song đao nhắm ngay cổ hai tên kia chém xuống.

Động tác mau lẹ, dù là phản ứng cực kỳ nhanh, cánh tay của chúng vẫn nhận lấy vết máu dài..

“A tỷ, đứng lên! Đừng đùa nữa!” Tiểu cô nương song đao thủ trước ngực, đá đá nữ tử đang say ngủ như đá hải đường xuân.

Tình thế chuyển biến, Dung Xán cùng sư huynh đệ kia ngạc nhiên, bọn chúng là vừa sợ vừa tức giận, Dung Xán là kinh ngạc cùng ba phần hứng thú, tay cầm chặt lá phong khê buông, khước miệng giương lên, xem ra sắp có trò vui.

Nữ tử chậm rãi ngồi dậy, nàng nhanh nhẹn búi lại tóc thành hình châm độc giác thường thấy ở các cô nương Miêu Cương, mấy sợi tinh tế rũ ở gáy, nàng tay nhẹ nhàng đẩy ra hai bên vai, lông mi tinh tế nhẹ nhàng rung động, nhìn qua thật phong tình vạn chủng, lưỡi biếng nhác tay lại càng quyến rũ, hai tên kia bị thương nhìn đến ngơ ngác, không biết thần trí đang ở nơi đâu.

“Tỷ đang làm cái gì? Mau hỗ trợ thu thập hai tên sâu bọ đâm tặc này, ta đói bụng rồi –” tiểu cô nương âm cuối kéo dài, mày liễu ai oán.

“Muội đói bụng? Ai, sao không nói sớm? Vú có đưa ngô cho chúng ta, ta để ở mũi thuyền, vừa rồi nên đưa muội lót bụng trước.” Nàng thở dài một tiếng, ôn nhu nói “Ta chỉ muốn thử xem mê hương mới có dùng được không thôi.”

“Sự thật chứng minh bọn họ không bị ngất đi, thử nghiệm thất bại, vẫn là dùng đao giải quyết tốt hơn.” Nhìn về phía tỷ tỷ, tiểu cô nương muốn tiếp tục nói cái gì đó, nhưng thanh âm lại như giết heo, làm cho hai tên kia thụt lùi một bước dài.

“Sao vậy?” Nữ tử tao nhã đứng dậy.

“A tỷ! Thân thể bị người ta nhìn thấy hết rồi!”

Nghe vậy, nữ tử cúi đầu tự kiểm tra mình, biết tiểu muội chỉ nói quá, nàng làm sao lại để cho người khác xem hết? Bất quá cũng chỉ là cần cổ mềm mại, bả vai dịu dàng, cùng rãnh ngực ẩn hiện.

Nàng ngẩng đầu, thản nhiên cười, “Không sao, lát nữa đám mù mắt bọn chúng là được.”

Tên lùn nghe xong lời này, nổi giận đùng đùng quát: “Hai đứa con nít không biết sống chết, dám trêu chọc bổn đại gia, chỉ với mê hương này liền nghĩ muốn “Lũng Sơn Song Kiêu” bọn ta bắt tỉnh, cũng quá không biết tự lượng sức mình.” Lúc đầu nói còn có khí thế, sau có mấy câu thanh âm càng lúc càng nhỏ, hơi thở càng lúc càng yếu, “Lũng Sơn Song Kiêu bọn ta có thể nói là lão tổ sử dụng mê hương... Ô Kiêu cùng Xích Kiêu đi suốt nam bắc, vừa ý ai... Không một người thoát được, hai người các người... Này, này trước mặt Quan Công dám đùa giỡn... Đại đao... Tự tìm đường chết...”

“rầm, rầm” liên tiếp hai tiếng, tên sư đệ ngã xuống phía sau, tên sư huynh ngã nằm úp sấp phía trước, mê hương mới vẫn có tác dụng, đáng tiếc thời gian phát huy chậm chút.

“Hừ! Tên xấu xa!” Tiểu cô nương đập sư đệ Xích Kiêu một cước, lấy dây thừng trói như trói heo, vừa siết chặt nút thắt vừa hỏi: “A tỷ, cái tên gọi Quan Công kia rất lợi hại sao? Cũng là dùng đao sao?”

“Đúng...” Mộc Diễm Sinh đùa nghịch vòng tay, nghiêng đầu trầm ngâm trong chốc lát.”Trên giang hồ chưa từng nghe cái tên này, ta cũng không biết hẳn có phải hay dùng đao không.”

“Có thể là đồng bọn của hai tên sâu bọ này?” Cột chắc một người như thịt bánh chưng, Mộc Lan Tư hai tay vỗ vỗ, thưởng thức kiệt tác của mình, lấy ra một sợi dây thừng khác, chuẩn bị cột cái bánh chưng thứ hai.

Thanh âm cười lạnh lóe như chuông, Mộc Diễm Sinh không để ý nói: “Nếu là đồng bọn của Lũng Sơn Song Kiêu, công phu chắc cũng không đến nỗi lợi hại.”

“Hừ! Một đao giết sư huynh đệ bọn họ thì thoải mái quá! Ngoài tộc nhân của chúng ta ra, cô nương bộ tộc khác cũng bị bọn chúng làm nhục, hôm nay để chúng ta bắt được, ta muốn mỗi ngày rút một cái móng tay, cắt một miếng thịt, chậm rãi tra tấn, thay rất nhiều người trút nỗi hận.” Nàng khí thế ngút trời hất hàm, hào khí ngàn vạn, “Cái tên Quan Công kia nếu dám đến cứu bọn họ, ta liền dùng song đao đấu đại đao hẳn, một đấu một!”

8. Chương 8: Phần 3: Lời Ca Đẹp Vô Hạn Làm Bay Hồn 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHUYỂN NGỮ: LU LU

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Cuộc đối thoại làm cho người ở trên cây mém chút nữa là rơi xuống. Dung Xán lắc đầu cười khổ. Đột nhiên trong mắt hắn hiện lên tia sắc bén, lá phong trong tay chớp mắt bắn ra.

“A muội!” Cùng lúc đó, Mộc Diễm Sinh nhìn thấy tia sáng sau lưng muội muội, Ô Kiêu kia công lực cao hơn sư đệ, lại chưa hôn mê hoàn toàn, giả bộ như mất ý thức chờ thời cơ hành động, Mộc Lan Tư ngồi xổm bên cạnh muốn trói chặt hắn, lại mãi nói chuyện, đột nhiên có biến, chưa kịp hiểu rõ chũy thủ đến trước ngực nàng.

Một đốm lửa nhỏ xe gió mà bay tới, Ô Kiêu kêu đau chũy thủ rơi khỏi tay, một luồng ánh sáng màu vàng lao thẳng tới mặt của hắn, không kịp nhìn rõ, hai mắt đã rơi vào bóng tối, tiếng kêu thê lương vang vọng mây xanh. Mộc Lan Tư xoay người, hai đao xé gió đánh hắn ngất xỉu.

Sự việc diễn ra trong chớp mắt, đợi tất cả đều ổn, mới thấy được mắt của Ô Kiêu bị kim tiên xẹt qua, chảy ra hai dòng máu tươi, mà cổ tay trúng ám khí lá diệp lực đạo thấu xương cốt, hai phần ba chiếc lá khảm sâu trong đó.

“Trên cây có người.” Mộc Lan Tư giơ lên song đao, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Mộc Diễm Sinh nắm kim tiên, ngược trán lên, nhìn nam tử trên cây phong đỏ tiêu sái nhảy xuống, quần áo xanh nhạt, tóc đen buộc tùy ý, hần khoanh tay đứng trước mặt nàng, khuôn mặt anh tuấn vô song, giữa chân mày vẫn có chút nhíu lại.

Nhìn thấy vẻ mặt trào phúng quen thuộc, môi Mộc Diễm Sinh nở nụ cười.

“Người khỏi rồi.” Nàng mi mắt long lanh, ánh sáng nhu hòa.

Nói không bị mê hoặc là gạt người. Cách nàng đứng một cánh tay, vẫn ngửi được vị ngọt mật ong của da thịt, nữ tử trước mặt để cảnh xuân lộ tùy ý, cổ thon, bờ vai dịu người, tầm mắt không tìm được hướng xuống phía dưới, thoáng nhìn khe rãnh mê người hình thành bởi hai luồng tròn trịa.

“Còn chưa có chết.” Dung Xán bình tĩnh phun ra một câu, âm thầm điều tức, không dám ngửi nhiều độ hương trên người nàng.

Lý trí cùng dục vọng, hần lựa chọn lý trí.

“A tỷ, hần là ai vậy?” Mộc Lan Tư vẫn có địch ý, thắc mắc nhìn tỷ tỷ vẻ mặt mềm mại hiện lên lúm đồng tiền cùng vành tai đỏ ửng, đột nhiên hiểu rõ. Nàng gật gật đầu nói: “Thì ra là hần.” Tiếp theo mắt to tinh ranh bắt đầu đánh giá Dung Xán từ trên xuống.

“Người tại sao lại tới chỗ này?” Mộc Diễm Sinh nhẹ nhàng mở môi đỏ, ngữ điệu mềm mại “Thuyền lớn của người dừng lại hai ngày, nhưng người không có ở đó, ta nghĩ là sẽ không gặp lại người.”

Nàng cùng Lan Tư giả trang cô nương đánh cá, thiết lập bẫy bắt “Lũng Sơn Song Kiêu”, mà hai ngày này, Dung Xán xử lý việc vặt ở phân đà của Tào bang, hôm nay mới từ trong thành trở lại.

Tim chợt nhảy lên, Dung Xán hai mắt tinh tường, có thâm ý khác.”Người tại sao biết ta không ở trên thuyền?”

“Ta đương nhiên biết.” Nàng nói như là chuyện rất đơn giản.

Thản nhiên hừ một tiếng, Dung Xán giọng bình thường “Hôm nay gặp lại thì như thế nào?”

Mộc Diễm Sinh thản nhiên cười.”Hôm nay gặp lại ta rất vui.”

“Người và ta là địch không phải bằng hữu, kẻ thù gặp lại, hết sức chú ý, có gì đáng để nói vui mừng?” Nữ tử này quý kẻ đa đoan, tâm tư khó dò, hần phải đề phòng.

“Ai... Ta tự vui mừng, chẳng liên quan gì đến người. Người không phải ta, làm sao biết ta rốt cuộc vui hay không vui, thoải mái hay không thoải mái? Chúng ta nếu là địch, mới vừa rồi người vì sao phải ra tay tương trợ? Ai... Người luôn trong ngoài không đồng nhất, thích trưng ra khuôn mặt lãnh đạm, ta biết rõ.”

Nàng biết? Biết cái gì? Nàng thật có bản lĩnh đem đề tài khó đẩy qua cho hần.

Mắt quuyền rũ long lanh ánh nước, khuôn mặt vô tội, ngữ khí uyển chuyển, đối mặt với nữ tử như vậy, Dung Xán trong lồng ngực ác khí cuộn cuộn dâng lên, trong đồng tử mắt như có hai đốm lửa đang bùng cháy, giận nàng cũng giận chính mình.

“A tỷ!” Mộc Lan Tư không đánh giá nam tử Trung nguyên này nữa, quay đầu nhìn phía tỷ tỷ đột nhiên hô to. “Tỷ lại bị người ta nhìn hết!” Hai tay linh hoạt, song đao cắt bên hông, nàng nhanh đi đến bên người tỷ tỷ kéo mạnh vạt áo trước.

Yêu thương xoa đầu muội muội, Mộc Diễm Sinh mỉm cười thở dài, “Xem lực đạo khẩn trương của muội này, ai... Hần chỉ thích cô nương Hán gia, bộ dáng của ta hần khinh thường, cũng không thích nhìn, sẽ nói ta không đủ đoan trang, không biết xấu hổ.”

“Đúng, hần nói cũng có đạo lý... Hả, phi phi phi, muội nói hần hơi quá đáng.” Mộc Lan Tư vội vàng sửa miệng, nàng cũng không thể để người khác diệt uy phong của tỷ tỷ.

“Này!” Xoay người đối mặt Dung Xán, Mộc Lan Tư hai tay chống nạnh che ở trước người tỷ tỷ, “A tỷ của ta nói, nàng thay ta hạ chiến thư với người, nàng đánh không thắng người, vậy thì ta sẽ thay nàng làm được. Người chờ ta năm năm, năm năm sau ta trưởng thành, mạnh hơn, chúng ta đánh một trận.”

Dung Xán đánh giá tiểu cô nương trước mắt, chân tay thon dài, cơ địa vững vàng, võ thuật căn bản rất là vững chắc, ánh mắt tinh ranh cùng trong trẻo, không giống thần thái mỉa mai hoặc của tỷ tỷ, một loại quyến rũ tự nhiên lại trí mạng —

Phát hiện thấy mình suy nghĩ lung tung, Dung Xán chấn động, vội vàng áp chế lại, mở miệng hỏi: “Người năm nay mấy tuổi?”

“Mười ba.” Mộc Lan Tư cầm gương lên, “nghe con mới đẻ”, không chút sợ hãi.

“Năm năm sau người đánh không thắng ta, khổ luyện mười năm, có lẽ còn có thể đánh ngang tay.”

“Oa! Khẩu khí thật lớn!” Mộc Lan Tư bực bội giậm chân tức giận, thề: “Được, năm năm sau, người không tìm ta, ta cũng sẽ tìm được người, Mộc Lan Tư ta nhất định phải đánh bại người!”

Không để ý tới tiểu cô nương ngang ngược như khỉ con, Dung Xán không kìm được nhìn về nữ tử phía sau, cái nhìn yếu ớt kia cùng ý cười đa tình, hần không đoán được tâm tư của nàng, ngay cả ý nghĩ chính mình cũng khó có thể không chế.

Nhận lấy ánh mắt sáng quắc như sao của nam tử trước mặt, Mộc Diễm Sinh lắc đầu, trên hai gò má như có rặng mây hồng ẩn ẩn hiện hiện, “Ai, sao người lại chọc giận a muội thế chứ?”

“A tỷ đừng để ý đến hần, tại sao lại cười với hần? So sánh với Trại Mộc Tư, một người ở Thương Sơn Đỉnh, một người ở Nhị Hải, Trại Mộc Tư so với hần còn đẹp hơn một trăm lần, một ngàn lần. Trại Mộc Tư hát hay, lại nhảy múa đẹp, biết thổi khèn Miêu tộc, hần biết sao? Hừ!” Mộc Lan Tư trừng mắt nhìn Dung Xán, tuy hần vừa mới ra tay cứu giúp, nhưng thấy hần không thêm để mình vào mắt, tính tình liền phát tác.

“Hần không biết, ta biết.” Hai người tầm mắt chạm nhau, Mộc Diễm Sinh nói, thanh âm mềm mại. “Ta chỉ nghĩ đến việc hần nghe ta ca hát, trong lòng đã vui mừng rồi. Hần có thể hát không hay, có vấn đề gì sao?”

“Trời ạ!” Ngốc tỷ tỷ. Mắt Mộc Lan Tư trợn trắng, không muốn tiếp tục cãi nữa, cảm giác tức giận càng tăng, tay trái tóm áo Xích Kiều, tay phải cầm dây lưng Ô Kiều, hừ một tiếng nhắc bổng lên, lớn tiếng nói: “A tỷ đừng để ý đến hần nữa! Đi thôi!” Nàng quay đầu đi, để lại hai người đứng đối diện nhau.

Tim, bỗng nhiên đập mạnh.

Dung Xán có chút mê hoặc, lại có chút choáng váng, lời nói của nàng vừa như cố ý lại tựa như vô tình. Giống như một đồng lửa cháy dữ dội, mà hần lại là miếng sắt đang bị nung ở trong đó, điên cuồng tan chảy. Hần không muốn hóa thành sợi chỉ mềm.

“Cám ơn người cứu a muội... Ta phải đi rồi.” Nàng phá vỡ im lặng, xoay người bước đi.

“Mộc Diễm Sinh —” khản trương gọi nàng, cả tên họ đều gọi, dừng bước ngoái đầu nhìn lại, Dung Xán chợt không biết nói gì, chỉ một thoáng, trong đầu hiện lên câu ca Trương Râu từng hát —

Cô nương ngoái đầu nhìn ta cười, ới a — ánh mắt đen láy kia ới a

Hần nhìn thẳng người ta, một câu cũng không nói.

“Người gọi ta.” Nàng nhắc nhở, cách đó không xa Mộc Lan Tư thúc giục nàng.”Ta thật sự phải đi ...”

Hơi hơi do dự, nàng lại lần nữa bước đi, đi một đoạn đột nhiên ngừng lại, xoay người thấy Dung Xán vẫn nhìn mình, nàng mím môi, nhẹ nhàng mở miệng, “Đêm mai người tới chỗ này... Ta ca hát cho người nghe.” Nói xong, không đợi Dung Xán trả lời, nàng thần nhiên cười, dưới chân dậm vài cái rồi đuổi theo Mộc Lan Tư.

Chú ý tới trên tai nàng vẫn chỉ một cái khuyên bạc, theo bản năng Dung Xán nhìn cổ tay phải đeo một cái khác, giật mình nghĩ lại, đây chính xác là chiếc khuyên tai mà hắn hôm đó đã ném xuống sông, nàng cố gắng tìm lại được và rồi gắn chặt lên người hắn...

Đường như có gì đó mơ hồ đang diễn ra, như có như không...

Lần đầu, Dung Xán không hiểu được tâm tư của mình.

Lần đầu, hắn thuyết phục chính mình.

Đối với lời nàng nói, hắn để ở trong lòng, cân nhắc lại cân nhắc rồi đưa ra rất nhiều lý do, hắn đi đến chỗ hẹn là vì muốn biết rõ một số chuyện, nếu không phải vì vậy, hắn cần gì phải trong đêm trăng trong trời mà đi vào rừng phong bên hồ nhỏ.

Là tiếng đàn, thanh âm cổ xưa leng keng, trong vắt, du dương, uyển chuyển êm ái, nghiêng tai lắng nghe, âm thanh mây bay nước chảy lưu loát sinh động không giống đàn tranh bây giờ, cũng không giống tỳ bà u trầm buồn bã, phẳng phất như tiếng châu ngọc va chạm, âm thanh mộc mạc bình thản như mộng. Mà âm sắc đặc biệt đó lại làm rung động trái tim Dung Xán.

Hắn nín thở ngưng thần không dám động, mang theo tâm trí mờ mịt mê muội, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trên tảng đá bên hồ, nữ tử ngồi khoanh gối, nghe thấy tiếng bước chân dẫm lá rụng, nàng nghiêng mặt, nhìn thấy nam tử đến đúng hẹn, mắt đẹp rũ xuống, nàng nhìn hắn nở một nụ cười ngọt ngào. Tiếp theo, bàn tay trắng nõn nhấc lên, chiếc đàn ‘tam huyền miêu cầm’[1] trong lòng lại vang lên những thanh âm đặc sắc, nàng gảy dây đàn mà hát, mềm mại thăm thẳm —

Chàng từ nơi đâu tới đây?

Chàng có quan tâm đến ta chăng?

Lòng muốn được cùng bên nhau,

Vì sao ta phải đoán?

Liệu có mê đắm người khác mà bỏ lại ta

Ôi – suy nghĩ tỉ mỉ —

Làm gì có ai tính tình nhẫn nại như ta?

Mắt đẹp trong veo như nước, tiếng ca tình tế, đi vào nơi sâu nhất trong tâm hồn nam tử, chậm rãi lặp lại.

Chú thích:

[1] Tam cổ huyền miêu cầm: Hay còn gọi là Tam cổ huyền cầm – một loại đàn dân tộc có 3 dây. Thường được người Miêu tộc sử dụng.

9. Chương 9: Phần 3: Lời Ca Đẹp Vô Hạn Làm Bay Hồn Phách 3

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUAN PHƯỢNG VŨ

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Ai — còn nhớ những việc nhỏ bé —

ai tính tình có thể so sánh với ta?”

Tiếng đàn, tiếng ca vang lên, cùng với tình cảm sâu kín bồi hồi, bỗng biến mất trong tai, trong lòng cảm thấy nhộn nhạo, nhộn nhạo...

“Người định đứng ở đây cả đêm à?” Tiếng cười của nàng phá vỡ yên tĩnh, hai người lại trầm mặc, nàng vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé với hắn “Đến đây ngồi ở bên cạnh ta, ta đánh đàn cho người nghe.”

Dung Xán vẫn còn trầm ngâm, nghe xong giọng nói mềm mại của nàng, hai chân tự nhiên bước đến gần ven hồ.

Tầng đá lớn chứa được hai người, hắn ngồi xuống cạnh nàng, hương thơm của thiếu nữ bay đến tràn ngập xoang mũi, tuy không xa lạ với hắn nhưng không biết có phải ánh trăng đêm nay quá mức động lòng người không mà hắn vẫn bị mê hoặc bởi tiếng đàn ca? Nơi nào đó trong đáy lòng hắn mềm mại đi, làm hắn mâu

thuần không thôi.

Ánh trăng xinh đẹp chiếu sáng trên mặt hồ, giống như có sinh mệnh, dung nhan của nàng cũng dần dần hòa vào trong đó, nụ cười ngọt ngào như mật “Cô cười cái gì?” Nụ cười kia rất lạ như có nhiều ý tứ hàm xúc, Dung Xán thu hồi lý trí, thanh âm trầm thấp vang lên.

Ý cười của nàng càng sâu, ánh mắt cong cong, đôi mày cũng cong cong, ngón tay nhỏ nhắn tự tại gảy dây đàn, tiếp theo giọng nói mềm mại độc nhất vang lên: “Người đã đến rồi, ta cảm thấy rất vui tự nhiên là muốn cười ... Ta muốn người đến đây, người đến ngay, muốn người ngồi bên cạnh ta người liền ngồi ở bên cạnh ta, lần đầu tiên người nghe lời ta như vậy ta rất vui nên ta nhịn không được muốn cười. Aizz... Nếu người vẫn có thể đối xử với ta như vậy thì không biết lòng ta sẽ vui mừng như thế nào đây?”

Cô ta có tính toán gì đây? Dung Xán nhíu mày suy tư.

Đối với lời nói lớn mật tán tỉnh của nàng, hắn luôn không biết ứng phó thế nào “Người thân thiết với người quen sơ” thật giả khó phân biệt, hơn nữa hắn với còn có nợ cũ chưa xong.

“Vì sao đêm ở rừng trúc cô lại giải độc cho ta?” Đúng là thật giả khó phân biệt, coi như hành động làm loạn thổi qua tai đi. Đề nén ý nghĩ lại, hắn chỉ muốn tìm được đáp án.

Đôi mắt linh động của Mộc Diễm Sinh chuyển động vòng vo, có chút nghịch ngợm, có chút bướng bỉnh, đầu ngón tay chơi đùa dây đàn, tiếng đàn tùy tâm sở dục.

“Người không cần ta giải độc cho người sao?” Nàng không trả lời.

Dung Xán hừ lạnh, “Trước thì hạ độc, sau lại giải độc, ta không cần ân huệ như vậy.”

“Aizz...” Nàng chậm rãi thở dài, tiếng đàn hơi trầm xuống “Lúc đầu là ta hiểu lầm người, sau khi hiểu rõ chỉ có thể hết sức bù lại, độc là ta hạ đương nhiên ta phải giải. Người tức giận với ta, ta hiểu được... Aizz... Người thích tức giận, gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng, tươi cười ít đến đáng thương.”

“Vì sao ta phải cười?”

“Trong lòng vui mừng, tự nhiên sẽ nở nụ cười thôi” quan điểm của nàng đơn giản rõ ràng.

“Ta không nghĩ ra lý do gì để vui mừng”

“Sao lại không có?” Nàng nghiêng đầu, cái mũi xinh xắn cau lại, “Ánh trăng tối nay đẹp như vậy, nước hồ trong như gương, ta đánh đàn cho người nghe, ca hát cho người nghe, đây không phải chuyện vui sao?”

“Có thể ta chán ghét tiếng đàn cổ quái này, nghe không quen làn điệu người hát, cũng có thể ta thích ánh mặt trời, không thích ánh trăng, tất cả hiện tại đối với ta đều là tra tấn” Hấn khiêu khích nhú mày một cái.

“Không đúng, người thích nói những lời trái lòng mình, ta biết mà...” Tiếng thở dài như ngọn gió mềm mại thổi qua, khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhìn vào thấy ôn nhu như nước, có chút không giống thật.”Người cố ý nói những lời này, đó là những lời ta không muốn nghe, ta biết người muốn làm gì... Người muốn ta tức giận, muốn thấy dáng vẻ tức giận của ta, ta mới không mắc mưu của người.”

Hấn thần nhiên hừ một tiếng, khóe môi khẽ nhếch lên trên.

Hấn cực kỳ muốn nhìn thấy nàng tức giận, nhưng ánh trăng tốt đẹp như thế, nước hồ mộng lung, đom đóm trong rừng bay lên bay xuống tạo thành ánh sáng lơ mơ, tất cả được bao phủ bởi vẻ mộng lung mịt mù, làm cho vẻ tức giận cũng mê mang theo.

“Cô đi theo thuyền của ta từ Tứ Xuyên đến Lương Giang, tìm được rừng trúc là muốn giải độc cho ta”

Thật ra đây là nghi vấn trong lòng nhưng Dung Xán không đặt câu hỏi mà nói ra một câu khẳng định, hần thử, chậm rãi tìm tòi phương pháp nói chuyện với nàng, dường như đã nắm bắt được bí quyết.

Nàng nhìn hấn thoải mái gật đầu, đôi má bay lên hai đóa mây đỏ, dưới ánh trăng mộng lung lộ ra phong thái say lòng người.

Hồ hấp Dung Xán cứng lại, thấy tiếng đàn lại chuyển biến, uyển chuyển hàm xúc trêu chọc lòng người, hấn không khỏi nhớ lại làn điệu Miêu tộc mà nàng hát trong đêm ở rừng trúc thần bí, quyến rũ, khó có thể kiềm chế...

“Xà rượu là giải được, nhưng quá trình giải độc cũng không tốt.” Nàng nhú đôi mày thanh tú, đôi mắt nhìn về phía ánh trăng chiếu trên mặt hồ, tiện đà nói nhỏ “Thời điểm khi con người chịu đựng đau đớn là lúc ý chí kém nhất, ta hỏi người chuyện về ống trúc nhưng người cho dù khó khăn cũng cắn chặt răng cái gì cũng không nói, thật là phiền lòng.” Lại thở dài. Tối nay nàng đặc biệt thích thở dài.

“Vì sao cảm thấy hứng thú với thứ bên trong ống trúc?” Hấn trầm ngâm hỏi, không thể không thừa nhận đầu cùng tiếng đàn kia làm hấn phải cố sức “Cô muốn nó có tác dụng gì?”

Môi son hé mở muốn nói lại thôi, nàng bỗng nhiên cười, “Ta muốn biết nhưng người không nói cho ta biết, người muốn biết ta cũng không cần nói cho người, thế này mới công bằng.”

“Cả hai đều công bằng, vậy hãy tự tìm hiểu bằng bản lĩnh của mình đi.”

“Được.” Nàng sáng khoái đáp ứng, tiếng đàn lên cao lại chuyển thành mềm nhẹ, “Ta muốn hỏi một chuyện, người có thể nói cho ta biết tên của người không?”

Dung Xán cúi đầu cười, lắc lắc đầu trong mắt hiện lên một tia trêu cợt.

“Quy tắc đã đặt ra, tất cả đều theo quy tắc tìm hiểu bằng bản lãnh của mình, cô không thể hỏi vấn đề này.”

“Aizz, ta nói tên của ta cho người rồi” Nàng bữu môi nói.

“Là cô chủ động nói ra, không phải là ta ép cô.”

Đôi môi thả lỏng chậm rãi cong lên hàm chứa ý cười, dường như nàng đang nghĩ đến điều gì đó mà sâu kín thở dài. Nàng thở dài, không nhịn được tự nhiên như vậy, tối nay nàng thật là thích thở dài.

“Ta nghe thấy thủ hạ của người gọi người là “Xán gia”, tên của người có từ “Xán” đi, từ này nghĩa là ngọn lửa sáng chói? Ta hy vọng đúng là từ kia.”

Nhìn nàng một cái thật sâu, hắn nói: “Nếu không phải thì sao?”

“Ta thích từ kia.” Nàng không trả lời vấn đề của hắn, tự mình đánh đàn, tự mình nói: “Người là “Xán”, ta là “Diễm”, hợp cùng một chỗ là rực rỡ chói mắt.”

“Cô là thủy , ta là hỏa , cô với ta là thủy hỏa bất dung.” Hắn nói lại một câu, cũng gián tiếp thừa nhận tên của mình.

Nàng khanh khách cười ra tiếng, theo bản năng dùng lưỡi liếm liếm môi, nàng phát hiện hắn nhìn mình, ánh mắt phức tạp sâu thẳm, hai má có chút nóng lên, nàng lặng lẽ rũ mắt xuống, đầu ngón tay khe khẽ gảy đàn, đêm trăng hát một bài, tinh mịch như mộng, nàng ôn nhu hợp âm ca hát —

Ta mê ta biết,

Ta cũng biết là ta mê.

Ta mê, nhưng không biết mấu chốt mê thế nào?

Ta mê, tình nhân làm sao mà biết đây?

Ta mê lại tỉnh,

Tỉnh lại mê,

Mê tỉnh, tỉnh mê khó phân biệt.

Nghĩ lại chẳng muốn tỉnh, chi bằng mê tốt hơn.

Làn điệu như vậy, ca âm như vậy, tan ra dưới ánh trăng, Dung Xán phát hiện chính mình rất khó tự hỏi, bởi vì nó thành một loại khổ hình, miễn cưỡng trong mê hoặc hỗn độn không tìm ra đường đi, hẳn cảm thấy không tự kiềm chế được cảm xúc của bản thân.

Chẳng lẽ là mê sao?! Không biết mê thế nào, tỉnh mê khó phân biệt?!

10. Chương 10: Phần 4: Nàng Vốn Là Giai Nhân Phương Nào? 1

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Đột nhiên, một bàn tay cầm lấy tay nhỏ bé, đè lại trên tam huyền cầm làm nhiễu loạn giai điệu.

Hơi ấm từ lòng bàn tay hắn truyền đến mu bàn tay nàng, bàn tay kia đè lại âm ‘chủy’[1] xuống, mềm mại tiếp xúc thô ráp, hắn hít một hơi, lập tức buông ra, thanh âm trở nên khàn khàn trầm thấp.

“Dừng đàn nữa.”

Nàng nhìn hắn, dịu dàng nói: “Người đang chảy mồ hôi.” Một bên tay áo vươn đến muốn lau mồ hôi trên trán hắn.

“Không cần.” Hắn tránh đi lòng tốt của nàng, đưa tay ngăn lại, hai hàng lông mày nhíu lại, đang muốn nói gì đó thì xa xa truyền đến tiếng vang “Oanh” một tiếng phá vỡ tĩnh lặng.

Tiếng đại bác.

Dung Xán xoay người, phía chân trời bị ánh lửa nhuộm thành màu cam rực rỡ.

Suy nghĩ của hắn lập tức chuyển biến nhanh đến thần kì, ra tay nhanh gọn, hướng đến vai nữ tử.

Mộc Diễm Sinh phản ứng không kém chút nào, lấy đàn miêu tộc đỡ lấy, chưởng phong đem đàn đánh thành gỗ vụn, khoảnh khắc như mảnh chỉ treo chuông, thân mình nhảy về phía sau đá lớn.

“Đừng động thủ vội, người hãy nghe ta nói.” Nàng có chút lớn tiếng, trong lòng biết kế hoạch gặp trực trực.

“Không có gì để nói.” Diệu hổ ly sơn. Dung Xán cười lạnh, vẻ mặt thản nhiên “Người hẹn ta tới đây, một mặt lại phái người công kích thủ hạ của ta, chuyện là như vậy.” Chính là... cảm thấy hơi thất vọng, sớm biết nàng quý kế đa đoan, tiểu lí tàng đao[2], hẳn đã sớm biết, nhưng lại không biết vì sao trong lòng khó chịu.

“Ta không có.” Nàng yêu kiều đáp lại, tay nhỏ bé nắm thành quyền, đưa lưng về phía ánh trăng, vẻ mặt khó đoán: “Ta quả thật phái người lên thuyền, chỉ vì để tìm hiểu, không muốn công kích bọn họ, không phải ta ra lệnh, người có tin hay không?” Giọng nói vẫn như trước mềm mại, từng chữ nói rõ ràng.

“Có gì khác sao?” Hắn nhìn nàng chăm chăm, môi đang cười nhưng ý cười không tới đáy mắt..

“Là bản lĩnh của người, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, người làm rất khá, đến nỗi việc ta có tin hay không đã không còn quan trọng.” Quan trọng là, hắn phải chế ngự nàng, tạm thời mặc kệ tình trạng của thuyền lớn, bất giác phải bắt vua trước, có nàng làm vương bài thì có cơ hội thắng.

Hắn biết nàng có kim tiên trong tay sẽ như hổ thêm cánh, mấy lần cùng nàng giao thủ đã rút ra kinh nghiệm, nếu muốn tốc chiến tốc thắng thì tuyệt đối không thể để nàng rút binh khí ra. Không cần phải nhiều lời, tay Dung Xán như vượt hổ, ảo diệu áp sát người, chiêu thức chưởng pháp mạnh mẽ, công phu dưới chân lại thập phần quý dị.

“Người đang tức giận.” Không dám cùng Dung Xán cứng đối cứng, nàng nghiêng người tránh đi, vượt hổ sượt qua bên gò má, dù chưa chạm đến, kinh phong quét ngang cũng đủ đau.

“Người không đáng giá để ta tức giận.” Hắn không biết thương hương tiếc ngọc, từng chiêu tấn công.

“Ai, người đang tức giận, ta biết...”

Trước sau như một câu nói, trước sau như một thanh âm, trước sau như một thần thái, đối với ” trước sau như một ” của nàng, Dung Xán vừa phiền vừa chán ghét, cất giọng lạnh lùng nói: “Đương nhiên, người biết còn chưa đủ nhiều.”

Miền cương chống đỡ, hai tay hướng đến bên hông, nhận ra ý đồ của nàng, Dung Xán tung chưởng tới, vượt hổ chiêu thức biến hóa đan xen, phút chốc chế trụ hai cổ tay nữ tử, ngăn cản nàng xuất ra kim tiên.

Đây là cận chiến, Mộc Diễm Sinh cả người bị chưởng phong của hắn đánh tới liên tục, làm sao tránh né được? Mười ngón tay chạm đến kim tiên tê rần, nàng không thể kiềm được, đành buông ra.

“Tốt, người tới giết ta đi! Dù sao, dù sao người cũng chỉ biết bắt nạt người khác.” Khó thấy được mặt nàng trầm xuống, nhưng âm điệu thì đời này đừng hy vọng thay đổi, vẫn mềm mại như cũ.

“Muốn chết có rất nhiều cơ hội.” Hấn quát khẽ, cảm giác nàng vận kinh giấy dựa, theo phản xạ hấn cầm hai cổ tay nàng vận ra phía sau áp sát vào hông, khiến nàng không thể động đậy.

“A!” Nàng kêu lên một tiếng, cả người nhào vào trong lòng hấn.

Thủ pháp không chế địch theo trực giác, không suy nghĩ nhiều, đến khi bộ ngực mềm mại dán tại ngực mình, hơi thở thơm tho của nàng phun ở cổ họng mình, Dung Xán bỗng dưng sững sốt, rũ mắt nhìn nàng, thấy nàng cũng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mình, lông mi chớp chớp, ánh mắt động lòng người, như vui như buồn.

“Người không phải thật sự muốn ta chết.” Nàng dựa vào thân hình của hấn, thở gấp, mỗi lần thở gấp phập phồng, bộ ngực không thể tránh cọ sát cùng hấn, hơi hơi buông ra, lại cọ sát, lại hơi hơi buông ra, nàng không chút nào giãy dựa mặc hấn ôm vào trong ngực, sườn trán tựa vào của vai hấn, nhẹ giọng nỉ non, “Ta biết..”

Là câu này nhẹ nhàng đánh thức Dung Xán.

Giống như bí mật trong lòng bị người ta nhìn thấu, hấn thẹn quá thành giận, tự mắng bản thân, tiếp theo đầu vai động một cái, không cho phép nàng tiếp tục tựa vào.

Nhưng Mộc Diễm Sinh cố tình không thuận theo, hấn càng không cho, nàng càng phải làm, thân thể mềm mại thơm như mật đường dính lấy thân hình khỏe mạnh của nam tử, khuôn mặt nhỏ nhắn liều chết không nâng lên, gò má gắt gao chôn ở gáy của hấn.

Dung Xán tâm đập thành thạch, ngay sau đó nghĩ đến nếu lại rơi vào bẫy của nàng, chịu bị nàng tính kế, thì hấn thật đáng chết! Thực con mẹ nó đáng chết! Một nghìn lần, một vạn lần đáng chết,

“Dừng cho là ta sẽ không giết người.” Hấn càng thêm phần nộ, vuốt hờ không khỏi dùng sức sờ.

Lần này tuy không xuất hết toàn lực, nhưng mười ngón tay hấn đặt chính xác ở huyệt vị, lực đạo thấu xương, người trong lòng nhanh chóng co rút, dĩ nhiên không chịu nổi. Nàng không hô đau, cố nhịn không rên rỉ, tỏ rõ muốn dây dưa cùng Dung Xán, đầu vẫn luôn cố chấp dán tại chỗ cũ, không nâng chính là không nâng.

Không nhìn thấy khuôn mặt của nàng, không nghe thấy thanh âm của nàng, đến khi cảm giác được gáy ướt át, có chút nhột lại hơi nóng, chất lỏng ấm áp dọc theo xương quai chạy xuống ngực, Dung Xán mới giật mình phát giác đó là nước mắt.

Tâm cứng rắn có chút mềm ra, hấn ra lệnh bản thân dừng để ý tới, ý chí đã bởi vì tâm động mà không thể lý giải nổi nữa rồi nhưng vuốt hờ vẫn không buông ra, trong phút chốc thân mình nàng xụi lơ, hai cánh tay rũ xuống, không thể chống đỡ nàng ngã xuống như một con rối.

Thấy nàng sẽ ngã xuống đất, hắn không hề chần chờ, cúi người ôm lấy hông nàng, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Cầm hồng rồi... Ta chỉ là muốn ca hát cho người nghe ...” Nàng đôi môi khê mở, mặt trắng như giấy.

Trên gò má có nước mắt, mắt sáng nửa mở, bộ dáng kia lại động lòng người đến đáng chết, lại điềm điềm đáng yêu đến đáng chết.

Dung Xán nguyên rửa một tiếng, không biết là mắng nàng hay là mắng chính mình, thấy ánh lửa phía chân trời chưa tắt, cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy nàng, chạy đến phía bờ sông.

Thuyền lớn của Tào Bang bị hơn mười chiến thuyền màu đen vây quanh, thuyền bè xung quanh không có liên quan đã sớm rời đi, Dung Xán chạy ra khỏi rừng phong, trước mắt giống như ban ngày, thuyền bị lửa đạn bắn trúng cháy lớn rừng rực giống như một cây đuốc thật lớn, lại giống như thêu lên tán buồm những bông hoa lửa.

“Xán gia! Người đi đâu vậy? Có người đánh úp thuyền!” Nguyệt Thanh Thiên hai chân đứng ở vị trí cao nhất của thuyền hô to, thanh âm không giống như cầu viện, giống như thích thú gọi bằng hữu mau tới gia nhập.

Tám gã Điền môn hảo thủ hoặc sử dụng móc sắt, hoặc sử dụng chùy lưu tinh đã leo lên mạn thuyền lớn.

La Bá Đặc thả một cái trường thương đánh ngã một người, Nguyệt Thanh Thiên xoay người nhảy xuống, hai tay bắn ra bốn viên đạn Phích Lịch, đồng thời đánh trúng ngực bốn người, bốn gã đó thấy trên người cháy sợ hãi vội nhảy vào trong nước.

“Ây – đồ chơi nhỏ mới này, sử dụng lại rất thuận tay.”

Bên kia, La Bá Đặc nhanh nhẹn đổ đầy hỏa dược, không có chú ý.

“La Bá Đặc, cẩn thận!” Miên Phong cùng Ngọa Dương song song nhảy tới, hai người ăn ý mười phần kéo chặt dây thừng, làm hai tên giơ đao về phía sau lưng La Bá Đặc trật chân té xuống, Phó Vân lại dùng côn gỗ đánh đối phương mất nổ đom đóm, hai con mắt xoay quanh, mặt to hướng xuống hôn lấy sàn thuyền.

La Bá Đặc xoay người một cái, mắt xanh híp lại, “Phanh” một phát súng, Phó Vân không kịp né tránh bị một thân thể cao lớn như ngọn núi ngã sập xuống người, hắn ngất đi trên người Phó Vân, đầu và vai bị nam tử trúng đạn đó đè hết lên chỉ thò ra hai tay hai chân mà giãy dụa.

“Đồ La Bá Đặc thôi, muốn bị đánh đòn à! Muốn bắn súng cũng không biết hô một tiếng!” Cuối cùng cũng được cứu ra, Phó Vân lắc lắc cổ, thở phì phì trừng hắn.”Ta còn đang phát dục, tương lai nếu không lớn được, người bồi thường cho ta nhé!”

La Bá Đặc nhếch miệng cười, dùng giọng điệu là lạ trả lời: “Mọc lại cũng không lớn bằng ta, cô nương đều thích lớn, ta không thể ‘giúp’ người trưởng thành, bởi vì ta đã trưởng thành.” Tiếp theo ánh mắt đảo qua đũng quần Phó Vân đầy hàm ý.

Phó Vân tuổi tác còn nhỏ, đỏ mặt xì một tiếng, huynh đệ bên cạnh đã cười đến không nể mặt.

“Thủ lĩnh đã về rồi! Di – ôm cái đồng gì vậy?” Trong ánh lửa hỗn loạn nhìn thầy Dung Xán đang vận khí chạy về hướng này.

“Mọi người cẩn thận, đuôi thuyền bên trái có ba con quỷ.” Nguyệt Thanh Thiên giống như khỉ lại leo lên trên cột buồm.

“Bên phải bốn con, ở giữa ba con, Phong Ca Nhi, dưới đáy thuyền có quỷ.” Có người đục thuyền.

“Yên rồi!” Phong Ca Nhi được người ta xưng tụng là “Phiên giang giao”(thường luồng lật sông), một thân trang phục sẵn sàng, hấn miệng cắn đao nhỏ, nhảy vào trong nước.

“Trương Hồ, nhổ neo!” Dung Xán cao giọng hô, cước bộ không ngừng. Địch nhiều ta ít, không nên nghênh chiến gần, pháo kích cũng không an toàn ở khoảng cách này, mà người của đối phương vẫn như từng đợt sóng ào tới.

“Mãn Phàm, chuyển hướng một giờ, kéo cách thân thuyền năm thước!” Không sai một ly nào, hấn thân như Đại bàng nhưng hai chân còn chưa kịp chạm đến boong thuyền thì, hai bên trái phải đã có địch tấn công tới.

“Buông a tỹ ra!”

Song đao sắc bén vụn phần sượt qua mặt Dung Xán, hấn ôm Mộc Diễm Sinh đứng ở giữa không trung thẳng lưng, thuận thế đá văng binh khí của Mộc Lan Tư, một đao chưởng phong quỷ dị đánh đến, đè bả vai hấn, Dung Xán mượn lực đem lực đao bức trở về, hai bên giao thủ ở không trung, trong chớp mắt mỗi người đều văng ra.

Bị chấn động, Mộc Diễm Sinh dĩ nhiên thanh tỉnh.

Nhìn thấy cảnh tượng bốn phía, thuyền bị thiêu cháy bùng bùng, môn chúng bị thương rơi xuống nước, nằng trong lòng kinh sợ nhìn về phía Mộc Lan Tư cùng nam tử kế bên, mặc kệ bản thân mình vẫn ở trong ngực người khác, cao giọng dùng ngôn ngữ Miêu tộc nói chuyện với nhau.

“Là Sở Hùng, hấn biết kế hoạch của người.” Nam tử ngữ khí bình tĩnh, ánh mắt sắc bén cùng Dung Xán không phân biệt cao thấp. Hấn một thân áo trắng, đầu cũng cuốn vải trắng, nhìn qua tương tự Tống Ngọc Lang, nhưng không vắn nhả bằng Tống Ngọc Lang, lại hơn một phần quỷ dị cùng lạnh lùng.

“Cha ta không biết tình hình?”

“Hắn thuyết phục môn chủ, cam đoan có thể thuận lợi cướp lấy thuốc nổ.”

“Thuốc nổ?” Mộc Diễm Sinh xoay thân gãy dựa, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Dung Xán, lại làm cho Dung Xán trừng mắt nhìn lại

Chú thích:

[1] Chủy: Một trong 5 âm thời cổ tương đương với số 5 trong giản phổ.

[2] Tiểu lý tàng đao: Một trong 36 kế của Binh pháp Tôn Tử, Tiểu lý tàng đao

() có nghĩa là: Nụ cười giấu dao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết. Theo tích: Tể tướng của Đường Huyền Tông là Lý Lâm Phủ có bề ngoài và xử sự hết sức hòa nhã, thân thiện nhưng thực chất lại là người cực kỳ nham hiểm, dùng mọi thủ đoạn để triệt hạ các đối thủ chính trị khác. Hành động của Lý Lâm Phủ về sau được mô tả bằng câu thành ngữ “Miệng nam mô, bụng bồ dao găm” (“Khẩu mật phúc kiếm”,).

11. Chương 11: Phần 4: Nàng Vốn Là Giai Nhân Phương Nào? 2

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Buông a tỷ của ta ra!” Mộc Lan Tư hét lớn, tay nắm chặt song đao liễu mạng xông lên, nhưng lại bị một lực kéo trở lại. “Trại Mộc Tư sao huynh lại ngăn cản muội?”

Dung Xán mày kiếm nhíu chặt.

Trại Mộc Tư nhàn hạ nói: “Chính là những ống trúc ở phía đông tây kia! Bọn họ có lẽ đã sử dụng tiêu thạch[1] và lưu huỳnh phối hợp để chế tác giải đồ, vốn có thể lấy được hàng mẫu, hừ, đội thuyền buồm tới thật đúng lúc.” Hắn bĩu môi, nói tiếp: “Quên đi, bây giờ không phải là thời điểm để nói chuyện, trước hết cần thoát khỏi tên người Hán này, võ công hắn không tồi, ta không cầm chắc phần thắng, lát nữa muội lo bên phải, ta muốn đích thân dùng độc mù mắt hắn.”

“Không được.” Mộc Diễm Sinh nhanh chóng quay trở lại trước mặt Dung Xán, xuất độc chiêu khiến người đối diện khó lòng tránh thoát. “Trại Mộc Tư chớ dùng ám khí, chớ dùng phần độc, sẽ khiến ta bị ngộ thương.

“Tỷ yên tâm, Trại Mộc Tư dụng độc chưa bao giờ thất thủ.” Mộc Lan Tư nâng cằm, không kiêng kỵ nói:” A Tỷ, hần chỉ thích cô nương người Hán, không thích tỷ đâu, sao lại phải giúp hần?”

Tiếng đại bác lại vang lên, thuyền lớn của Tào Bang đã định xong khoảng cách để công kích toàn diện. Như vậy khả năng giết được nhiều hơn.

Mộc Diễm Sinh trong lòng thở dài, hai ngón tay đâm về phía ngực Dung Xán khiến hần buông mình ra, nhưng lại không gây chút thương tích nào trên cơ thể hần còn khiến ngón tay bị đau. Ngay sau đó nàng ra dấu mắt muốn Trại Mộc Tư và Mộc Lan Tư chờ hành động thiếu suy nghĩ.

“Người mau buông ta ra, ta lập tức mang mọi người rời đi.” Người phụ nữ này thật không biết thế nào gọi là sợ hãi. Giọng nói trở nên non mềm quyến rũ, dưới ánh lửa, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, ánh mắt ủy mị, đôi mi khẽ run run, muốn truyền tin tức một cách nhanh nhất có thể. Dung Xán nhìn hiểu ánh mắt của nàng, khéo miệng hơi nhếch lên nhưng lại không nói lời nào. Nàng vẫn không chịu khuất phục ương ngạnh chống cự, cuối cùng do nam nữ khác biệt, hần là một người đàn ông cường tráng, cho dù bản thân thông minh nhưng nếu muốn so khí lực thì nàng thật sự không có phần thắng.

“Người có thể ngừng giống rắn uốn tới ẹo lui, có tin hay không ta điểm huyết khiến người không thể động đây?” Đây là uy hiếp sao? Mộc Diễm Sinh mắt đẹp tròn to, ngừng lại một lát, cái miệng nhỏ nhắn hoài nghi nói:” Sao người lại học cách nói chuyện của ta?” Hần không gầm thét cũng không trào phúng, ngữ khí mềm mại cố quái.

“Thật sao?” Dung Xán đưa khuôn mặt kề sát tới gần nàng, khẽ phả hơi nóng:”Bị dọa sợ? Muốn khóc?”

Nàng lắc đầu “Người thật tàn nhẫn, tay ta bị người nắm thật là đau, ta không nghĩ rằng mình sẽ khóc. Tất cả đều là do người bức ta, do quá đau nên mới rơi lệ, đây là điều rất tự nhiên, nhưng rơi nước mắt không có nghĩa là chịu khuất nhục. Người muốn nhìn bộ dạng tức giận của ta, thật là uổng phí tâm cơ.” Lời này vừa nói ra khiến cho không khí xung quanh trở nên mâu thuẫn, lúc này trên gò má nàng còn vương lại chút nước mắt, ánh mắt nhìn trong trẻo:”Người nên hiểu cục diện bây giờ, cho dù tiếp tục đánh nhau thì cả hai phe đều không có lợi.”

Không kịp trả lời, bỗng một trận cuồng phong ập tới, Dung Xán đem nàng bảo vệ trong ngực, xoay người để tránh mũi tên thứ nhất, mũi tên thứ hai, thứ ba tiếp tục phóng tới, độc ở đầu mũi tên mang theo một mùi tanh hôi khó ngửi.

“Đừng đừng!” Nàng có lòng tốt nhắc nhở, thừa dịp Dung Xán phân tâm, kim tiên nắm chặt trong tay, nàng cựa mình tránh khỏi sự kiềm chế của hần, thân thể bay về phía trước, roi vung lên hướng phía sau tấn công ba chiêu tránh cho Dung Xán khỏi bị truy kích. “Đừng đừng vào roi, có độc.” Nàng lại lần nữa nhắc nhở.

Biết chỗ lợi hại của kim tiên, Dung Xán sử dụng cước pháp đỡ trả, sau mấy chiêu, kim tiên bị hần đập giữ dưới chân. Chưa kịp thở dốc, một bóng trắng đột nhiên xuất hiện, trong thời gian ngắn hai người đã so hơn mười chiêu. Đối phương không có ý ham chiến, ám tiễn đột nhiên phóng ra, Dung Xán quay người né tránh, hạ xuống đất ổn định thân mình thì phát hiện cô nương mình bảo vệ đã bị người áo trắng lạ mặt ôm trước ngực.

“Thật tốt, Trại Mộc Tư!” Mộc Lan Tư hoan hỉ kêu lên, hướng Dung Xán một ánh mắt kiêu ngạo.

Dung Xán liếc Trại Mộc Tư, nhìn cánh tay của tên kia đặt ở thắt lưng của Mộc Diễm Sinh, ánh mắt phút chốc trở nên lạnh lùng sắc bén, lửa giận tràn ngập trong mắt.

Lúc này Mộc Diễm Sinh thu liễm ngoan ngoãn, an thuận, vô cùng tự nhiên mặc cho người kia ôm, cử chỉ này dường như rất quen thuộc. Hai người dùng Miêu ngữ trò chuyện, thỉnh thoảng nàng lại cười vô cùng ngọt ngào, tiếp đó, người kia bế nàng phi thân về phía thuyền, nhẹ nhàng dừng ở mũi thuyền, ánh lửa ánh lên hình ảnh nàng thật xinh đẹp, kim tiên chói mắt, tay áo tựa mây.

“Diễm Diễm muốn ta trông chừng ngươi, chớ ép ta phải ra tay.” Trại Mộc Tư dùng tiếng Hán khá lưu loát, lời nói nồng đậm sát khí lộ ra chút quỷ dị.

“Ai tổn thương ai còn chưa rõ đâu!” Diễm Diễm?! Thật dễ nghe! Dung Xán cắn răng nghiêng lợi kiếm chế không xông lên, ánh mắt lạnh lùng phóng tới cơ hồ muốn xuyên thấu thân thể đối phương.

Hai người giữ thế giằng co, không khí xung quanh trở nên cực kỳ căng thẳng.

Giọng nói mềm mại như không xương, quyền rũ khó kháng cự của nàng vang lên khiến cho không khí trở nên hòa hoãn. Dung Xán theo bản năng tập trung lắng nghe giọng nói của nàng mặc kệ sự ồn ào xung quanh.

“Tiểu thư, đây là Phó môn chủ hạ lệnh, muốn công hạ chiếc thuyền này, có thể bắt sống người trên thuyền là tốt nhất, nếu kháng cự giết không tha.” Một tên môn hộ có cấp bậc khá cao mở miệng đáp lời

“Rất nhiều người của chúng ta đã bị thương, sự việc lần này còn làm liên lụy tới nhiều người vô tội khác, A Khắc Đạt, ta muốn ngươi mau rút lui đưa những người còn sống tới lưu vực càng nhanh càng tốt.” Nàng nói khá nhu nhược nhưng trong đó lại ẩn giấu một cỗ lực lượng khiến cho kẻ nhận lệnh rất khó từ chối.

“Nếu cứ dừng tay như vậy, tiểu thư, sợ rằng Phó môn chủ ngài ấy...”

“Có chuyện gì, ta sẽ thay ngươi chịu tội.” Nàng cười duyên, nụ cười của nàng như một bông hoa nở rộ tô điểm nơi Thương Sơn chỉ có tuyết, không thể tìm ra bông hoa xinh đẹp thứ hai trong biển san hô, đóa hoa ấy khiến bất kỳ ai cũng không thể chống cự.

“Dạ, nhưng...” rất nhiều ánh mắt đều chăm chú nhìn nàng, không có hành động khác.

Nàng khẽ thở ra, điều chỉnh sắc mặt lấy từ trong tay ra một vật, thanh âm thêm trong trẻo: “Ngũ hỏa ẩn ở chỗ này, thấy ẩn như thấy môn chủ.”

Mọi người rùng mình quỳ rạp xuống, sau khi tinh thần phục hồi lại nhất loạt “Nguyện nghe môn chủ sai

khiến.”

“Cứu trợ những huynh đệ bị thương, toàn bộ lui xuống.”

“Dạ!”

Bọn họ động tác nhanh chóng đã cứu xong người, mấy chiếc thuyền đã điều chỉnh xong hướng đi bắt đầu di chuyển, trên sông lúc này chỉ còn lưu lại những chiếc thuyền bị tàn phá nặng nề, còn duy nhất chiếc thuyền Mộc Diễm Sinh đang đứng là còn nguyên vẹn.

“Cáo từ ” Trại Mộc Tư ôm quyền về phía Dung Xán, sau đó nhắc Mộc Lan Tư mau lẹ nhảy lên thuyền, chộc cho tiểu cô nương một trận khó chịu.

“Lôi kéo ta làm gì? Ta muốn cùng cái người Hán này phân rõ phải trái, hỏi hấn rốt cuộc có phải đã đã để ý a tỷ rồi không? Trại Mộc Tư, người mau buông ta ra....”

Trại Mộc Tư trên mặt nước khẽ điểm một cái, hai người an ổn đứng bên cạnh Mộc Diễm Sinh, ngay sau đó hấn buông tay đang giữ Mộc Lan Tư giữa kêu la.

Lúc này, thuyền lớn của Tào Bang đã điều động phương hướng, đối với việc kẻ địch đột nhiên rút lui cũng không bất ngờ. Không khí huyền ảo, tiếng cười hòa vào nhau, đao kiếm được thu xếp gọn gàng, sẵn sàng rời đi.

“Xán gia...” trên thuyền lớn huynh đệ lên tiếng kêu gào chờ đợi hấn ra chỉ thị tiếp theo, thấy tay hấn giờ lên nắm thành quyền tất cả thuyền lớn chậm rãi quay về hai bên bờ sông, không tiếp tục truy kích.

Không chờ thuyền tới gần, Dung Xán vận khí nhảy lên, thân hình tiêu sái đứng vững trên thuyền. Hấn đi lên phía mũi thuyền, nàng và hấn đều cùng nhìn về người đối diện, ngọn lửa dần tắt, trăng ẩn sau mây đen, tất cả nguồn sáng lập tức mất hút, bóng nàng trở nên mơ hồ không rõ ràng.

“Xán lang... tối mai tại Phong Lâm hồ, người có thể đến nghe ta hát không?”

Mơ hồ giữa không trung, thanh âm nàng trở nên mơ hồ, mặc kệ hấn có đáp lời hay không, nàng cất giọng cười, mềm mại dễ nghe. “Nhất định phải tới...Ta mời người uống rượu.”

Dung Xán ngẩn người, chỉ thấy khoảng cách giữa hai thuyền càng xa nhau, nàng nhanh chóng xoay người đi vào bên trong, bóng đêm như che mất bóng dáng nàng.

Cảm giác tĩnh lặng bao trùm lên toàn bộ cảnh vật, mười mấy cặp mắt đồng loạt nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở mũi thuyền, sau đó một huynh đệ không sợ chết chậm rãi cất tiếng hỏi đánh vỡ sự yên lặng hiện hữu: “Thủ lĩnh, người cùng nàng ta định chung thân?”

Tên huynh đệ kia lập tức bị một chưởng hất ngã xuống sông. Sự thật chứng minh, người tốt thường hay chết sớm. Huynh đệ Tào Bang người nào người ấy tỏ ra thông tuệ, nhất loạt cáo lui, lấy việc giữ khoảng cách với thủ lĩnh làm kế sách an toàn, đặc biệt là nên ít lời, “Dạ”, “Đúng”, “Tốt” là những âm tiết nên nói lúc này.

Trong mấy ngày này, Dung Xán luôn tỏ ra nóng nảy dễ nổi giận. Giống như thú dữ bị nhốt lượn quanh bốn phía để tìm kiếm khe hở, nhưng càng tìm kiếm càng phát hiện nhà tù này thật quá mức kiên cố, không thể phá hủy.

Phong Lâm hồ, lần hẹn thứ hai hẳn không có đến trước, trên thực tế đêm đó khi kẻ địch lui hết, thuyền lớn của Tào Bang cũng rời đến Vân Quý luân, cả đêm đi tới Tứ Xuyên, do quen thuộc với đường thủy nên chỉ cần mấy ngày thuyền lớn đã tới đại bản doanh của Tào Bang.

Dỡ hàng, chuyển hàng tới nơi lưu trữ, phải mất đến nửa ngày để hoàn thành, mọi người ở Tào Bang như chìm xỏ lồng, liền tìm đến những nơi ăn uống mua vui.

Động Đình hồ, ý thu dào dạt, trên thuyền lớn hiếm thấy sự buồn tẻ như bây giờ. Mở cửa khoang ra, bên trong khoang thuyền rộng rãi tầm mắt liền bị khuôn mặt tao nhã tuần tú níu lại, bên cạnh là một khuôn mặt đen mang đậm sát khí.

“Xán gia, Lục gia, dùng trà.” Để ly trà xuống, hẳn rứt đầu trở về.

“Tam ca, tính khí dạo này của huynh thật tệ dọa sợ huynh đệ trong bang. Đệ mới bước lên thuyền, đã lọt vào tai tiếng kêu tố khổ của các huynh đệ “Aizz, aizz...” Tống Ngọc Lang dừng một chút, coi thường vẻ mặt của Miên Phong, chậm rãi nói “Tam ca có gì khổ nào xin nói rõ, Ngọc Lang dù không tài nhưng giúp người một vài việc thì cũng không khó.”

Bỗng nhiên hẳn nghiêng đầu “Miên Phong, tên tiểu tử này, mắt của ngươi bị hỏng sao? Đau không? Làm gì mắt giật liên tục vậy? Chẳng lẽ là đau răng nên bị ảnh hưởng?”

“A?! Không, không có. Tiểu nhân rất khỏe mạnh, rất khỏe mạnh!” Hu..hu... hẳn cam đoan Lục gia khẳng định cố ý, vuốt râu cạo xong đẩy hết lỗi lầm về phía mình. Hu...hu... Xán gia đã dọa hẳn tới mức lực phủ ngũ tạng đều đảo lộn còn chưa đủ sao, hôm nay ngay cả vị Lục gia này cũng tới bất nạt hẳn. Hừ! Bộ dạng của hẳn dễ bị ức hiếp vậy sao?

Chú thích:

[1] Tiêu thạch: Kali Nitrat là hợp chất hóa học có công thức hóa học là KNO₃. Trong quá khứ, con người đã sử dụng nó để làm một số loại ngòi nổ.

12. Chương 12: Phần 4: Nàng Vốn Là Giai Nhân Phương Nào? 3

CHUYỆN NGŨ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Đối diện với tờ giấy kia là một khuôn mặt âm trầm, vẻ mặt tập trung, ánh mắt nhanh chóng nuốt lấy từng chữ trong cuộn giấy trên tay.

Ước chừng khoảng hai mươi tờ Đông Vân (một loại giấy cổ), bên trên là những chữ khải[1] nhỏ li ti được viết chằng chịt. Đó đều là những tin tức mà Tam Tiểu Lâu của Diêm vương trại đã điều động vô số cao thủ đi nằm vùng trong giang hồ thu thập được — vạch trần bức màn che của môn phái thần bí nhất – Điện Môn. Do phát triển ngày càng lớn mạnh mà nằm rải rác từ lưu vực cho đến đất bên trong, bộ máy quyền lực trong môn phái rất chi tiết nhưng lại tổ chức chặt chẽ đến không thể tưởng tượng nổi.

Giọng nam trầm vẫn không buông tha, không ngừng cố gắng dụ dỗ, “Tam ca, mấy tờ giấy kia có ăn được không? Ca nên ngẩng đầu cùng Lục đệ thân yêu trò chuyện.”

“Lục đệ thân yêu là câu mượn từ câu “Ngũ ca thân yêu”, học theo người ngoài, dễ dùng, dễ thuộc, dễ nghe, nhưng dường như nó không thích hợp dùng nơi này.

Tống Ngọc Lang lắc đầu một cái, ngay cả động tác nho nhỏ này cũng vô cùng tiêu sái tuần dật, rất khó có thể hình dung nổi. “Sớm biết như vậy, Ngọc Lang không nên đem đồng giấy kia tới lại còn đưa ngay cho huynh, đúng là chẳng thông minh gì cả. Aizz aizz, tam ca, huynh cùng cùng cô nương đó đã quyết định suốt đời chung thân, hai người lưỡng tình tương duyệt, người tình ta nguyện, tội gì phải trong nóng ngoài lạnh?”

Trong lòng một ngọn lửa nhỏ bùng cháy thành biển lửa nhưng ngoài mặt băng kết thành tảng. Dung Xán đầu cũng không ngẩng lên, mắt nhìn hết tờ giấy, tay nhanh như chớp đem ly trà biến thành ám tiễn ném về phía Ngọc Lang.

“Người càng ngày càng âm ỉ.” Âm thanh lãnh đạm.

Ngọc Lang đưa quạt chặn lại ly trà, hóa giải lực đạo, vững vàng nhận lấy, không tràn lấy nửa giọt nước. “Haha, tam ca thật chiều cổ tới tiểu đệ, đệ nói nhiều cổ họng khát khô, Ngọc Lang thật cảm động.”

Đem tin tức ghi nhớ toàn bộ, Dung Xán đem cả tập giấy ném vào chậu lửa nhằm hủy thi diệt tích[2], ngón cái cùng ngón trỏ xoa bóp sống mũi, trầm tư trong chốc lát, ánh nhìn thông tuệ lưu chuyển trong đôi mắt hắc, ngón trỏ gõ theo tiết tấu lên mặt bàn, môi mỏng khẽ hé.

“Theo thông tin của mật thám đưa tới, Điền Môn xảy ra mâu thuẫn nội bộ, trừ môn chủ được các bộ lão ủng hộ thì phó môn chủ lại có thể lực không thể khinh thường.”

“Một núi không thể chứa hai hổ, mà hai hổ tranh đấu nhất định có một con bị thương.” Tiết tẩu gõ lên mặt bàn tăng nhanh, từng tiếng truyền vào tai Tống Ngọc Lang. Haha... Đây chắc chắn là lúc tam ca nổi giận, diêm báo trước, sắp có người gặp nạn, phải lo cho bản thân mới là kế sách tốt nhất.

Hắn cười gằn, mắt hơi híp lại “Hai năm trở lại đây, Sở Hùng cậy mình phát triển, liên kết với các bộ tộc khác tạo nên một lực lượng cường đại, phía tây và phía nam đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, nhiều lần đưa tiền thưởng để thuê sát thủ,...ha ha...” Khóe miệng mang theo ý vị trào phúng, chiết phiên khẽ lay động.

Hôm bị tập kích, Dung Xán nhớ lại toàn bộ tình huống lúc đó, trong lòng dần có kết quả.

Một khuôn mặt tươi cười hiện lên, nụ cười tự tại đến vô tội.

Người có tới nghe ta ca hát hay không? Ngày mai tại Phong Lâm hồ...người có tới hay không...

Biến! Tất cả biến mất cho ta! Hắn lắc đầu.

Không đi chính là không đi, sao lại nhớ nhung trong lòng?

Bàn tay hắn đột nhiên nắm thành quyền, khớp xương tay rắc...rắc... vang lớn, hai người kia như nghe từng hồi chuông báo tử rung lên, tim đập nhanh, thở dốc, mặt mũi trắng nhợt, thắm cười khổ, khó khăn nuốt nước miếng.

“Xán gia, thật ra tình thế đối với chúng ta rất có lợi.” Miên Phong dừng cảm lên tiếng, dè dặt quan sát sắc mặt chủ tử, liếm liếm môi rồi mới nói:” Đêm đó ngài xuống thuyền lớn, vừa mới vào đêm, mặt sông ồn ào, tiếng đại bác nổ lớn, bốn phương tám hướng thủy vực đều bị thuyền buồm chặn lại, thuộc hạ cùng A Dương xông vào đáy thuyền chuẩn bị hỏa dược pháo kích, mới biết sớm có người lên thuyền, chính là cái tên áo trắng giao đấu cùng ngài, lên lên lút lút không biết muốn trộm gì.” Hắn hừ một tiếng, biểu tình tức tối bất bình “Nha đầu kia thấy người liền giơ đao chém, nếu không phải A Dương cất tiếng nhắc nhở thì Miên Phong sợ rằng đầu phải lìa khỏi xác rồi!”

“Đây có điểm nào có lợi đối với chúng ta?” Tống Ngọc Lang nhíu mày, lên tiếng “Xin người, mau nói vào điểm chính có được hay không?”

“Ôi trời, được được, nói ngắn gọn. Tên kia thấy tung tích bại lộ lập tức bắt lấy nha đầu hung dữ chạy mất, không ham chiến chút nào. Xán gia cũng tận mắt chứng kiến, hắn cùng nữ tử dùng kim tiên có chút đối nghịch.” Tiếp theo, hắn vỗ hai tay một cái,” Từ đó có thể biết, tổ chức của Điền Môn không đủ đoàn kết, các mối quan hệ quá phức tạp, các bộ tộc lại không cùng tập tục và lối sống...”

“Ừ, cho nên... Chúng ta có thể ngư ông đắc lợi, mặc cho bọn chúng ngao cò tranh nhau.” Tống Ngọc Lang đưa ra kết luận.

“Đúng, đúng! Chính là như vậy.” Miên Phong gật đầu như già tởm.

Nghe xong, Dung Xán không nói thêm gì, gật đầu với Miên Phong, vẻ mặt nhất thời ngưng trọng, hần đứng dậy bước tới tường gỗ kế bên, ánh mắt hướng ra ngoài, trong trẻo lạnh lùng. Gió thu tràn vào trong khoang thuyền khiến cho con người cảm thấy thanh tỉnh nhẹ nhõm hơn.

Cứ để bọn họ chém giết lẫn nhau, nếu không cách nào ngăn được, chỉ có tranh đoạt mới sinh tồn.

Nhưng bất kể là Mộc Khai Xa Úc hay Sở Hùng, hai cỗ thế lực này Tào Bang chỉ hứng thú với hỏa dược, tâm tư của hần toàn bộ đều dồn vào việc này.

Đối với an nguy của nữ tử Miêu tộc kia đâu có liên quan tới hần, sao hần phải để tâm?

Nàng vui vẻ khi được người khác ôm trong ngực, thoải mái với người nào thì cũng cười lộ lúm đồng tiền? Hần quản không nổi, cũng không muốn quản.

Nàng tự buông thả bản thân, một đóa hỏa diễm của Diên Môn, nóng bỏng tự thiêu đốt, tự sinh tự diệt, có quan hệ gì với hần chứ?

Hần không tự chủ động vào chiếc vòng bạc ở cổ tay phải, là một phần không cam lòng nguyện liên lụy, Phong Lâm hồ giọng hát âm u tự nhiên, hần lại quên hỏi nàng làm thế nào để gỡ chiếc vòng này ra. Trí nhớ không chỉ dừng lại ở đó, còn có ba vết đao ở lòng bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn kia, đôi môi mềm ẩm và cả nụ hôn ướt át.

Ta chỉ muốn ca hát cho người nghe...

Giọng nói mềm mại lại vang lên bên tai, lòng bàn tay lại lần nữa nắm chặt thành quyền, khớp xương kêu lớn, Miên Phong thiếu chút nữa là nhào vào lòng Tống Ngọc Lang, hai người rất muốn ôm nhau chui vào một góc.

Lúc này—

“Ta đã nói không muốn! Nơi này không có nữ nhân, không ai cần cái thứ này. Người mau mang đi!” Bên ngoài Phó Vân không biết đang náo loạn với ai, giọng nói nồng đậm mùi thuốc súng.

“Lầm rầm lầm rầm...” Liên tiếp là những chuỗi âm thanh nghe không ra lời.

Thiếu niên kia một lần nữa nhẩn nhin nhấc lại, lần này nhẩn mạnh từng từ từng chữ, cộng thêm việc khua tay múa chân để biểu đạt “Ta nói thuyền lớn này, đúng chính chiếc thuyền này, nơi này đều là nam nhân, không có nữ tử, cho nên không ai muốn mua đồ của bà, đồ này không dùng được.” “Mời bà đi nơi khác, đi thẳng đi thẳng, có rất nhiều cô nương, những thứ bột nước, lược và trâm các nàng sẽ mua.” Cuối cùng là động tác mời vô cùng nhã nhặn.

“Lầm rầm lầm rầm...” Có nghe cũng không hiểu.

“Không! Không phải ta muốn mua, mà là các cô nương khác sẽ mua!” Trời ạ! Phó Vân thất bại vò đầu bứt tóc.

Trước mắt, một người đàn bà chừng bốn mươi tuổi dùng khăn che đầu, cả người là quần áo dị tộc, hẳn cũng không thể biết bà ấy là người ở đâu tới. Một câu Hán ngữ cũng không biết, đúng là đàn gảy tai trâu, ông nói gà bà nói vịt.

“Lầm rầm... lầm rầm...” Sương gió che đi khuôn mặt, ánh mắt cầu xin, thấy Phó Vân buồn bực thì tiếp tục nhìn về phía nam nhân đứng sau hẳn tiếp tục lầm rầm.

“Xán gia—” Phó Vân quay đầu bỗng nhìn thấy người, chân mày nhíu lại thành chữ bát, liếc về phía Miên Phong núp ở phía xa, đang trợn mắt nhìn mình, làm bộ cá chết. hu...hu... Thảm rồi!

Người đàn bà đó nhìn thẳng vào mắt Dung Xán thấy hẳn im lặng không lên tiếng thì cho rằng hẳn hứng thú với hàng của mình. Bà mừng rỡ, đem đòn gánh trên vai gỡ xuống, lấy mấy thứ đưa tới cho hẳn xem.

“Lầm rầm...lầm rầm...” lại nhiệt tình đề cử.

Không biết Dung Xán đang suy nghĩ chuyện gì, sắc mặt có chút cổ quái.

Hồi lâu, hẳn cầm lấy một thứ mà người kia đưa tới, dùng tiếng Miêu trả lời, “Ta chưa lập gia đình, chưa có vợ, không cần mua những thứ này của bà.” Tiếp đó ánh mắt hơi di chuyển “Cây đàn trên lưng bà...” âm điệu có chút vụng về.

Thấy Dung Xán ra mặt đuổi người, Phó Vân toát mồ hôi lạnh, thở một hơi dài, “rõ ràng lầm rầm lại lầm rầm, ai...ai...”

Người phụ nữ hơi ngẩn người, không ngờ tới người này nghe và hiểu được tiếng Miêu, nét cười nơi khóe mắt bà càng sâu.

“Đây là Tam Huyền Cẩm, cha ta từng là chế cẩm sư (người chế tác đàn), đàn này là cha làm cho ta.”

Dung Xán mím môi không nói gì, một cây đàn cũng khiến tinh thần hẳn xao nhãng.

“Người thích đàn?” Phụ nhân hỏi.

“Ta không biết đánh.” Hấn trả lời rất nhanh, mi khẽ nhú, tựa như việc chơi đàn không phải phải là việc nam tử hán đại trượng phu nên làm.

Bà cười:” Nam nhân Miêu tộc sẽ chơi Tam Huyền cầm, thổi sanh ca để tỏ tình với cô gái mình yêu.”

...Hát hay, lời ca dễ nghe, nhảy những điệu nhảy đẹp mắt, sẽ thổi sanh ca, hấn biết sao? Hừ....

Dung Xán sắc mặt trở nên khó coi, khẽ liếc cây đàn rồi quay người đi.

Phía sau truyền tới giọng nói của người đàn bà lạ mặt:” Miêu tộc, nam nữ đem tình ý vào trong tiếng đàn, vừa đàn vừa ca, sao lại không thể hiểu rõ tâm ý. Không biết đàn cũng chẳng sao, có thể nghe hiểu được tiếng đàn, vậy là đủ rồi.”

Ta chỉ muốn hấn nghe ta ca hát, trong lòng đã vui mừng, hấn có thể không hát nhưng đâu có làm sao....

*Chú thích:

[1] Chữ khải: (khải thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

[2] Hủy thi diệt tích (): Phá hủy toàn bộ không để lại một dấu vết gì.

13. Chương 13: Phần 5: Chân Tình Thuở Ban Sơ. 1

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Trời u ám. Tháng mười hai ở cao nguyên Vân Nam, tuyết rơi theo gió tựa như tơ.

Một người một ngựa chạy chậm chậm trên đường núi, tuyết dừng ở bờ vai rộng của nam tử, đi theo lưng ngựa phập phồng, từ áo choàng rơi xuống, không lưu lại vết tích, ngược lại dấu chân ngựa in hằn trên tuyết mới.

Rất nhiều chuyện không thể giải thích được.

Giống như có hai con người, một người đã quen biết nhiều năm, là lý trí của mình. Một người xa lạ nhưng lại hiểu rõ tâm tư, từ hỗn loạn mà sinh ra. Từ khi tiếng đàn bắt đầu, hai con người không ngừng tranh đấu bên trong, mà ai thắng ai bại, kết quả đều đã có.

Nếu không, hẳn sẽ không buộc Lục đệ tạm thời xử lý công việc của bang, cũng sẽ không đem thuyền lớn vớt cho Trương Hồ Tử và Nguyệt Thanh Thiên quản, càng không thể ở nơi có thời tiết khắc nghiệt, ở cao nguyên này tìm tung tích của nàng.

Hành động như vậy là vì sao? Dung Xán cũng không xác định được, dù sao, rất nhiều việc không giải thích được.

Đổ rượu vào miệng, chất lỏng cay nồng chảy vào bụng, một luồng ấm áp. Xoay người xuống ngựa, hẳn neho mắt quan sát dấu chân trên đất, xác nhận là mấy người vừa ở quán trà ban nãy.

Đoàn người có nam có nữ, giả dạng người Miêu tộc, vũ khí là binh khí của Trung nguyên, không có ai sử dụng đao kiếm của dị tộc. Lúc cùng chủ quán gọi trà, mặc dù lời nói ngắn gọn, nhưng hẳn nhận ra không phải ngôn ngữ Miêu tộc hoàn toàn. Dựa vào điểm ấy, Dung Xán âm thầm để ý.

“Đi.” Vỗ vỗ ngựa, để nó tự do rời đi. Dung Xán thi triển khinh công, không để lại dấu chân trên tuyết.

Ước chừng một khắc sau, cách mười trượng, tại sườn dốc phủ tuyết truyền đến tiếng đánh nhau, hẳn vòng tới đằng trước, thân hình tựa ở vách đá phía sau, có thể nhìn rõ toàn cảnh, một tiểu cô nương bị người ta cưỡng ép, trên gáy là hai cây đao cưỡi hoàn, nàng kiêu ngạo, một chân khụy một chân không, nàng hai mắt giần trùng, cắn răng, không quỳ chính là không quỳ.

“Kim Tiên Hà Tụ, người mặc kệ sống chết của muội muội mình sao? Nếu không khoanh tay chịu trói, đừng trách đao kiếm không có mắt.” Nữ tử có chút tàn nhẫn, mũi kiếm chỉ hướng mặt Mộc Diễm Sinh.

“Aizz, nói chuyện với người rất kỳ quái, đao kiếm vốn không có ánh mắt, vì sao ta trách chúng nó được chứ?”

Trong nháy mắt, một cảm xúc nảy lên trong lòng, nghe cách nàng nói chuyện, Dung Xán nhin không được gương lên khóe môi.

Cả người hẳn dựa hẳn vào trên đá, chuyển hướng một cái liền nhìn được toàn bộ. Bao gồm nữ tử đang kêu gào, thì có hai nữ ba nam vây quanh Mộc Diễm Sinh, nữ sử dụng nhuuyến kiếm, nam sử dụng cương đao, mà roi vung lên không kể hổ, giằng co lẫn nhau, hơi thở đều hóa thành khói trắng bao quanh.

“A tỷ! Đừng bận tâm đến ta. Nếu tỷ bị đánh bại, ta cả đời sẽ không nói chuyện với tỷ.” Mộc Lan Tư dùng tiếng Miêu kêu lên, phía gáy bị đao vẽ ra vết máu, hai tên nam tử cứng rắn đem nàng áp trên mặt đất.

“Người đừng nóng giận, ta giết bọn họ là được.” Nàng nhẹ nhàng nói, vung tay trở lại, roi vòng quanh một nữ tử khác rồi kéo mạnh một cái, một tiếng gãy vang lên, ngay tức khắc xương cổ nữ tử kia đã gãy.

“Ba người các người bị yêu nữ này mê hoặc tâm trí sao?! Lỗ sư huynh, nếu dùng chiêu Hoàn hảo thiên quân kia thù rõ ràng đã cứu được Hạ sư muội, Sao huynh lại không ra tay? Vì cái gì mà dao nhỏ chỉ đến thất lưng của nàng đã lại rút trở về? Huynh thương tiếc sao?” Nàng kia tức giận quát to, sắc mặt oán hận vằn vẹo đáng sợ.

“Không, không có!” Nam tử vội ngụy biện, mặt đỏ lên.

“Không có à?!” Mộc Lan Tư cười ha ha, tràn ngập ác ý. “Huyền Phong Đường không có lấy một cô nương xinh đẹp, A tỷ ta là cô nương xinh đẹp nhất của Diễm Môn, sư huynh đệ của người nhìn thấy nàng, lòng mềm xuống hơn phân nửa, còn có ai xuống tay được? Ôi ôi, Lỗ sư huynh người sớm hay muộn cũng muốn ngã xuống dưới váy A tỷ của ta.” Là quỳ dưới váy.

Mấy nam nhân đều giật mình trong lòng, tâm tư bị Mộc Lan Tư đoán trúng, chiêu thức không khỏi chậm lại.

Nữ tử giận dữ.”Hoắc sư đệ, chém đầu nha đầu kia cho ta, ta muốn nàng không còn miệng để nói!”

Mộc Diễm Sinh mày liễu nhíu một cái, nũng nịu nói: “Người thật là ngoan độc.” Aizz, nàng cũng không có nhân từ đâu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân ảnh Kim Tiên biến mất, cùng với tiếng hô kinh hãi của nữ tử kia, gò má của sư tỷ Huyền Phong Đường nhiễm máu hồng tươi, thì ra là bị roi vụt qua.

“Ấy! Thực xin lỗi. Ta không nên vẽ trên mặt của người.” Nàng nói chân thành, ảo não nói: “Nhưng là do người tổn thương A muội của ta, lòng ta loạn, roi mới mất chính xác.”

“Hoắc sư đệ, Sở sư đệ, giết xú nha đầu kia cho ta!” Nữ tử trong lời nói có nức nở, hiển nhiên là rất yêu thương gương mặt của mình, nay đã bị thương mà Lỗ sư huynh chung tình lại tham luyện yêu nữ, nàng sao có thể không tức giận.

“A muội!” Mộc Diễm Sinh kêu, bất đắc dĩ không thể đến bên cạnh nàng.

Mộc Lan Tư đầu bị người ta đặt ở trên tuyết, ngay cả mắt cũng không mở ra được, nàng giống con thú nhỏ giãy dụa, nhưng cánh tay dán tại thất lưng phía sau bị dây thừng trói chặt, căn bản nhúc nhích không được.”Diệt Huyền Phong đường thay ta báo thù!”

Tuy nhiên đao chưa kịp hạ xuống, một tiếng hô đau vang lên, Mộc Lan Tư cảm thấy hai vai đang bị kiềm chế được buông ra, nghĩ rằng A tỷ đến cứu mình. Nàng chống hai chân đang định nhảy lên, muốn khen ngợi chị ruột mình một phen thì đột nhiên bị người ta xách lên, cuối cùng đã thấy được gương mặt người

đến cứu.

“Sao lại là người?!” Miệng nàng mở to đến mức có thể chứa được con chim nhỏ.

“Người và ta có ước định năm năm, người chết không minh bạch ở chỗ này thì không tốt lắm.” Dung Xán hừ lạnh, kinh lực vừa xuất, dây thừng đã “Cách cách” rơi xuống. “Xem trọng mạng nhỏ của người đi.” Tùy tiện đem nàng quăng đến phía trước hai người kiềm chế nàng lúc này.

Mộc Lan Tư hung hăng mắng một câu, xoay người, còn chưa đứng vững, song đao đã nắm chặt trên tay, nhất thời khí phách tỏa ra, chiến đấu với hai gã sư đệ Sở, Hoắc của Huyền Phong Đường.

Thấy nửa đường nhảy ra một cái Trình Giảo Kim[1], khinh công ảo diệu, chiêu pháp cao minh, đám người Huyền Phong Đường đều bị hoảng sợ. Mà tim Mộc Diễm Sinh cũng đập thành thịch, ánh mắt dịu lại, lực đánh cũng giảm đi vài phần, ác khí giảm nhiều.

Sư tỷ kia chớp thời cơ mà động, nhuyển kiếm ánh lên, oán độc lao về phía gò má Mộc Diễm Sinh.

Kim tiên đang đấu cùng ba gã hán tử, không thể né tránh, mắt thấy nhuyển kiếm còn thiếu chút xíu nữa đã chạm đến gương mặt—

Vòng tay to lớn của nam tử đem mặt của nàng mặt ép vào ngực, chớp mũi người thấy hơi thở nam tính làm tim đập, bên tai nghe tiếng vang dội, đoán là nhuyển kiếm va phải cái gì đó bị nảy trở về. Cảm giác eo bị buộc chặt, thân hình bị người ta giữ chặt nên nàng theo hấn lộn một vòng rồi mới ổn định được. Vào lúc này lại nhu nhược, mặt cũng không nâng lên, mềm nhũn hô một tiếng —

“Xán lang...” Bên môi cười giống như ánh bình minh.

Dung Xán tất nhiên là hiểu rõ trò của nàng, biết nàng không có lúc nào là không khoe khoang sắc đẹp, đối với hấn như thế, đối với Huyền Phong đường sát thủ cũng như thế, còn có rất rất nhiều nam nhân khác. Trong lòng có lửa giận vô hình, hấn cắn răng đem nàng đẩy ra.

“Các hạ thuộc môn phái nào?” Được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ nhưng lại không cảm kích. Huyền Phong Đường Lỗ gia sư huynh giận đỏ hai mắt.

“Tào Bang.” Trong lúc nói chuyện, Dung Xán vẫn ứng phó lại bốn món binh khí của đối phương ập đến..

Nghe thấy hai chữ này, mọi người ai cũng rung mình, miệng lại nói: “Huyền Phong Đường lấy tiền tài thay người trừ họa, phụng mệnh bắt hai Miêu nữ này, việc này không liên quan đến Tào Bang, hà cớ gì các hạ lại nhúng tay vào?”

“Ta cùng với nàng có ân oán không rõ, các vị muốn bắt người, cũng phải chờ ta chấm dứt ân oán xong đã.”

“Khẩu khí thật là lớn!” Sư huynh đệ lực đao nhất thời mạnh lên, đối với mỹ nữ Miêu Cương thì bọn họ còn nhân từ nương tay, còn cái tên Trình Giảo Kim có điểm phúc này, bọn họ coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, không trừ không thoái mái.

Lấy một địch bốn, Dung Xán có tài giỏi hơn cũng không thể một đao hạ sát thủ. Mà Mộc Diễm Sinh mất vừa chuyển, trường tiên trước đi giúp Mộc Lan Tư đánh lui địch, hẳn là có cơ hội thắng.

“Chẳng lẽ quý phái không có nhân tài? Người phái ra không giống như cao thủ lắm.” Dung Xán cố ý khích tướng.

“Sát thủ chân chính ư?! Ha ha để ta dạy cho ngươi biết!” Sư tỷ kia thanh âm sắc bén gầm lên, kiếm vung loạn lên, ánh mắt trở nên đáng sợ, nàng biết rõ đánh không lại, nhuyển kiếm cố sức lao đến chỗ Dung Xán, thân mình lại như thỏ khôn đánh về phía Mộc Diễm Sinh ở phía sau, hai tay giống như sắt thép ôm lấy người nàng, điên loạn cười to, “Đồ dê tiện lẳng lơ, phải chết thì cùng chết!” Thả người nhảy xuống, Mộc Diễm Sinh cùng rơi xuống vách núi đen.

“A tỷ!” Mộc Lan Tư chém hai người, trở lại đã không kịp cứu.

Không kịp kinh hãi, không kịp suy nghĩ, không kịp có cảm giác gì, Dung Xán thuận thế bắt lấy nhuyển kiếm, từ trên cao hạ xuống ba chiêu, hướng vào chỗ hiểm của ba người, đối phương chưa kịp hô đau, hẳn đã nhảy xuống sườn núi.

“Mộc Diễm Sinh!” Dung Xán lớn tiếng gọi.

Hắn đem khí ngưng tụ ở lòng bàn chân, làm cho tốc độ rơi nhanh hơn, ở giữa không trung đuổi theo hai nữ tử, cánh tay dài ra, một tay bắt lấy vách đá, một tay đứng lúc bắt lấy cổ áo Mộc Diễm Sinh.

“Xán lang...” Nàng ngửa đầu, thấy gân trán hắn nổi lên, cánh tay phiếm hồng, chịu đựng sức nặng này chắc chắn các đốt ngón tay rất đau đớn. Trong lúc nhất thời, chua xót cùng dịu dàng chưa từng có trước đây tràn đầy trong lòng, phẳng phất đem nàng hòa tan. “Xán lang...” Buông tay đi... Nếu không thả ra, sẽ cùng nhau rơi xuống.

Dung Xán cắn răng không lên tiếng, hơi thở ở trong cơ thể lưu chuyển, hắn vận chuyển khí, muốn vận kinh đem nàng cùng đi lên.

Nữ tử gương mặt đầy máu bỗng nhiên phát ra tiếng cười ha ha quái dị, tay bầu lấy cánh tay Dung Xán, năm ngón tay như móng vuốt hung hăng chế trụ cổ tay hắn.

“Không được!” Mộc Diễm Sinh kinh hãi kêu lên, tim căng thẳng, cái gì cũng bất chấp, mở miệng dùng hết khí lực cắn lấy tay nữ tử độc ác kia.

14. Chương 14: Phần 5: Chân Tình Thuở Ban Sơ. 2

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Hắn giữ nàng, nàng lại giữ chặt lấy hai người, Mộc Diễm Sinh thật muốn xé xác đối phương, nàng đau đến tê dại, ngón tay cuối cùng không tự chủ được mà buông ra, một tiếng hét thê lương vang lên, thân mình ngã xuống đáy vực sâu.

Tiếp theo là tiếng lụa bị xé rách, Mộc Diễm Sinh ngừng một lát, nàng cùng hắn dựa vào mảnh áo kia để níu lại. Nàng ngẩng đầu một lần nữa, trong con ngươi không có chút sợ hãi nào, chỉ còn thương tiếc nồng đậm, giọng nói mềm mại, “Xán lang... Ta, ta có mấy lời chưa nói cho chàng biết... Những lời này, chàng nhất định phải giữ trong lòng, cả đời không thể quên. Ta...ta...bây giờ mới biết, ta thực sự rất vui.” “A...” tay áo lụa kia cuối cùng không chịu được sức nặng của hai người mà bị rách.

Nàng được bao bọc bởi lồng ngực cường tráng, hai người mất đi trọng lực, cùng nhau ngã xuống, hai cánh tay nàng ôm chặt lấy hắn.

Tiếng lụa bị xé rách khiến cho tim của Dung Xán đập nhanh hơn, không đợi khí tức điều ổn, hắn lập tức nhảy xuống ôm lấy nàng, làm cho thân mình tận lực bám sát vách đá rơi xuống, khi rơi xuống đất sau một hồi lảo nhảo, hắn gồng mình bảo vệ nàng, tránh cho đầu nàng bị tổn thương, hai người mạnh mẽ rơi xuống hồ.

Nàng nâng lên khỏi mặt nước, Dung Xán miễn cưỡng chống đỡ cho đến khi lên tới bờ, rên lên một tiếng, cuối cùng cũng ngã xuống bất tỉnh.

Chóp mũi hơi nhột, mày kiếm theo bản năng nhíu lại, hắn nghiêng đầu tránh sang chỗ khác.

Ngứa mũi khiến cho hắn không thể ngủ yên, hắn phiền não than nhẹ, giơ tay lên muốn gãi ra, nhưng toàn thân gân cốt lại kháng nghị nghiêm trọng, kéo hắn trở về thực tại.

Miệng lẩm bẩm “Chú ngữ” theo thói quen, Dung Xán thống khổ cố gắng cử động nửa người trên, đầu đau như sắp nứt, cảm giác buồn nôn ập tới.

“Tĩnh rồi! Ngoan ngoan nằm im, chờ hoạt động mạnh, từ trên cao ngã xuống có thể nào đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

Ngước mắt nhìn, hắn thấy tầng tầng lớp lớp bóng dáng như đang phảng phất trước mắt, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng chạm vào lồng ngực của hắn, đầy nhẹ, hắn không hề kháng cự, thân thể ngã trở về.

“Thật may là chàng đã tỉnh, lúc trước chàng hôn mê, ta thật lo lắng...”

Trong lời nói có thể cảm nhận rõ sự quan tâm, lo lắng của nàng, hấn thật muốn hỏi. Nàng sao lại thương tâm vì hấn? Nhưng mí mắt thật nặng, hấn không chống đỡ được, thần trí lại mất đi, tất cả chìm vào bóng tối...

Ánh lửa thật ấm áp.

Đồng lửa phát ra âm thanh “tách... tách...” tiếng đàn đứt quãng, bắt thành chương khúc.

Đêm đen trở thành tấm nền, ánh lửa làm tôn lên khuôn mặt của nàng, ngọn lửa khi cao khi thấp càng làm cho khuôn mặt nàng thêm rực rỡ. Nàng ôm trong lòng một chiếc miêu cầm, đuôi cầm bị nứt, khe cắn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn đều là vẻ tiếc thương.

“Ai cho cô đựng vào đồ của ta?” Dung Xán mở miệng nói câu đầu tiên từ khi tỉnh lại, thật cứng rắn và lạnh lùng.

“Cầm hỏng rồi, ta muốn sửa nó nhưng lại không mang theo dụng cụ.” Nàng nâng lên đôi mi thanh tú, đối với tính xấu của hấn đã lấy làm quen, cười một cách tự nhiên nói: “Chàng ngủ thật lâu, đã đói bụng chưa? Ta mới nướng cá, chàng mau ăn. Cá này sống ở vùng nước trong khe đá nên thân cá rất mập, ta cũng ăn thử rồi, khá là ngon.” Tay nhỏ bận rộn, nàng đem dây cầm kéo căng, lần nữa cuốn lại.

Cây cầm này là hấn mua từ người phụ nữ Miêu tộc kia.

Đối với cầm, hấn một âm cũng không biết đánh, vì sao mua nó, vì sao mang nó tới tận đây? Hấn âm thầm trả lời trong lòng những điều mà đến bây giờ mà bản thân vẫn chưa nhận ra.

Ngồi dậy, đầu vẫn đau, hấn tự động lấy cá đang nướng ăn, mùi vị thật ngon khiến cho tâm tình trở nên nhẹ nhàng hơn, giọng nói không tự chủ vang lên “Ngoài cầm ra, cô còn động tới vật gì của ta nữa không?”

“Trên người chàng vô số vết thương, ta giúp chàng lau qua và bôi thuốc nên tạm thời bảo quần áo khoác ngoài giúp chàng.” Nàng nhìn hấn một cái, tay nhỏ mơn trớn ở vết thương của huyền cầm, mi nhắm khẽ nhú, lặng lẽ thở dài, “Chuôi cầm hỏng ảnh hưởng tới tiếng cầm, đáng tiếc cho một thanh cầm tốt.” Ngón tay khẽ động, cổ âm lạnh canh

Thật ra thì trừ vân gỗ trên cầm hơi nhạt ra, Dung Xán cũng không nhận ra điểm nào kì lạ.

Quần áo hấn có nhiều chỗ bị rách, lúc hai người rơi xuống hấn không hề suy nghĩ nhiều, trực tiếp ôm lấy nàng. Quanh thân trên dưới chỗ bị đá mài chỉ bị thương nhẹ, chỗ thương nặng đã được bôi thuốc, mũi hấn

ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt.

“Đêm kia, chàng đã quên mất lời hẹn. Ta chờ thật lâu, cả đêm luôn đánh đàn.” Nàng thanh âm u tĩnh, khăn che đầu đã tháo ra, được vắt trên vai, nhìn nàng thật yếu ớt.

“Ta thích đi thì đi.” Hấn nói thăm một câu, bắt đầu tấn công chuỗi cá nướng thứ hai.

Yên lặng chốc lát, Mộc Diễm Sinh khẽ gảy mấy tiếng cầm, giọng nói mềm mại quyến rũ “Chàng không tới ven hồ, ta một mực trông mong, nhớ chàng...Mà hiện tại chàng không những tới, còn mạo hiểm cứu ta, Xán lang...trong lòng ta rất vui mừng.”

Thấy nàng dung nhan như say, gò má ửng đỏ, ánh mắt như phủ một lớp sương khói, Dung Xán hô hấp nhất thời dồn dập, “Xán lang” trong miệng nàng nghe thật ngọt ngào.

Hấn bỏ qua cảm xúc vừa xuất hiện trong lòng, miễn cưỡng ép lý trí trở lại, hắng giọng, thô lỗ nói:” Ta thích cứu thì cứu.”

“Chàng luôn thích nói ngược lại, ta biết mà.” Lời nàng nói ra có chút thần thái kiêu mị, có chút đáng yêu, giọng mang theo chút bao dung, giống như rót mật “Chàng cứu ta và Lan Tư, ta rất cảm kích.”

Dung Xán hừ lạnh:” Ta chỉ khiến ba tên kia bị thương, không giết được sát thủ. Muội muội Lan Tư của cô một mình chiến đấu hăng hái, nói không chừng đã bỏ mạng dưới kiếm của bọn chúng rồi.”

“Sẽ không đâu.” Nàng lắc đầu, “Bọn họ đã bị thương, không thể là địch thủ của muội muội, huống hồ ba người kia đều đã trúng độc của kim tiên, càng vận khí độc phát càng nhanh, dù sao cũng không sống nổi.” Nàng nói một cách hời hợt, bàn về sinh mạng của con người mà không hề tỏ chút quan tâm, ánh lửa soi tỏ mặt ngọc, miệng cười tươi như hoa.

“Cô—“Dung Xán trừng nàng, tâm trạng vô cùng rối rắm.

“Ta thì thế nào?” Giương chiếc cằm xinh xắn lên, nàng tỏ vẻ vô tội “Chàng lại nói ngược với lòng rồi!”

“Mặt như phù dung, tâm như rắn rết.”

Nghe vậy, nụ cười của nàng càng thêm rực rỡ, “phù dung” ta biết, chính là xinh đẹp, chàng đang khen ta sao? Trước kia chàng luôn miệng nói ta không xinh đẹp bằng những cô nương nhà Hấn, ta biết là chàng cố tình chọc ta tức giận, nhưng mà...Chàng hôm nay cuối cùng cũng nói ra lời thật lòng. Trong lòng nàng, rắn và rết không chút nào đáng sợ, chúng như vật cứng vậy, lời vừa nói ra nàng nghe vào tai chẳng khác gì lời khen, thật ngọt ngào.

Dung Xán vừa bực mình vừa buồn cười, lại nhúc nhích đầu chóng mặt, hai mắt khẽ nhắm lại không lên tiếng trả

lời.

Hắn ngồi xếp bằng, lòng bàn tay hướng lên trên rồi hạ xuống bấp đùi, ngưng thần tụ khí, âm thầm vận khí đi các kinh mạch, dẫn thông các huyết vị, điều dưỡng nội thương, cường gân hoạt huyết.

Nàng không cùng hắn nói chuyện nữa, ôm đàn, trầm giọng ca hát—

“Một ngày không thấy một ngày nhớ,

Hai ngày không thấy như cách một năm.

Này hai ngày, hôm đó không biết đã nhớ bao nhiêu lần?

Nay thấy, đã tháo gỡ nỗi ai oán trong lòng ta.

Đây là bèo nước gặp nhau,

Hay có duyên từ kiếp trước,

Đã sớm định sẵn ta và chàng ân tình sâu đậm.

Cuộc đời này này tình đời không thay đổi.”

Đáy vực đêm đầu, tiếng đàn gió mát, một khúc sâu kín.

Trải qua một đêm điều dưỡng khí tức, nội lực của Dung Xán đã phục hồi hơn nửa, toàn thân trên dưới tuy bị thương nhưng đều là vết thương ngoài da, lại được dùng ‘Kim sang dược’ của Điền Môn nên vết thương đã không còn sưng đỏ mà từ từ đã đóng vảy.

Dung Xán quan sát một cách tỉ mỉ địa hình nơi đây, cách đó không xa phát hiện thi thể của sư tỷ Huyền Phong, nàng không may mắn bằng hai người rơi xuống nước mà trực tiếp rơi xuống đất đá, tắt thở bỏ mạng. Dung Xán đem thi thể của nàng chôn cất qua loa.

Ngẩng đầu nhìn lại, hai bên núi cao chót vót lại hiểm trở, vách đá trơn trượt nhưng lại có khe bám, nếu thi triển khinh công nửa đường mượn lực để di chuyển thì việc đi lên đối với hắn không phải là chuyện khó.

“Chàng đi đi, ta võ công không bằng chàng, không vượt quá được một nửa, ta sẽ ở lại nơi này.” Mộc Diễm Sinh, thanh âm lãnh lốt. Nàng chỉnh lại chiếc áo khoác nam giới trên vai, một tay ôm chặt miếu cầm, thần thái mang theo chút đáng thương.

Dung Xán ngẩn người, ngay sau đó an tĩnh suy nghĩ, mày kiếm nhíu lại “Lấy công lực của cô tuyệt đối có thể đi lên.”

“Không được.” Nàng phản bác, cắn môi nói.

“Ta nói có thể.” Hấn từng cùng nàng giao thủ, còn không đoán được võ công của nàng sâu tới bao nhiêu sao? Huống chi có hấn ở đây, đảm bảo sẽ giữ an toàn cho nàng. Đột nhiên suy nghĩ ngừng một lát, trong lòng khê rung động, hấn đối với nàng tựa hồ quá mức quan tâm, một thứ ý thức mà hấn chưa bao giờ có.

Mấy tháng trước, tin tức của thám tử đưa tới mới biết được Điền Môn hiện giờ có hai thế lực chính, mà nàng lại là con gái môn chủ, thân phận không tầm thường, ở nơi này nếu gặp phải kẻ địch chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

15. Chương 15: Phần 5: Chân Tình Thuở Ban Sơ. 3

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Cho nên, hấn đã tới đây, bỏ qua huynh đệ trên thuyền, tận lực truy tìm tung tích nàng, khi nàng rơi xuống không chậm trễ ra tay cứu giúp, mặc kệ an nguy bản thân.

Hấn đang làm gì? Để tay lên ngực hấn tự hỏi bản thân, cười khổ, rất nhiều chuyện thật khó lòng giải thích.

“Người có thể, ta không được.” Nàng thở dài một tiếng, cũng không thêm để ý hấn, xoay người đi thật chậm xuôi theo hướng nước chảy.

Một bước, hai bước, ba bước,...tám bước, chín bước, mười bước....

“Mộc Diễm Sinh!” Phía sau vang lên tiếng gọi lớn của nam nhân.

Đưa lưng về phía hấn, nàng cắn môi nhịn cười, cố gắng không chế biểu tình của khuôn mặt, nàng mới chậm rãi xoay người lại: “Có chuyện gì sao?”

Dung Xán trừng mắt, buồn bực hỏi:” Cô định đi đâu?”

“Tìm đường khác để ra ngoài.” Nàng nghiêng đầu qua, tiếp tục đi về phía trước, “Cứ đi theo hướng chảy của dòng nước, nó sẽ dẫn chàng ra khỏi đây cốc.” Vậy là có thể từ nơi này đi ra, phương pháp của hắn tuy là đường tắt, nhưng không phải là điều nàng muốn, nàng cảm thấy có một dự cảm chẳng lành, hai người bọn họ nhất định phải tách nhau ra, mỗi người một hướng.

Cảm giác được nhịp chân ở phía sau, lòng hơi buông lỏng, trong lòng nổi lên ý trêu đùa, nàng bỗng nhiên dừng lại quay đầu, Dung Xán ở đằng sau không tự chủ được mà run lên, hai chân không dám bước tiếp.

“Chàng đi đường chàng, ta đi đường ta. Chỉ cần một cái đạp chân là chàng có thể rời khỏi nơi này, chàng còn đang chần chờ cái gì?” Nàng dừng một chút, vẻ mặt yêu kiều nhìn hắn, ung dung nói:”Chẳng lẽ là...chàng luyến tiếc, không nỡ để ta ở lại?”

Dung Xán cố làm vẻ tự nhiên, cãi lại:” Thật là nghĩ bản thân dát vàng sao.” Tay phải đưa tới trước mặt nàng, cổ tay có đeo đồ trang sức lấp lánh, cùng với khuyên tai của nàng phản chiếu sáng rọi.

“Tại sao đem vật này đeo trên tay ta?” Hắn nhíu mi, quan sát kỹ càng.

Nàng liếc nhìn, tay nhỏ theo bản năng chạm vào khuyên tai, “Ta đem tặng nó, trời biết có người sẽ không quý trọng, làm rơi xuống nước, chàng có thể bị thương khiến ta đau lòng.” Thật là hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Hắn nhíu mày chặt hơn, giọng hơi trầm xuống, “Đem nó lấy xuống.”

Nàng khê cắn môi đỏ mọng, mê người, đáp “Không muốn.”

“Lấy xuống!” Thân hình cao lớn tiến sát tới chỗ nàng, thấy mắt nàng như có thâm ý, Dung Xán lòng hỗn loạn, hít sâu một cái lãnh đạm nói:” Đồ tặng cho người khác, cũng phải xem đối phương có đồng ý nhận hay không, dùng trăm phương ngàn kế để ép nhận, thật khiến người ta cười chê.”

Thần sắc bị thương khê hiện diện trên dung nhan tuyệt sắc, nàng khổng chế cực tốt, tròn mắt hơi khép lại, khê cười, giọng nói mềm mại than thở:”Là ta ép buộc chàng nhận lấy vậy thì sao? Dù sao lấy xuống là điều không thể, vòng tay vốn có ổ khoá có thể điều chỉnh kích cỡ, nay chàng đã đeo nó trên tay rất vừa vặn nếu kiên quyết muốn lấy ra chắc chắn sẽ bị tổn thương tới gân cốt, haiz, chàng sao vậy, tức giận ư, ta không thể mạnh tay được.” Dứt lời, nàng lại lần nữa, quay người bước đi.

Nghe được câu trả lời từ nàng, Dung Xán trong lòng cũng không tức giận, tháo hay không thì cũng không phải là trọng điểm, không thể hiểu được tâm trạng hoang mang hiện giờ, thấy bóng lưng nàng, hai chân không kiềm được mà bước theo.

“Chàng rốt cuộc muốn làm gì?” Bước chân ngừng lại, rõ ràng biết hắn sẽ đi theo mình, nhưng lại cố ý phản

kháng, nàng muốn trêu chọc hấn như một thói quen.

Phải thừa nhận rằng nàng rất đẹp, một vẻ đẹp ma mị mà hoang dã, con người đen huyền bí, khó đoán nhưng lại khiến người đối diện đắm chìm vào đó. Miễn cưỡng di chuyển tầm mắt, Dung Xán hơi nhăn mày, buồn bực mở miệng:” Ta cũng phải đi, cô cho rằng ta thích ở nơi này sao? Cô mau đem trả đồ vật cho ta, ta sẽ rời đi.”

“Ta cầm gì của chàng?” Mặt nàng đầy vô tội, gắt giọng nói:”Chàng nói, ta lấy của chàng thứ gì? Hả...” Chàng đi theo, ta biết chàng đang cố ý đùa cợt ta, chàng nghĩ có thể khiến ta mắc lừa hết lần này tới lần khác sao.

“Cầm cô đeo trên vai là của ta.” Thanh âm nặng nề, hấn cúi đầu, hai người đối mặt nhau khiến cho họ có thể cảm nhận hơi thở của đối phương, một cảm giác ám muội bao trùm toàn bộ nơi này.

“Trả cầm lại cho ta.” Hấn giả bộ ho khan, lảng tránh cảm giác vừa rồi, lớn tiếng nói. Dung Xán vốn không phải là người hẹp hòi mà cùng nữ tử tranh giành một cây cầm nhưng đây là đồ vật hấn đặt tâm tư rất nhiều vào nó.

Mộc Diễm Sinh đột nhiên cười, thanh âm như chuông ngân, nét quyến rũ ẩn giấu ở trong ánh mắt:” Ai nói đây là cầm của ngươi? Phía trên cây cầm này khắc tên Vũ Liễu. Đây là tam huyền miêu cầm ta nhặt được ở đáy vực, là ta sửa nó, nên nó là của ta.”

Nàng đây là cường tình đoạt lý, nhưng lại có đạo lý riêng cho dù vì nàng mà mua thanh cầm này, nhưng trước tình huống này, Dung Xán sao có thể không nổi giận đây.

“Áo choàng cô đang mặc, đó là của ta.”

Không lường trước đối phương lại trả lời như vậy, nàng sững người, theo bản năng kéo sát tấm áo choàng để giữ ấm.

“Chàng có thể chứng minh không? Cái này cũng là của ta, do ta mang đến.”

“Áo có hai lớp, bên ngoài là da bò Tây Tạng, bên trong là một lớp lông dê, hôm trước đã bị tróc một mảng lớn, ngoài ra còn có ba chỗ khác được vá, ở viền cổ áo có một chữ “Xán” được thêu bằng chỉ đỏ.” Hấn nói hết một hơi, ép tới gần thêm một bước. “Áo khoác ngoài này là của ta.”

Môi đỏ mọng khê mím lại, hơi lùi một bước, ánh mắt phản kháng:”Đúng thì thế nào...”

“Mau trả cho ta.”

“Không trả.”

“Có trả hay không?” Hấn lại lần nữa tra hỏi, hai người giống như trẻ con tranh kẹo vậy.

“Không trả! Hỏi một trăm lần cũng không trả chính là như vậy.” Tiếp đó, nàng nhún vai, quay người rời bước.

“Cũng không phải do cô muốn là được.” Hấn khẽ quát, theo phản xạ ra tay đè bả vai nàng lại, trực tiếp đoạt lấy vật.

Cảm nhận được phía sau có áp lực, hai vai nàng cúi thấp xuống, xoay người tung cước mang theo toàn bộ khí lực.

Dung Xán muốn lấy lại áo choàng không có ý dả thương nàng, cho nên chiêu thức không chút lực sát thương, lại thấy nàng vì muốn giữ đồ mà thần thái nghiêm túc như vậy, trong lòng bỗng nảy sinh kinh ngạc, một đòn đánh tới bả vai nàng đột nhiên thu lại.

Mộc Diễm Sinh không biết tâm tư của hấn, cho rằng hấn đối xử công kích, hai tay nghênh chiêu, chủ động hướng Dung Xán, dù đã thu chiêu nhưng kinh lực vẫn phóng tới trúng vào hai bả vai của nàng.

“A...” tiếng kêu đau vang lên, nàng chặt vật ngã nhào xuống đất, giống như hết sức đau đớn, áo khoác ngoài khẽ run rẩy.

Dung Xán vừa kinh ngạc, vội vàng đi tới bên người nàng, thấy nàng cắn môi, tóc đen che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, lòng chợt lo lắng, âm thanh khẩn trương:” Bị thương chỗ nào? Để ta xem.” Vừa nói xong, hai tay nhanh chóng chạm tới thân thể của nàng, khi tay chạm tới lưng nàng, cảm nhận được nàng khẽ co người lại.

Nàng khịt mũi, thanh âm mềm mại có chút cố chấp:”Ta, ta không trả, không...” Nàng lại cúi đầu, dường như đang khóc để cho hấn nhìn thấy hình dáng yếu ớt của bản thân.

Một chưởng kia không thể nào khiến nàng bị thương nặng, trừ phi...

Dung Xán một bụng nghi ngờ, kéo áo choàng lên, nàng kêu lên, cuối cùng hấn cũng hiểu nguyên nhân.

Dưới áo có rất nhiều vết thương, nhiều chỗ đã bị sừng đỏ bắt đầu nhiễm trùng, hơn nữa một chưởng của hấn dù nhẹ nhưng khiến vết thương thêm trầm trọng.

“Cô...” không ngờ tới việc này, tuy đã bảo vệ nàng, nhưng khi rơi xuống vực không tránh khỏi va chạm với vách đá, khiến cho lưng bị thương.

Để nàng dựa vào trong ngực hấn, hiếm khi hấn và nàng gần gũi như vậy, nàng có động dấy được cũng không muốn, biết hấn đã nhìn thấy lưng mình trong lòng có chút ngượng ngùng, từ khi gặp hấn, nàng mới

có tâm tư này.

“Xán lang, ta...Hắt xì...” Nàng hắt hơi một cái, đáng thương nói: “Thật lạnh...” Tay nàng chủ động ôm lấy eo hắn.

Tranh đoạt áo choàng, thắng bại đã rõ, nàng là người thắng, Dung Xán đem khối vải kia kết cho thật chặt, không nện được găm thét: “Giả bộ đáng thương cái gì? Trên người cô không phải có thuốc trị thương sao? Bị thương sao không chữa trị? Ngu ngốc, đáng chết!” Tiếp theo là một chuỗi âm thanh nguyên rửa...

Mắng người có chút quá đáng, Mộc Diễm Sinh không hiểu hết, chỉ biết là hắn đang nổi cơn thịnh nộ, bản thân không khỏi thở dài...Nàng lại khiến hắn tức giận, haiz...Nàng luôn khiến hắn nổi giận mà...

“Ta muốn bôi thuốc nhưng vết thương ở lưng...ta không có cách nào để xử lý.”

“Cho nên cứ mặc kệ nó bị nhiễm trùng sung đỏ sao? Vì lý do này mà không chịu trả áo khoác ngoài cho ta?” Hắn cao giọng hét, thân thể không để ý mà thân cận nàng.

“Ta có thể làm gì?” Nàng đột nhiên nâng mặt, giọng như mì có chút căng thẳng “Ta có thể nhờ chàng bôi thuốc cho ta sao? Nếu ta nói ra liệu chàng sẽ đồng ý ư? Chàng nghĩ rằng con gái Miêu tộc không biết giữ gìn trinh tiết sao? Sao ta lại phải nói cho chàng biết, để chàng cười chê ta ư?” Nàng hơi đẩy hắn ra, vết thương do cử động mà khẽ nhói nhưng nàng lại kìm chế không kêu lên, gương mặt tái nhợt trong tức khắc.

Dung Xán nhìn nàng, suy tư những lời nói đó, hắn không biết nàng thế này có phải là đang giận không?

Nàng luôn nói hắn thích chọc nàng tức giận, có lẽ đó là sự thật, hiện tại đã được mục đích nhưng sao trong lòng có chút đau.

“Nói tới nói lui vì một chiếc áo khoác, ta...ta...” Mũi khẽ cắn, nàng mặc kệ trời đông giá rẻ, quần áo không đủ che chắn định cởi áo khoác xuống.” Trả lại áo khoác cho chàng.”

Nàng cử động khiến cho đối phương phải găm lên:” Đáng chết, mặc lại cho ta!” Hai tay hắn đè xuống, đem áo khoác bao lấy nàng.

“Ta không mặc, không muốn!” Mới vừa rồi là “Không trả” giờ tình thế nghịch chuyển, áo khoác bị trượt ra ngoài.

Nàng giãy giụa trong ngực hắn, Dung Xán giữ chặt nàng, sợ nàng bị thương nặng hơn, đột nhiên một tiếng hét thất thanh vang lên, nàng giống như bao gạo bị hắn vác trên vai.

“Chàng muốn làm gì? Mau để ta xuống...Này...này... Chàng muốn đi đâu? Mau để ta xuống! Dạ dày của ta không được thoải mái, ta muốn ói, thật khó chịu...”

Trong một cái chớp mắt, thân thể được hân ôm ngang. Một tay tránh chỗ bị thương, vững vàng ôm lấy nàng, khuôn mặt nam tính, tuấn dật, cương nghị để lại hình ảnh trong mắt nàng, Mộc Diễm Sinh xoay người, tâm hồn thiếu nữ nhộn nhạo, âm thầm thở dài...

A! Hân ôm nàng...

16. Chương 16: Phần 6: Mỗi Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba 1

Trở về đây vực ban đầu, tìm được nơi kín gió để qua đêm. Dung Xán đem nàng dựa vào vách đá, không đợi nàng ngồi vững đã đưa tay tìm kiếm bên hông nàng bình dược cao dán trong suốt dùng cho vết thương hân lúc trước.

“Ta không mặc, không mặc không mặc!” Nàng hiềm khi phát tác tính xấu, khuôn mặt xinh đẹp mang thần thái cô gái nhỏ ương ngạnh, chưa phát hiện thuốc dán tùy thân đã rơi vào trong tay hân, chỉ lo dùng sức cởi áo choàng.

“Trả lại cho chàng!” Ném áo choàng đến trên vai Dung Xán.

Ngay sau đó, nàng bị một nguồn lực kéo mạnh ép vào ngực nam tử, một bàn tay nhẹ nhàng xoa lấy sợi tóc mềm mại, ôn nhu giữ lấy trán của nàng tựa vào vai hân, chớp mũi nghe thấy hân hơi thở, bên tai có tiếng tim hân đập mơ hồ, bịch, bịch, bịch... từng tiếng một, cùng nhịp với chính mình.

Nhẹ nhàng thở dài, tất cả ủy khuất tựa như đột nhiên cách nàng rất xa, xa đến mức không nhớ nó từng tồn tại.

Phần lưng cảm nhận thấy mát rượi, ngửi được mùi thuốc quen thuộc, nàng mới giật mình nhận ra —

Năm ngón tay thô ráp của hân đụng chạm lưng trần của nàng, dùng lực đạo mềm nhẹ đem thuốc dán lên miệng vết thương.

Tim đập càng nhanh, mặt nóng lên, cuối cùng hiểu rõ tâm tư bản thân.

Nàng yêu thích hân, là thật tâm yêu thích hân, là tình cảm nam nữ đơn thuần.

Từ lúc ở sông Trường Giang do hiểu lầm mà gặp nhau, nàng lấy trêu chọc hân làm thú vui, chỉ nghĩ là thích nhìn thấy vẻ mặt kia âm u vì nàng, lại không biết là vì khiến cho hân chú ý đến nàng, vì lưu lại dấu vết nàng trong lòng hân.

Cho đến khi hai người chia lìa ba tháng, mới hiểu một ngày không thấy là một ngày tương tư.

Mới vừa rồi rơi xuống vách núi, hắn nhảy xuống túm lấy cổ áo nàng, tình thế đành chỉ treo chuông, trong lòng nổi lên nhu tình vô hạn, chưa xót khiến nàng không thể kiềm được...

Cuối cùng, nàng hiểu được, hiểu được tâm ở nơi nào.

Ngoan ngoãn tựa vào ngực hắn, có thể do tác dụng của thuốc cũng có thể do ma lực từ năm ngón tay của hắn, đau đớn trên lưng giảm nhiều. Đi theo cái vuốt ve của hắn, cả người nàng ảm áp, phát ra tiếng rên rỉ như con mèo nhỏ, kiềm lòng không được muốn chui vào trong ngực hắn, thân hình lại bị người ta đẩy.

“Đừng lộn xộn.” Giọng hắn kiềm chế, động tác lại ôn nhu, đem áo choàng khoác lên vai nàng lần nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngược lên, mắt đẹp như say, tình ý tự do lan tràn nhìn lại hắn, ngoan ngoãn giống như dê nhỏ, để mặc đối phương sắp xếp cho mình.

Khi Dung Xán đang định rút ngón tay trở về, nàng nhin không được cũng không muốn nhin, thứ tình cảm mãnh liệt này làm sao mà khống chế được, chúng mạnh mẽ tràn ra, đem nàng bao phủ trong đó. Tình ý trào dâng, tùy tâm sở dục, nàng nghiêng thân trên về phía trước khiến cho cái miệng mềm mại nhỏ nhắn hôn lên môi đẹp của hắn.

Dung Xán trở tay không kịp, hai phiến môi mỏng đã bị nàng ngậm lấy.

Tâm như nổi trống, bàn tay nên đẩy thân thể mềm mại ra, nhưng lại chết tiệt không thể động đậy nổi. Hai cái đầu dựa vào thân mật, hắn nhìn thấy lông mi tinh tế của nàng nhẹ nhàng run run, nhìn thấy má nàng đỏ bừng giống như say, theo bản năng hắn khép hai mắt lại, giữa răng môi vẫn vút hương thơm của nàng. Rốt cuộc, không còn khả năng làm ngơ được nữa.

Nụ hôn do nàng chủ động, ưm một tiếng, hai cánh tay choàng lấy phía sau gáy Dung Xán, cắn nhẹ hai phiến môi của hắn, đầu lưỡi lại nhẹ nhàng dò xét, rồi mới bước bình xông vào, làm cho hai người càng tiếp xúc chặt hơn.

Thân thể giống như có ngọn lửa, Dung Xán ngậm lấy cái lưỡi của nàng, giờ khắc này triền miên tựa như ảo mộng, hắn đi theo cảm giác, tình dục bao trùm lý trí, toàn bộ linh hồn phẳng phất như vừa bay lên cao lại rớt xuống ngay lúc đó, không có đỉnh điểm an toàn.

Chợt hắn đẩy nàng ra ra, hai mắt lóe ánh sáng lạnh, ngực phập phồng thở dốc.

“Cô bỏ thuốc ta?” Không tự dung lại xảy ra chuyện này. Hắn không phải là Liễu Hạ Huệ, cũng từng nhiều lần cùng nữ tử, nhưng mà hắn chưa bao giờ say mê như thế, chỉ là một cái hôn đã làm lòng hắn bối rối.

Lúc này, khuôn mặt của nàng tựa như tên, diễm sinh, diễm sinh, sự diễm lệ nảy nở muôn nơi.

“Bỏ thuốc?” Nàng nở một nụ cười ngây thơ, “Xán lang... Chàng đang nói gì vậy?”

Hắn cũng không biết bản thân mình muốn cái gì? Thấy động tác liếm môi nhỏ kia, cái lưỡi màu hồng như chọc hần phát cuồng, phảng phất trở lại tuổi thiếu niên huyết khí mạnh mẽ, dễ dàng bị người ta khiêu khích.

“Cô có ý gì?” Hắn âm điệu trầm khàn, bàn tay cách áo choàng cầm cánh tay của nàng.

Nàng cười, mềm mại ngọt ngào, sóng mắt như nước ngầm nhìn ngũ quan hắn, trầm ngâm một lát mới chậm rãi mở miệng.

“Có nhớ lúc rơi xuống, ta đã nói gì với chàng không?” Nàng hơi dừng một chút, thanh âm nhẹ nhàng, “Chuyện này rất quan trọng, ta suy nghĩ đã lâu mới hiểu được tâm ý của mình, Xán lang... Chàng phải nhớ ở trong lòng, không được quên, ta muốn nói... Ta thích chàng, rất thích, rất thích... Chẳng còn cách nào. Ôi, ta thích chàng mà...”

Một cô gái ngồi đối diện tỏ tình với hắn! Nói lời yêu ư —

Dung Xán nghe thấy trái tim trong cơ ngực bật nhảy lên, vội vàng không tưởng tượng nổi, nhưng mà hắn tin, hắn tin lời nói của nàng, bởi vì cặp mắt như nước dịu dàng, bởi vì thần thái nàng vừa kiên định lại đơn thuần.

Nhưng hắn nên đáp lại như thế nào?

Thích nàng sao? Như thế là song phương sao? Hắn không thể nói rõ, không thể phát ra âm thanh nào, thực chất là không quen ứng phó với nàng như vậy. Bị tình cảm bao trùm lý trí, hắn quen nắm giữ hết thấy nhưng từ sau khi quen biết nàng, nhiều lần tình cảm sai khiến hắn, làm hắn bất an.

“Cô từng nói với bao nhiêu người như vậy?” Hắn không phải muốn hỏi câu này, nhưng không khống chế nổi, mắt đen nhìn vào hai mắt sáng của nàng, muốn tìm kiếm lời chân thật.

“Chỉ một người, người mà ta yêu thương.” Nàng nhìn hắn, tâm hồn thiếu nữ ngọt ngào.

“Trại Mộc Tư thì sao? Hắn biết hát tình ca Miêu tộc, biết thổi sênh đánh đàn cho cô nghe, sao cô không đi thích hắn?” Trời ạ! Chính là cái loại cảm xúc khó hiểu này, vừa chua xót lại buồn. Hắn ảo não, mà không khỏi nhún vai.

“Sao chàng lại biết hắn biết? Hai người không phải mới gặp qua một lần ư?”

Dung Xán nhếch môi, lớn tiếng nói: “Ta đương nhiên biết.”

Cười khanh khách, nàng chớp mắt, không hề truy cứu nữa, tay nhỏ bé tự nhiên xoa nhẹ mi tâm của hấn.

“Hấn biết đánh đàn thổi sênh, biết ca hát khiêu vũ, thì sao? Hấn biết. ta cũng biết mà. Ta có thích hấn, nhưng mà cái loại thích này không giống, trong tim ta cũng chỉ có một người, không phải là Trại Mộc Tư.”

“Cho nên người cô yêu thương là ta?” Hấn âm điệu trầm thấp, không giống hỏi, giống như tự nói.

Nàng gật gật đầu, mặc dù nội tâm nữ nhi ngượng ngùng, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn hấn: “Chẳng còn cách nào ... Ta thích chàng, chàng phải nhớ kỹ.”

“Nhưng ta lại không thích cô.” Hấn đột ngột ngắt lời.

Cũng không phải là thực sự không thích, hấn không xác định được cảm giác đối với nàng, là thích hay là không thích đây. Phảng phất có cái gì đó ngày càng sâu sắc hơn.

“Ta biết...” Nàng mỉm cười, lại khe khẽ thở dài, “Chàng chỉ thích các cô nương người Hán. Ôn nhu trình tĩnh, xinh đẹp lại biết làm hài lòng người khác, ta biết rõ ta có nhiều điều không giống. Aizz... Ta biết, nhưng mà chẳng biết làm sao...” Vẻ mặt vừa buồn rầu lại vừa ngọt ngào.

Nghe vậy, Dung Xán giật mình, không biết lời nói vừa rồi có tổn thương nàng hay không, chính hấn cũng đang hỗn loạn, muốn có không gian để suy nghĩ rõ.

Buông hai tay ra, hấn bước ra bên ngoài cách một khoảng rồi ngồi xuống, không nói một câu, sau đó mỗi người một bên, để không khí lặng im bao trùm.

Không biết qua bao lâu, Mộc Diễm Sinh mơ mơ màng màng mở hai mắt, bên cạnh đã có đồng lửa ấm áp, mấy xiên cá nướng cắm trên mặt đất, sắc trời tối đen, ánh lửa làm vơi bớt cái lạnh.

Theo phản xạ tìm kiếm bóng dáng hấn, cách đó không xa, hấn vẫn ngồi một mình, không biết tâm tư hấn có gì.

Lẳng lẳng ăn cá nhỏ, nàng cũng không hỏi hận cho hấn thấy tình ý của mình, thực sự thích một người, sẽ trở nên bình tĩnh.

Hướng hồ, hấn không phải hoàn toàn vô tình, nếu không, hấn sẽ không thay nàng bôi thuốc, sẽ không vì nàng đốt đồng lửa, sẽ không sợ nàng đói mà để lại cá nướng nhỏ, lại càng sẽ không vì nàng mà mang đến một Tam huyền miêu cầm.

Chắc chắn không phải mình nàng động tâm!

Trong lòng dịu dàng, nàng đặt miều cầm đang ôm ấp trong ngực xuống, bàn tay trắng nõn khẽ gảy đàn tam huyền, tiếng đàn vang lên trong tĩnh lặng, làm cho nam tử ở chỗ kia nghiêng tai.

Một đoạn âm điệu đàn, ở đêm trăng mờ lung nàng gảy đàn mà ca, đó là làn điệu nàng yêu nhất, yêu nhất từ cảnh, chiếu ra tình cảm nơi sâu thẳm của nàng, nghe nàng chậm rãi ca —

Ta mê ta biết,

Ta cũng biết là ta mê,

Ta mê, không biết mê vì đâu?

Ta mê, tình nhân làm sao biết?

Ta mê lại tỉnh,

Tỉnh lại mê,

Mê tỉnh, tỉnh mê khó phân được.

Nghĩ đến là nhớ, tỉnh không tốt bằng mê.

Đây là đêm thứ hai dưới đáy vực, vẫn là tiếng đàn réo rắt, một khúc tâm tình giấu kín.

Mà một đôi nam nữ này lại để nỗi lòng đi theo tiếng đàn, đi theo khúc ý, không ngừng khẽ thở dài than thở.

17. Chương 17: Phần 6: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba 2

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Bình yên vượt qua đêm này, vết thương của Mộc Diễm Sinh phục hồi khá tốt, mà Dung Xán cũng không leo lên vách núi đi đường tắt đi lên nữa, trên thực tế, từ đêm qua đã không nghe hắn mở miệng nói chuyện câu nào, ngay cả ánh mắt cũng né tránh.

Hai người đi bộ theo dòng nước, nàng đi theo phía sau hắn, trầm mặc im lặng, nàng suy nghĩ từ sáng sớm, cân nhắc tính kế nên làm như thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt, nhưng cũng như không thể bước vào cửa, chỉ có thể nhìn tấm lưng dày rộng của hắn mà dậm chân than thở.

“Ôi trời!” Nàng chăm chú suy nghĩ, đường nhiều đá sỏi, không chú ý phía dưới chân, thân mình ngã về phía. Ngã một cái, nhưng mà không đau, rất thuận lợi rơi vào vòng tay của Dung Xán.

“Xán lang... Trong lòng chàng không vui à? Vì sao không nói lời nào?” Trời ban cơ hội, nàng lại làm vẻ nhu nhược, mềm nhũn dựa vào ngực hắn, dùng ngữ điệu ngọt ngào chết người nhấn giọng, “Aizz, chàng tức giận, ta biết...”

Xác định nàng không bị thương ở đâu, Dung Xán lạnh giọng, “Ta không tức giận.” Định nàng đẩy ra, muốn nàng đứng thẳng nhưng nàng lại như không có xương, bước chân vô lực, khiến hắn không thể không tiếp tục đỡ nàng.

Từ đêm qua đến nay, hắn vẫn luôn suy tư, lời của nàng hết lần này đến lần khác lặp lại trong đầu hắn.

Đối với nàng, hắn có tâm tư khác lạ, liên quan đến bao nhiêu việc khó hiểu, rốt cuộc hắn có nảy sinh tình cảm nam nữ với nàng không?

Điều này làm hắn hoảng sợ, dù sao hắn cũng không phải kiểu người để cho tình cảm chi phối, phải đối mặt với tâm tư nguyên thủy, cảm xúc vô cùng dịu dàng, hắn khó tránh khỏi hoảng hốt, càng khó tránh khỏi việc bài xích cảm giác muốn nếm thử, muốn để thời gian làm dịu đi hết thảy.

“Xán lang, ta buồn ngủ quá, ta mệt mỏi quá... Ta đi không nổi.” Nàng cố ý ho khan vài tiếng, chớp mắt yếu ớt lại vô tội, “Có thể là hôm qua bị phong hàn, đều là do chàng, kiên quyết bắt ta cởi áo choàng.” Chưa nói xong lại là nhẹ.

Đối với kỹ xảo của nàng, hắn trong lòng biết rất rõ, dù sao đã bị nàng trêu chọc vài lần, cho dù có không hiểu cũng bị luyện thành hiểu. Hơi hơi trầm ngâm, hắn không muốn vạch trần, xoay người để cho nàng dán vào phía sau, công nàng lên.

“Ha ha...” Bên tai truyền đến tiếng cười duyên của nàng, âm áp thoảng qua tóc mai Dung Xán.

“Mệt thì ngủ đi.” Về mặt hắn vẫn luôn bình tĩnh như trước nhưng nội tâm lại vì đụng chạm mềm mại kia mà nóng lên.

“Ha ha a...” Nàng không thể thay đổi thói quen cười, má nóng áp vào cổ hắn, thanh âm thỏa mãn “Xán lang, chàng thật tốt, lòng ta vui mừng.”

Hắn công nàng trên lưng vững vàng đi bộ, vẫn không chịu nói chuyện, nhưng Mộc Diễm Sinh sao mà bỏ qua cho được, hai tay áo lên lút vòng ôm lấy cổ của hắn, ngón tay như có như không đùa nghịch tóc dài

hắn.

“Đêm hôm đó ở rừng phong ven hồ, ta không đợi được chàng, lúc nào cũng ở bờ sông bồi hồi, nghĩ rằng, nếu gặp thuyền lớn của chàng, cũng sẽ gặp được chàng, nhưng mà ta chờ đã lâu, cứ mỗi lần hy vọng lại là một lần thất vọng...” Ánh mắt nàng nhìn xa xăm cùng tiếng thở dài, “Ha ha, tất cả đều không quan trọng, bởi vì chàng đã đến đây rồi.”

Hắn bước chân hơi khựng, trầm tĩnh nói: “Ta không phải vì cô mà đến.” Có ý tứ giấu đầu hở đuôi.

Nàng lơ đãng, nói trước sau như một: “Chàng vẫn luôn thích nói trái với trái tim, ta biết... Đã nhiều ngày ta vẫn chưa thấy thuyền lớn nào, không phải chàng đi cùng mọi người đến, là một mình chạy đến nơi lạnh lẽo này. Xán lang, chàng vì điều gì? Nếu như không phải là... Bởi vì ta?”

Nàng đoán chính xác khiến cho Dung Xán có chút buồn bực, lại thấy thẹn quá hóa giận, ngoài miệng đương nhiên sẽ phản bác, hừ lạnh một tiếng, “Ta đến đây trước, là vì để tiếp ứng huynh đệ trên thuyền lớn, mấy ngày nữa, ta sẽ cùng gặp bọn họ, không hề là vì cô.”

Lời nói nửa thật nửa giả. Diêm vương trại muốn nhập một lượng binh khí, mấy ngày nữa huynh đệ Tào Bang sẽ đem hàng đến, theo đường thủy chuyển đến Lương Hồ. Sau đó sẽ chia thành nhóm nhỏ theo đường bộ về Diêm Vương trại. Nhiệm vụ này vốn do Dung Xán chỉ huy, tới đây trước nguyên nhân là vì nàng, mà nay thấy nàng an toàn không sao cả thì cái cảm giác lo lắng kia cũng biến mất, hắn nên rời đi, gặp gỡ huynh đệ tiếp tục bàn luận chuyện của Điền môn.

Sở Hùng là một mầm tai họa, đã xây dựng nên thế lực không thể khinh thường, thật ra chỉ là đấu đá nội bộ phe phái trong Điền môn, nhưng vì nàng, một đóa Điền môn hỏa diễm hoa, tâm tư hắn lên xuống không yên.

Mộc Diễm Sinh không hề cùng hắn tranh cãi nữa, nàng cực kỳ quý trọng thời gian thế này, nằm ở trên lưng hắn, ngẫu nhiên cùng hắn nói chuyện, hắn không muốn nói, nàng sẽ tự ca hát, hết khúc này tới khúc kia, không chỉ có ca dao Miêu tộc mà còn có làn điệu bí mật của bộ tộc khác, nàng âm sắc dễ nghe, Dung Xán đi theo bản năng vì thần trí đã đắm chìm trong khúc ca.

Ước chừng nửa ngày, nước chảy menh mông, vách đá hai bên thấp hơn, ánh nắng từ góc rọi vào, vách tường đá có tuyết đang tan, có vài cọng cỏ vươn lên ở khe đá đầy sức sinh tồn.

“Xán lang, có mệt hay không? Chàng để ta xuống dưới nghỉ ngơi đi.” Nàng mềm giọng, tay nhỏ bé muốn thay hắn lau mồ hôi, chạm đến một vùng trán khô rộng.

“Đừng chạm lung tung vào ta được không?” Hắn tuần nhan hơi nghiêng.

“Ai, ta thích chàng, hết cách rồi...” Nàng vô tội thở dài, miễn cưỡng đưa tay rút trở về.

Trầm mặc một lát, Dung Xán chủ động mở miệng: “Ta chưa thấy mệt.”

Nàng cúi ở bên tai thổi khí, cố ý chơi đùa phía sau tai mẫn cảm của hắn, “Nội lực của chàng thật tốt, lưng công ta đi hơn nửa đường cũng không có một giọt mồ hôi, ôi, chàng không mệt mỗi nhưng ta lại mệt ... Xán lang, người ta rất đói bụng.”

“Ta ước chừng đi hai canh giờ nữa là có thể đi ra ngoài, bây giờ nếu dừng lại nghỉ ngơi nhìn sắc trời cũng sắp tối, ta và cô sẽ phải qua đêm ở chỗ này.” Hắn bình tĩnh phân tích, bước chân vững vàng như trước.

“Ta đã đói bụng...” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi sắp dán lên hắn.

Dung Xán vẫn là không để ý tới nàng. Đột nhiên, bên gáy bị cảm thấy hơi đau lại ướm át—

“Sao cô lại cắn ta?” Hắn cao giọng quát, cuối cùng cũng dừng bước.

“Ta đói bụng, đương nhiên muốn ăn cái gì đó.” Bỏ lại lời nói, nàng lại tấn công cổ của hắn, hết mút lại liếm, tựa như đó là đồ ăn ngon, in dấu hôn nóng cháy.

“Cô... Làm cái gì? Mọc Diễm Sinh!” Nghiêng đầu né tránh, lại bị tay áo nàng ôm chặt lấy.

Hắn càng trốn, nàng càng cố ý, dù sao nàng luôn phải nhìn bộ dáng tức giận của nam nhân này, hắn tức giận cứ mặc hắn tức giận đi.

Chơi đủ rồi, nàng hé miệng, ngậm lấy vành tai hắn, đầu lưỡi ngả ngón trêu đùa.

“Xán lang... Chàng ăn ngon thật...”

Chợt một lực lớn kéo vòng ôm của nàng ra, Dung Xán bỏ nàng xuống, ngực cao thấp phập phồng, hắn hơi thở đục ngầu, hai mắt chớp động sắc bén, hung ác nhìn nữ tử đang ngã xuống đất.

“Cô không biết thẹn như vậy sao?” Tay to lau đi ướm át trên gáy cùng vành tai, Dung Xán cũng không hiểu vì sao lại phát giận, có lẽ là vì cảm tình của nàng rất rõ ràng, rất đơn giản, làm cho lòng hắn khó kết luận, đối mặt với sự thân mật của nàng, hắn ở giữa phân vân thuận theo dục vọng hay kháng cự, nên mới trở thành nóng nảy khó chịu như vậy.

Nàng thuận thế nửa nằm nửa ngồi, bên môi tràn ra nụ cười hoa diễm, “Ta không phải cô nương người Hán, đã yêu thích ai thì sẽ muốn nhìn hắn, muốn thân mật với hắn, muốn cùng hắn thẳng thắn nói ra tình ý trong lòng, đây là chuyện đương nhiên, quần cái gì xấu hổ với không cảm thấy thẹn. Nếu đã yêu hắn mà lại không dám nói cho hắn biết, đó là nhát gan, mới thực sự đáng thẹn.”

Nàng uyển chuyển đứng dậy, nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn, một đôi mắt trong suốt yêu kiều nhìn hắn.

“Xán lang... Vì sao sợ hãi lời yêu của ta?”

Dung Xán không thể trả lời, mê muội ngã vào đôi mắt sáng rực của nàng.

Sợ hãi? Đúng vậy, hắn sợ hãi cái gì?

Nàng quyến rũ, nhiệt tình, khó có thể nắm giữ, biết rõ là nguy hiểm, biết rõ là không nên trêu chọc, nàng lại như nam châm chết tiệt đi hấp dẫn hắn, mâu thuẫn quá...

Hắn bên môi tràn ra một tiếng thở dài, đầu chậm rãi cúi xuống, không tự chủ được muốn dán lên đôi môi thích cười đỏ mọng này.

Nàng nhu thuận khép nửa mắt, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, thân mình mềm mại tiến về phía hắn.

Hai môi đã gần tiếp xúc, dòng khí xung quanh lại đột nhiên chuyển biến, kinh nghiệm nhiều năm lâm địch, Dung Xán từ trong mê muội chợt thanh tỉnh.

Hắn xoay mình, mắt sắc bén tìm chỗ quái dị, động tĩnh phía trước khiến cho hai người bọn họ chú ý, Dung Xán phản xạ đem nàng bảo hộ ở phía sau, cả người đề cao phòng bị, vận sức chờ tấn công.

Không khí như cung đã lên dây, chợt nghe một tiếng gió xé vang lên phía chân trời, một đôi nam nữ trung niên từ trên núi cao tay trong tay bay xuống, đạp không vài cái rồi vững vàng đứng ở trước mặt Dung Xán.

“A cha! Mẹ!” Mộc Diễm Sinh nũng nịu gọi, âm thanh sung sướng, bước lướt qua Dung Xán, giống như bướm nhỏ bay đến bên người mẫu thân. “Sao mọi người lại tới đây?”

“Còn nói! Mẹ bị con dọa sợ chết mất, làm sao mà bình tĩnh được, sớm đã dặn con đừng chạy đến đây, con cố tình không nghe, không biết an phận một khắc nào.” Hoắc Tiểu Kiều khi còn trẻ từng danh lưu võ lâm trung nguyên, dùng một đôi đao bạc làm kinh hãi đối phương cũng với mỹ mạo đệ nhất giang hồ, người ca tụng là “Song đao bán diễm”, nay cặp đao kia đã ở trên tay Tiểu Lan Tư.

Nàng nay tuổi đã trung niên nhưng thần thái vẫn còn, đứng cùng Mộc Diễm Sinh, giống như một đôi tỷ muội hoa diễm, khi nói chuyện, ngữ điệu cũng mềm mại ngọt ngào giống nhau.

“Lan Tư nói con rơi xuống vực, nước mắt nước mũi náo loạn một phen, nó cùng Trại Mộc Tư trực tiếp nhảy xuống tìm con, ta và a cha con thì đi dọc từ cửa cốc tìm đến đây.” Tình cảm lo lắng kia dễ dàng thấy rõ, nàng xoa má nữ nhi, chỉ trích nói: “A nữ à, ôi...Thật sự là mẹ bị con dọa chết rồi.”

“Thực xin lỗi ...” Nàng ngoan ngoãn, yêu kiều cười. Chợt như nhớ tới cái gì đó, nàng vẻ mặt hơi thay đổi, nhìn về phía Dung Xán rồi mới chuyển hướng đến phía cha giải thích, “A cha, mẹ, chàng là Xán lang. Con bị người Huyền Phong Đường đánh xuống sườn núi, là Xán lang đã cứu con, trước đó khi đối phó với Lũng Sơn Song Kiều, chàng cũng từng ra tay cứu Lan Tư, lần này nếu không phải có chàng, con cũng đã mất mạng rồi.”

A cha mặc dù khóe miệng cười nhưng thần sắc vẫn âm trầm, nàng nhìn mẫu thân, thấy ánh mắt mẹ nhìn thẳng Dung Xán, không biết suy nghĩ gì. Trực giác có chút bất an, nàng chậm rãi nói thêm một câu: “A cha, Xán lang không phải kẻ thù.”

Thừa dịp hai mẹ con nói chuyện, hai nam nhân đã bắt động thanh sắc đánh giá đối phương, vẻ mặt đều bí hiểm, đáy lòng tự có so đo.

Dung Xán cảm giác đối phương không có thiện ý, trong đôi mắt người đàn ông đó lóe ra lạnh lùng đến thấu xương, hoàn toàn không giống con gái của hắn, đôi mắt luôn nháy cười, mềm mại như nước, xinh đẹp như hoa. Điều này thấy rõ, nhan sắc của nàng được thừa hưởng từ mẫu thân.

18. Chương 18: Phần 6: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba 3

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Hắn không phải kẻ thù, nhưng là người có thể lợi dụng được.” Mộc Khai Viễn giọng nói trầm thấp, uy nghiêm, hắn nói mắt vẫn nhìn vào Dung Xán, thấy gương mặt không có vẻ gì sợ hãi, trong mắt lại trầm ổn sắc bén, không khỏi làm hắn nhớ lại bản thân hai mươi năm trước.

Bọn họ dùng Miêu ngữ để nói chuyện, nghe a cha nói như thế, Mộc Diễm Sinh lập tức nhận ra a cha chắc chắn có mưu kế, nàng nhớ đến Dung Xán không hiểu Miêu ngữ, trong lòng cảm thấy lo lắng, dùng Hán ngữ nói: lại “A cha, hắn không phải kẻ thù, hắn đã cứu Lan Tư và con.”

“Hắn vốn dĩ phải cứu. Hắn không cứu, ta sẽ giết hắn.”

Hắn sờ sờ đầu con gái, trấn an: “Con gái, chúng ta muốn thuốc nổ của hắn, muốn bản vẽ chi tiết đại pháo kia, thuyền lớn của hắn có đầy đủ, không chỉ thuốc nổ, đại pháo, mà ngay cả súng Tây Dương và đạn Phích Lịch cũng đều có. Vì Diễm môn, a cha nhất định phải có được mấy thứ này, con đừng quên.” Hắn luôn tốn không ít tâm huyết để âm thầm tiếp cận được Dung Xán và Tào Bang.

“Ngài không phải là vì Diễm môn, ngài vì vị trí môn chủ.” Nàng khê khê, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ngón tay kéo lấy tay áo của cha, nhìn mẫu thân xin giúp đỡ.

“Cha con sẽ có chừng mực.” Hoắc Tiểu Kiều cùng chồng đứng trên cùng một lập trường.

Mộc Khai Viễn thấp giọng nói: “Niệm tình hần đã cứu các con, ta không đoạt tính mạng của hần. Ta chỉ lấy hần ra để trao đổi với thủ hạ của hần thôi, thuốc nổ cùng bản vẽ đại pháo sẽ là đồ trao đổi. Trước đến nay con vẫn luôn làm việc cho ta rất tốt, lúc này dẫn hần tới được đây, con làm rất khá, chuyện kể tiếp con không cần quan tâm nữa.”

“A cha, ngài muốn cái gì con sẽ mang cho ngài cái đó, tại sao lại dùng phương pháp này?”

Mộc Khai Viễn không trả lời, động tác ảo diệu, tay nâng lên, Mộc Diễm Sinh căn bản không kịp phản ứng, đầu vai bị cha điểm trụ huyết đạo không thể động đậy.

“Xán lang, đi mau!” Nàng dùng Hán ngữ hô to.

“Buông nàng ấy ra!” Thấy nàng bị khống chế, Dung Xán cũng kinh ngạc, định ra tay cứu giúp.

Đợi đến khi một chuông của Dung Xán đến trước mặt, Mộc Khai Viễn mới đưa tay ra đỡ, chiêu thức của hần không biến hóa bằng Dung Xán, thuần túy là dựa vào sở trường nội lực, mà Dung Xán lấy nhẹ nhàng kết hợp với uyển chuyển, đánh vào sơ hở.

Một chiêu lại một chiêu người tới ta đi, liên tục suốt hơn trăm chiêu rồi vận khí trong lòng bàn tay so công lực, “ầm” một tiếng, hai bên lui về phía sau. Dung Xán trên trán chảy mồ hôi, trong mắt ánh sáng lưu chuyển, đứng thẳng đối mặt Mộc Khai Viễn.

“Khá lắm.” Mộc Khai Viễn không thể không đánh giá lại, dùng Hán ngữ nói: “Võ công của người không tệ, lão phu lâu rồi chưa từng đánh một trận thống khoái như vậy, ta không muốn đả thương người, chỉ đành thiệt thòi người mấy ngày, đợi sau khi chúng ta liên lạc được với huynh đệ của người, lấy được thuốc nổ cùng bản vẽ đại pháo rồi, ta sẽ thả người.”

Miệng hần khê nhếch, liếc mắt nhìn con gái, “Con gái ta trước giờ tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đỉnh, không chỉ hào kiệt Điền môn mà anh hùng thiếu niên các bộ tộc cũng muốn cùng lão phu bàn chuyện chung thân. Nay nó có tình ý với người, lão phu há lại ngăn cản, người giúp ta đạt thành mục đích thì cũng coi như chuyện này đã thành.”

Hiểu rõ điều kiện mà hần đưa ra, lòng Dung Xán chợt nảy, giữa chân mày thần nhiên lại thêm nếp nhăn, tầm mắt theo bản năng quét về phía Mộc Diễm Sinh đang ở trong lòng mẫu thân, mắt hai người ngừng lại. Trong đôi mắt dịu dàng như nước kia phủ lên một tầng đỏ ửng, hàm răng khê cắn cánh môi, nàng cúi đầu, đóa hỏa hỏa diễm này bày ra vẻ ngượng ngùng hiếm thấy.

Hần thừa nhận hần có động tâm với nàng.

Lúc này, trong lòng Dung Xán rất phức tạp, có chút không cam lòng lại có chút bất lực.

Rung động trong lòng không phải trong nháy mắt đã quyết định được mà còn phải trải qua thử thách mới có thể trở thành tình thâm ý trọng. Hấn cùng với nàng hai bên đều có tình, cũng đều bị đối phương hấp dẫn.

Hấn sao có thể vì nàng mà ruồng bỏ tình nghĩa huynh đệ, khiến mình rơi vào trong hiểm cảnh để kẻ khác lợi dụng uy hiếp chứ?

Mắt sắc bén quay lại nhìn Mộc Khai Viễn, hấn lạnh lùng hừ một tiếng, khinh thường nói: “Nàng vừa ý ta, nhưng ta lại chẳng thèm cần nàng. Đừng đem ta tính chung với những anh hùng hào kiệt tranh giành đến người chết ta sống như thế, ta chẳng có chút hứng thú nào với nàng ta cả.”

“Đồ khốn!” Mộc Khai Viễn tức giận quát, mười ngón tay nghe răng rắc.

“Xán lang...” khuôn mặt nhỏ nhắn Mộc Diễm Sinh phút chốc trắng bệch, chần chờ gọi hấn, giống như muốn nói gì đó, lại không biết nên nói cái gì, cánh môi giật giật, cuối cùng lộ ra nụ cười, mắt đẹp sụp xuống, che giấu tâm tư.

Động tình, khó tránh khỏi đau lòng, là tâm trạng như thế nào? Chỉ có mỗi nàng mới hiểu.

Cho dù vẻ mặt Mộc Diễm Sinh không chút biểu tình, bậc làm cha mẹ sao có thể để người khác làm nhục con gái được.

Mộc Khai Viễn trong lòng giận dữ, mắt sắc như tên, râu tóc dựng lên. Hấn giận dữ cười, “Người rất cam đảm. Được, tốt lắm. Đã như thế, nhiều lời vô ích lão phu cũng không cần phải nể mặt người nữa.”

“Ông muốn bắt ta, chưa chắc có thể.” Dung Xán không dám lơ lửng, khí tự đan điền.

“A cha –” đáy lòng cảm thấy tình thế cấp bách, Mộc Diễm Sinh há miệng kêu lên, dùng giọng nói dịu dàng, chậm rãi nói: “Hấn, hấn dù sao cũng đã cứu con gái — ”

“Hấn vũ nhục con!” Mộc Khai Viễn quở trách, càng nói càng giận, “Con gái của Mộc Khai Viễn ta tuyệt đối không để người ta tùy tiện vũ nhục được, hôm nay hấn đối xử với con như vậy, ta muốn hấn trả giá.”

“A cha à –” nàng lại gọi, khóe miệng cong lên, ngữ điệu ôn nhu mềm mại lại còn mang theo nũng nịu, thở dài, “Ồi, ngài cùng mẹ không phải đều biết tính tình con luôn tự do thoải mái sao? Kỳ thật là ta cũng chỉ đùa giỡn với hấn thôi, nếu không, cuộc sống không còn gì vui nữa rồi! Điền Môn chúng ta anh hùng hào kiệt vô số kể, lại còn biết ta là con gái của môn chủ làm gì có ai dám đùa giỡn với con chứ. Người này, hấn không sợ con, rất hợp để đùa giỡn.” Mắt đẹp nhìn Dung Xán rồi lại nhẹ nhàng dời đi, nàng tiện đà nói: “Hấn luôn đối xử vô tình với con còn con cũng chẳng thật lòng với hấn, cả hai chẳng ai nợ ai, ha ha a... Mộc Diễm Sinh con là ai chứ, là bông hoa của Điền Môn, sao có thể làm mất uy của cha, để người ta bắt nạt?”

Hai nam nhân vẫn đang giằng co, Mộc Khai Viễn âm thầm xem xét lời nói của con gái, nhìn Dung Xán. Về

mặt hần hững hờ, ánh mắt lạnh, khóe miệng cũng lãnh, khuôn mặt góc cạnh như tạc tượng lạnh lùng che giấu suy nghĩ thật trong lòng.

“A cha, ngài đừng tức giận, hần muốn đi thì cứ mặc kệ để hần đi đi. Chuyện này không đáng, con đã vạch trần trước hần rồi, đùa giỡn cũng chẳng vui nữa, giữ lại vô ích. Ôi ôi, thời gian vừa rồi con thấy rất nhàm chán. Những thứ như thuốc nổ cùng bản vẽ đại pháo kia, ta sẽ tự có cách lấy được, sao chúng ta phải dựa vào hần chứ?” Nàng ung dung nói, mặt mày vui vẻ, “Mẹ, xem a cha kìa! Đột nhiên lại điểm huyết con, người giải giúp con đi? Cả người chẳng thoải mái gì cả.”

“Con ngoan.” Hoắc Tiểu Kiều trườm mền vỗ vỗ nàng, khôn khéo dỗ, “Đợi a cha con bắt được hần xong thì sẽ giải huyết cho con thôi. Thủ pháp hần cực kỳ quái dị, ta cũng không hiểu đó.”

“Nhưng mà — ”

“Được rồi, không tổn đến nửa khác đâu.” Bà ngắt lời con gái. “Con đã không có tình cảm với nam tử người Hán kia, vậy thì a cha con khi xuống tay sẽ không cần kiêng kỵ gì nữa.”

“Mẹ, con, nhưng mà, con...” Hoàn toàn ngược lại đấy. Nội tâm lo lắng nhưng không thể để lộ ra, nàng nhìn về phía Dung Xán, thấy hần vẽ mặt hờ hững, nhưng khóe miệng khẽ nhếch cùng cầm dưới kia, nàng biết, nàng luôn biết, hần tức giận. Ôi...

Lúc này, phía sau Dung Xán vang lên tiếng bước chân, hai thân ảnh nhanh chóng xuất hiện, là Mộc Lan Tư cùng Trại Mộc Tư áo trắng tuấn đạt. Lần này, Dung Xán lại bị bao vây tứ phía.

“A tỷ!” Thấy tỷ tỷ không có việc gì, Mộc Lan Tư khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được mừng rỡ, vốn định chạy đến nhưng không khí quái dị xung quanh làm nàng không thể bước đi.

Dung Xán cười lạnh, liếc mắt nhìn về phía viện binh rồi quay đầu lại nói.

“Người cho rằng như vậy thì có thể vây khốn ta?”

Ngừng lại một chút, Mộc Khai Viễn mới nói: “Ta không nghĩ như vậy.”

Đối với sự thừa nhận thần nhiên của hần, Dung Xán nhướng cao mày kiếm.

“Có lẽ sẽ bị thương, nhưng nếu muốn chạy trốn, lấy tu vi võ nghệ của người mà nói thì không phải là việc khó. Cho nên, ta sẽ chặn đứt đường lui của người.” Nói xong, hần hét lên một tiếng, thanh âm mạnh mẽ vang tận mây xanh.

Dung Xán nhìn lên, hai bên đỉnh núi xuất hiện rất nhiều người, hoặc cầm đao kiếm, hoặc cầm dây cung, dày đặc người của Điện môn.

Dù cho hấn là phật, cũng khó mà thắng thiên.

19. Chương 19: Phần 7: Môi Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba (4)

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

(Chú ý trong chương này A Đa là phụ thân nha mọi người J))

Núi Thương Sơn, tổng phân đà của Điền Môn.

Hoàng hôn, nắng chiều nhuộm đỏ cả những đám mây ở tầng sâu nhất, khiến bầu trời như bừng sáng.

Chiều tà trên Thương Sơn, năm năm tháng tháng, đều như vậy, khiến cho con người lưu luyến trăm ngàn trước nó.

Một tiểu linh tước đáp xuống bệ cửa, đưa đôi mắt tròn nhìn ngó xung quanh, thân hình nho nhỏ kia kích động nhảy vào cửa sổ, mổ những hạt ngô trên bàn uống trà mà cô gái vừa rải ra.

Nàng thương tiếc nhìn nó, ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp lại gần, dụ dỗ: "Tới đây, tới đây với ta." Tiểu linh tước không hề tỏ ra sợ hãi, mà nghe lời nhảy vào lòng bàn tay ấm áp của nàng.

Cúi đầu uống chút nước trong lòng bàn tay cô gái, chốc lát, cô gái tựa vào bên cửa sổ, giơ tay lên, khẽ nói: "Đi đi."

Tiểu linh tước giương cánh, thân hình xinh xắn lạnh lợi cất cánh bay vào không trung.

"Thật mong, ta có thể giống như ngươi, có một đôi cánh bay lượn thoải thích." Nàng nói thầm, giờ phút này, nét cười tịch mịch, ánh mắt nhìn vào một điểm hư vô trong không khí, trong lòng lại nhớ về một người.

Ngoài cửa, Hoắc Tiểu Kiều hơi chững lại trong phút chốc, hơi trầm ngâm, cuối cùng cất bước đi vào.

"Trở lại Thương Sơn rồi, tại sao lại không vui?" Nàng sau khi gấp lại đứa con do mình mang nặng đẻ đau, lại gặp cảnh nó đang khê vuốt tiểu linh tước kia. "Mẫu thân thật lâu rồi không nghe con ca hát, con không phải thích ca hát nhất sao? Cây tam huyền cầm bị hỏng, mẫu thân đã cho người luyện chế lại rồi, lấy tới cho con thử âm một chút nhé."

Nhìn mẫu thân, nàng cười, nụ cười nhìn thế nào cũng cảm thấy kiều mỵ vô cùng nhưng lại mang trong đó một chút cảm giác bất lực, rất khó để nhận ra điều ấy.

“Mẫu thân, con không phải đang không vui, con đang cười này.” Giống như con bướm, nàng khẽ bước múa một điệu, khoác tay Hoắc Tiểu Kiều “Người thích nghe hát, con sẽ đàn hát cho người nghe.” Ngay sau đó nàng đi vào trong phòng lấy cầm.

Mới một lúc, Hoắc Tiểu Kiều lại thấy nàng vội vã chạy ra, trong lòng đã sáng tỏ nhưng mặt lại tỉnh bơ như không có gì.

“Mẫu thân, người có thấy tam huyền cầm của con để đâu không?” Mộc Diễm Sinh tỏ ra hơi hoảng loạn, khiến cho người đối diện có cảm giác như nàng mất thứ gì đó rất quý giá. Cây cầm kia nàng nhớ là mình để ở đầu giường, giờ lại biến mất như có cánh mà bay.

Hoắc Tiểu Kiều ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, lặng lẽ nói: “Con mang miêu cầm đã bị hỏng, gãy không còn ra âm thanh hay nữa về, chỉ là phế vật, ta giúp con ném nó đi rồi. Đợi lát nữa ta sẽ bảo người đem tới cho cầm một cây cầm tốt hơn.”

“Con không muốn.” Nàng hét lên, tay nắm chặt, dậm chân “Con chỉ cần cây cầm kia.”

“Ban đầu cây cầm kia cũng là đồ tốt, nó theo con nhiều năm như vậy chắc là có cảm tình. Con không phải đã nói, cây cầm ấy bị kẻ địch phá hỏng, sao có thể sửa lại được nữa?” Bà cố ý thay đổi đề tài, trêu chọc con gái của mình.

Quả nhiên, gờng càng già càng cay.

Mộc Diễm Sinh tỏ ra nóng nảy, vẻ mặt khó chịu kìm nén “Không phải là cây cầm kia của con, cây này là con mang về, hẳn cho con, tuy nó bị hỏng, không thể gảy lên những âm thanh hay, nhưng có thể giữ nó cũng khiến bản thân con cảm thấy hạnh phúc.” Thật sự đáng sao? Ngay cả một cây huyền cầm mà hẳn cũng không nhớ. Hẳn với nàng đến tột cùng là hữu duyên hay vô duyên đây? Kết quả như nào?

“Hắn?!” Hoắc Tiểu Kiều hơi nhăn mũi, giọng điệu bất bẽ. “Hắn là ai? Cũng chỉ là một cây cầm hỏng, vứt thì vứt, cần gì phải đau lòng?”

“Hắn...hắn...” Nàng hơi thở dốc, đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại.

“Con gái, con còn muốn lừa gạt mẫu thân sao?” Hoắc Tiểu Kiều than, “Con từ trước tới giờ luôn quý quái thông minh, tâm tư khó đoán nhưng cũng là từ bụng mẫu thân mà ra, trong lòng con muốn gì mà ta còn không biết sao?”

Mộc Diễm Sinh kinh ngạc nhìn mẫu thân, không báo trước, hai giọt nước mắt chợt lăn xuống, nàng cắn môi, như cũ gượng cười nói “Mẫu thân, con sai rồi sao? Ta chỉ không muốn A Đa đã thương hắn.”

Hoắc Tiểu Kiều thay con gái lau đi nước mắt, thấy nét mặt của nàng như vậy, mới hiểu nàng đã rung động thật rồi.

“Hắn bị giam ở thiết lao sau núi, A Đa... hạ độc với hắn...là “Cửu trọng cổ.”

“Cái gì?! Cửu trọng...” Mộc Diễm Sinh không dám tin, thân thể mềm nhũn, ngã xuống ghế.

“Cửu trọng cổ.” loại cổ mà lấy chín loại trùng độc dung hợp lại khiến cho chất độc tăng lên, lúc phát tác khiến cho người bị trúng đau đớn không chịu nổi, sống không bằng chết.

“Tại sao...A Đa nói sẽ không lấy tính mạng của hắn cơ mà, chờ đổi lấy thứ cần sẽ thả hắn rời đi. A Đa rõ ràng đã nói như vậy, sao có thể dùng độc đối với hắn?”

“A Đa con chỉ là hiện tại không muốn giết hắn, nay hắn vẫn giữ được mạng không vi phạm tới cam kết, nên vẫn có thể trao đổi.”

“A Đa muốn không chế hắn?” Tỉnh táo, nàng cố gắng bình tĩnh suy nghĩ lại, trong lòng chỉ có thể âm thầm suy xét. Cân nhắc mưu kế của A Đa, nàng hơi cắn môi “Sợ rằng không dễ dàng như vậy. Xán lang, chàng...nào cam chịu bị uy hiếp như vậy.”

Hoắc Tiểu Kiều nhìn con gái, nhẹ giọng nói “Thật không dễ dàng...Nhiều người con trai tốt như vậy, con lại động tình với hắn...Người không nên chọn nhất là hắn.” Dừng một chút, bà chép miệng:”Nếu tự do hắn nhất định sẽ trả thù, thả hổ về rừng rất nguy hiểm nên...A Đa con không có ý định giải độc cho hắn.”

Phương pháp để điều chế giải được chỉ có chủ nhân của Điền môn mới biết, giải được “Cửu trọng cổ” được điều chế trong phòng có mùi tanh lợn lờ như mùi máu tươi. Không có giải được, cho dù hiện giờ hắn đang bình an, tương lai độc phát, không ai có thể chịu được nỗi đau hành hạ của cửu trọng cổ, cảm giác như bị hành hạ ở địa ngục vậy.

Nàng theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, thật mong muốn có một đôi cánh để bay thật nhanh đến bên cạnh người ấy.

Gặp hắn. Nàng phải tận mắt nhìn thấy hắn, phải biết tình hình của hắn ngay lúc này.

Từ đáy vực trở về, hắn vẫn luôn bị nhốt ở trong thiết lao tại núi Thương Sơn, bị canh gác nghiêm mật, đến hôm nay đã qua nửa tháng rất lâu rồi, nàng lúc nào cũng nghĩ cách cứu hắn, nhưng liên tục thất bại, A Đa luôn có biện pháp ngăn cản nàng.

Lúc này, hắn là điều quan trọng nhất trong lòng nàng.

Thương sơn, tuyết trắng hai ven đường, Mộc Diễm Sinh dùng khinh công đuổi theo cha, hình ảnh hai người vô cùng ấm áp, mưa bay tựa như bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, đôi mắt nhìn ra xa đã thấy cảnh đất trời trắng muốt.

“Con đã đáp ứng yêu cầu của ta, không thể quên được.” Mộc Khai Xa bất ngờ mở miệng, khẽ phun ra một làn khói trắng.

“Con gái biết.” Trên mặt đất lưu lại từng dấu chân, nàng cúi đầu cùng cha bước từng bước “A Đa người đáp ứng con một chuyện, cũng không thể quên.” Nếu không như vậy, lấy điều kiện này trao đổi, nàng không thể gặp mặt hắn.

“Đó là tất nhiên.” Hắn khẽ thở dài, “Con từ trước tới giờ luôn phóng khoáng, A Đa hy vọng con có thể làm được. Hôm đó ở đáy vực, tên tiểu tử nhàm chán kia đối với con không có tình ý, nếu con u mê, thì chính mình hại bản thân mình. Con là một đứa trẻ thông minh, đạo lý này nhất định phải hiểu.”

Nàng hiểu nhưng tâm như dây đàn, đã đánh ra tình khúc dù có khó khăn, uất ức cũng dám vượt qua.

Đi qua những khúc quanh co hiểm trở, bỗng xuất hiện bốn thủ hạ tiến ra tiếp đón.

“Môn chủ, tiểu thư.” Tuyết như gương ánh lên hình ảnh của loan đao trên lưng họ, lưu quang sắc bén vô cùng.

Mộc Khai Xa hơi gật đầu, đoàn người bước sâu hơn vào trong rừng tuyết, dọc đường đều có người canh giữ, ước chừng một ly trà là có thể nhìn thấy cửa chính đi vào thiết lao. Một tên thủ hạ lấy chìa khoá mở cửa sắt kia, dẫn Mộc Khai Xa cùng Mộc Diễm Sinh đi sâu vào trong.

“Người lui ra trước.” Mộc Khai Xa ra lệnh.

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Tên thuộc hạ kia nộp lên chìa khoá rồi đi ra ngoài.

Thiết lao xây dựng dưới lòng đất, bốn bên lấy sắt làm nguyên liệu để làm song giam, bước xuống khoảng hai mươi bậc thang, nàng cuối cùng cũng nhìn thấy hắn.

Dung Xán ngồi xếp chân ngay ngắn, hai tay niệm thức đưa tay để trên đầu gối, mày kiếm dân ra, mi tâm khoảng một khắc lại khẽ nhú lại, hai mắt khép chặt đang tự dưỡng thần.

Mộc Diễm Sinh chạy đến gần, thấy hắn bị giam bởi một xích sắt to dài gắn chặt vào tường, cổ và thắt lưng bị khoá chặt, sau đó là còng tay xích chân, nàng trong lòng vừa sợ vừa đau, cũng không biết tại sao hắn lại bị đối đãi như vậy, mà tất cả điều này là do phụ thân của mình ra lệnh.

“Xán lang...” Nàng quỳ xuống gọi lớn nhưng đáp lại nàng chỉ là một mảnh yên tĩnh.

“Xán lang...” Nàng lại gọi một lần nữa.

Cuối cùng nam tử kia cũng như mong đợi của nàng mà mở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo, nếu có thể giết người bằng ánh mắt thì có lẽ nàng đã bị hấn chém cho trăm nhát tới chết.

Nàng hướng lại gần hấn hơn, một động tác hơi ngốc nghếch, nàng cười diễm lệ lay động lòng người, tự cố gắng cười thật xinh đẹp, bất kể hiện giờ Dung Xán mặt mũi lạnh như băng. Nàng nhìn thấy hấn không phải rất vui vẻ sao? Lòng đau xót, nàng một tay nắm chặt vạt áo, đột nhiên không có cách nào để áp chế nỗi buồn.

“A Đa, để cho con nói với chàng vài câu được chứ?”

“Không được.” Mộc Khai Xa quả quyết từ chối “Con cùng ta đến thì phải cùng ta trở về, ta đã gặp Sở Hùng Tích cầu hôn, mấy ngày nữa đội ngũ đón dâu sẽ đến, ta muốn con dùng thời gian còn lại để chuẩn bị, lần này không thể thất bại.”

Chính là điều kiện này, nàng đáp ứng gả cho phó môn chủ, bề ngoài là kết thân tốt đẹp nhưng thực tế vì đề phòng Sở Hùng Tích làm phản, để cho A Đa có đủ thời gian, an bài mọi thứ. Sở Hùng Tích ở phía tây nam của Điền môn, thế lực ngày càng tăng lên, mấy năm nay liên tục có động tĩnh lớn, tuyệt đối hấn sẽ không chịu ngồi yên với chức vị Phó môn chủ, đã tâm thống nhất môn phái của hấn đã lộ rất rõ ràng.

Nàng đáp ứng A Đa yêu cầu này vì âm mưu này mà khoác lên mình giá y, vì xin một viên giải dược để cứu hấn.

“Nếu ta đã đáp ứng thì ta nhất định sẽ hoàn thành. A Đa cũng đừng quên, ngài đã đáp ứng điều kiện của con.”

Mộc Khai Xa mắt nheo nhỏ, sắc mặt trầm xuống, xử trí Dung Xán như một con mãnh hổ thế nào, nội tâm tự đưa ra quyết định.

“A Đa để con ở một mình với chàng đi.”

Mộc Khai Xa không trả lời, thần thái tỏ rõ không vui.

Thấy vậy, nàng quyết tâm nói: “Vậy thì, việc dụ thuyền của Tào Bang vào hồ Lô Hạp, người phái người khác đi đi, con không đi. Người cũng đừng nghĩ con sẽ ngoan ngoãn gả cho ai.”

“Con không cần giải dược của “Cửu trọng cổ” nữa sao? Con không muốn cứu mạng hấn nữa à?” Hấn cũng tức giận, nhìn con gái vì một tên tiểu tử người Hán mà hao tổn tâm trí, cãi lại mệnh phụ thân, hấn không muốn tức giận cũng khó.

Mộc Diễm Sinh đưa mắt nhìn Dung Xán, mặt hắn vẫn lạnh như băng, hai người một người ánh mắt nóng bỏng người kia lại lạnh như băng, nàng không sợ bị đông cứng bởi ánh mắt của hắn, thản nhiên mỉm cười, nói:” Cùng lắm thì con đi theo chàng, cùng nhau siêu thoát.” Hắn chết nàng cũng chết.

“Con...” nhìn cũng thấy, tính tình con gái là di truyền từ hắn, ngoan cố chống đối, không ai có thể ngăn cản. Mộc Khai Xa cuối cùng cũng tức giận phát tay áo rời đi.

20. Chương 20: Phần 7: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba(5)

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Trong phòng chỉ còn hai người, không gian chốc lát rơi vào yên tĩnh, Mộc Diễm Sinh khẽ cười, lấy nụ cười để đối phó với sự tức giận của hắn, mặc dù trong ngực lại đau âm ỉ.

“Xán lang...Chàng cứ tức giận mãi thế, ta biết...” Nàng dịu dàng than thở, giọng như một đứa trẻ bị tui thân, nàng nắm lấy tay hắn, ánh mắt đau thương nhìn mọi vết thương trên người hắn. “A Đa đối xử với chàng như vậy cũng khó trách khiến chàng tức giận, ta thay người bồi tội với chàng, có được hay không?”

Bàn tay nhỏ bé chợt nắm lấy tay mình, Dung Xán sắc mặt xanh mét, thô lỗ đem tay nàng kéo ra, cắn răng nghiêng lợi nói:” Nếu huynh đệ của ta bị thương, ta nhất định huyết tẩy Điền môn.”

Mộc Diễm Sinh nhân cơ hội dựa sát vào hắn, đầu đẹp ở trên vai hắn, thì thầm:” Vì an nguy của huynh đệ, chàng muốn báo thù, nợ máu phải trả bằng máu. Còn ta thì sao? Ta phải gả cho Sở Hùng, khi làm tân nương của hắn, chàng không ghen chút nào sao? Xán lang...Chàng thật sự không đem ta đặt trong lòng sao?”

Đối với lời nói của nàng, lòng hắn khẽ nhói, thật khó để nói ra sự thật. Nếu không đặt nàng trong lòng thì hắn có vô số cơ hội để lấy đi tính mạng nàng, muốn vô tình nhưng không thể, nếu vô tình cũng không rơi vào tình cảnh của ngày hôm nay.

Hắn hận, thì ra mình cũng là phạm phu tục tử, không kháng cự được sự dụ dỗ của sắc đẹp và những lời đường mật.

Mà cuộc đời này thật trái ngang, cô gái duy nhất khiến hắn dung động lại là người khiến hắn hận nhất.

“Người yêu ai thì gả cho người đấy, liên quan gì đến ta?” Về mặt bình tĩnh, hắn dùng sức để nhắc đầu nàng ra nhưng cơ thể khẽ đau nhức, lạnh lùng cắn môi mỏng, hắn cười, một nụ cười thê lương: “Người muốn chơi nhạc, muốn tiêu phí thời gian, mau đi tìm nơi khác, chỗ này của ta không tiếp. Nói cho người biết,

nếu không phải trúng độc mất hết nội lực thì ta sẽ đem cổ người vắn gãy. Cút! Đừng có xuất hiện trước mặt ta!” Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại.

Lúc này cơn giận ngút trời, xem ra không thể nguôi giận trong chốc lát.

Nàng run sợ nhìn hắn, nghe những lời kia, lòng nàng thật đau xót, tâm tình cũng bị tổn thương.

Chẳng quản hắn hận nàng tới đâu, chẳng quản đám huynh đệ vương bát đản kia của hắn, cái gì nàng cũng không muốn quản. Cẩn rằng, nàng dựa toàn bộ người về phía hắn, cánh tay ôm chặt thân thể nam nhân kia, miệng nhỏ nhắn ngậm chặt lấy môi hắn, đầu lưỡi khẽ đưa vào miệng hắn muốn cùng hắn triền miên.

“Người thật không biết xấu hổ sao?” Dung Xán phần hận có gắng đẩy nàng ra khiến cho môi hai người đều bị thương, hiện rõ vết cắn. Bên mép cảm nhận được vị tanh của máu, lại thấy nàng dùng môi liếm đi, tình thần hắn khẽ chấn động, hắn ngay sau đó chấn định, âm thầm lên án mình mạnh mẽ.

Ngược lại với hắn, nàng dùng thần thái vô tội, mềm mại thở dài nói:” haiz...ta rất thích chàng, rất thích chàng, chẳng cách nào dừng lại...”

Thật sự thích hắn! Muốn dành cho hắn những lời ngọt ngào. Không có cách nào để dừng lại. Nếu hắn không nhớ tới lời răn dạy thì sẽ rơi vào âm ty địa ngục, không thể siêu thoát, thật sự tất cả đều đáng chết.

“Vô sỉ!” Hắn hung tợn phun ra một câu.

“Đúng! Ta chính là không biết liêm sỉ.” Về mặt lơ đãng, nàng khẽ cười, không oán không nổi nóng “ Ta không phải cô nương nhà Hán, nào biết tới lễ nghĩa liêm sỉ. Ta chỉ muốn cùng chàng vui vẻ, chỉ muốn gần gũi chàng, thích hôn, thích ôm chàng, sao chàng cứ phải gây khó dễ với ta?” Ngực nàng đau nhói, tim đập nhanh, đau giống như kim châm vậy, đau rất đau.

Dung Xán cảm thấy mặt mình nóng lên, nửa khắc không thốt được câu nào. Hắn thật sự gặp phải khắc tinh, đối với nàng vừa hận vừa yêu, đối với nàng thật sự không thể xuống tay.

Một hồi sau, hắn cứng rắn mở miệng, mi tâm nhíu lại đầy mệt mỏi:” Các người muốn lấy thuốc nổ và bản vẽ chế tạo súng, muốn đem ta làm vật trao đổi, ân oán phân minh, cho dù ta không thoát khỏi tai kiếp này, huynh đệ ta nhất định sẽ thay ta báo thù. Người và ta là địch không thể là bạn, kẻ thù gặp nhau chỉ có thể sống hoặc chết, tình ý của người, ta không dám nhận.”

“Chớ nói lý với ta, ta nghe không hiểu.” Đối với hắn, nàng tự do phóng khoáng, cố chấp vô cùng:” Ta chưa từng coi chàng là kẻ thù, chàng chỉ mãi là Xán lang trong lòng của ta.”

“Chàng tức giận cũng được, hận cũng tốt, ta không quan tâm mấy thứ này. Chỉ muốn dây dưa với chàng, để chàng cả đời nghe ta đánh đàn ca hát, sống mãi trong lòng ta.” Giọng nói có chút nóng nảy, nàng có thể nhận ra, dùng nụ cười tươi để hòa hoãn một chút, mắt cong thành một đường, đôi mi thanh tú khẽ rung.

“Chàng trúng Cửu trọng cổ của Điền môn, giải được kia ta sẽ nghĩ cách lấy giùm chàng.” Sau đó, nàng đứng lên, lấy bên hông ra một cái túi nhỏ,” Trong này có ba viên thuốc, khi nào chàng cảm thấy ngực khó chịu thì có thể uống một viên.” Đây là nàng trộm được từ phòng luyện đan, có thể duy trì tính mạng. “Người cầm đi.”

Nàng đưa túi nhỏ tới, Dung Xán lại không nhận, hai mắt nhắm lại, đến nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

“Haiz...Chàng vẫn luôn tức giận.” Nàng than thở, ánh mắt yêu kiều, thoáng vẻ yếu ớt, nhỏ bé.

Đem túi nhỏ đặt ở chân hắc, nàng cúi người hôn nhanh lên gò má hắc, sợ hắc lại mắng nên không nói hai lời, nàng quay người rời đi, bóng người nhanh chóng biến mất trong bóng tối, không biết phía sau có ánh mắt len lén dõi theo, trong đó là bao nhiêu khổ não, uất ức, đau khổ...

Đến đây, tình yêu của Miếu Miếu chưa thành chuyện, thật đáng tiếc, tình yêu sóng gió.

Con gái của môn chủ lấy chồng, đây chính là hỉ sự của Điền môn. Huống chi lại là gả cho Phó môn chủ làm tân nương, thật đúng là song hỷ lâm môn, vui càng thêm vui.

Hôn lễ sau năm ngày nữa sẽ cử hành, mà Sở Hùng ra lệnh cho bộ phận rước dâu đến trước, còn mình thì dẫn theo thuộc hạ đi từ phía Tây Nam tiến vào, đến nơi là trước hôn lễ một ngày.

Sau khi thông báo hôn sự, mấy ngày gần đây, tổng phân đà ở Thương sơn vô cùng náo nhiệt, mọi người ai ai cũng bận rộn, chỉ trừ môn chủ và phu nhân chỉ ngồi đợi gả con gái.

Bọn họ đều mang tâm sự riêng. Mộc Khai Xa đã an bài, muốn nhân cơ hội này để bắt Sở Hùng, hai bên vạch mặt nhau, không cần duy trì thái độ trung hòa nh bây giờ nữa. Hắc nhất định phải ra tay trước, nếu trận chiến này thắng thì thuốc nổ cùng bản chế tác súng nhất định có thể giữ yên Điền môn tại Trường An.

Ngược lại, Mộc Diễm Sinh là người bình tĩnh nhất.

Mặt sông yên ả, tám chiếc thuyền buồm từ bốn phía tụ họp, trên mỗi chiếc thuyền có chở mười thủ hạ của Điền môn, thân thuyền có khắc con dấu ngọ nghê nở rộ, nổi bật trên nền đen thật chói mắt.

Trước đầu mỗi thuyền, trên boong thuyền, gió thổi làm mái tóc hơi rối, nàng chải gọn lại mái tóc, dùng một chiếc khăn để quấn quanh, kết thành kiểu tóc của cô nương Miêu tộc.

“Tiểu thư, sau đoạn này là tới cửa chính của hồ Lô Hạp.” Một thủ hạ tiến lên thông báo.

Mộc Diễm Sinh nhìn hấn mỉm cười,” A Khắc Đạt, ta đã rõ, cảm ơn người.”

“Đã lẽ rồi, tiểu thư, đây là việc thuộc hạ nên làm.” A Khắc Đạt khẽ đen mặt, vội vàng lui xuống, sợ không ngăn được mị lực từ ngọn lửa ấy.

Hồ Lô Hạp, Miêu ngữ được gọi là “Khổ Thổ Lỗ”, là thủy vực sâu bậc nhất ở đây, nhưng rất ít người biết đến, bởi vì những người thực sự đi qua đều đã nằm ở dưới đáy sông.

Đáy như hồ lô, thủy vực hẹp sau đó lại giãn, lần lượt thay nhau, thuyền bè đi qua, đã cho là an toàn ai ngờ khi tiến vào miệng hồ, dòng nước biến hóa, khi lên khi xuống bất đồng, càng về phía sau càng chảy siết, bao nhiêu năm đã giết chết bao nhiêu mạng người.

Mấy ngày trước, thuyền lớn của Tào Bang xuất hiện ở Lâm Giang, nàng âm thầm suy đoán, có lẽ là chờ Xán lang tới trước để hội họp. Tuân theo chỉ thị của A Đa, nàng dẫn theo một đội thuyền buồm đi trước, lấy con tin làm tiền đặt cược để trao đổi, lập tức đội ngũ hai bên âm thầm tiến lên, tranh chấp tiến lui về sau, nàng cùng thuyền kia đối nghịch, hôm đó, nàng cùng Tống Ngọc Lang gặp mặt, trò chuyện thật lâu, chuyện bàn chỉ có bọn họ biết.

Lại qua hai ngày, thuyền buồm hồi báo thuyền lớn đã bị dụ vào hồ Lô Hạp, thuyền bị giữ ở giữa, không có đường lùi.

Đưa mắt nhìn nước sông chốc lát, Mộc Diễm Sinh hít một hơi thật sâu, gió lạnh giúp cho những suy nghĩ lung tung trở nên yên ổn hơn. Nàng quay trở vào trong thuyền, vén rèm lên tiến vào khoang thuyền.

Nam nhân kia vẫn duy trì tư thế ngồi ấy, sống lưng thẳng tắp, tay đặt trên chân, nhắm mắt an thần.

Hắn biết là nàng, bởi vì mùi thơm kia làm nhiễu loạn tâm trí của con người, hấn có thể không nhìn nhưng không thể dừng hô hấp.

Độc cổ giày vò, khiến cho bề ngoài của hấn lộ vẻ thâm trầm. Mộc Diễm Sinh lòng đau xót, lòng vô cùng thương tiếc, đúng là tự mình đa tình đa cảm, nàng khẽ cười, muốn chạm vào khuôn mặt ấy, nhưng sợ mất đi bình tĩnh, đầu ngón tay tiến lại gần, cách một khoảng nữa là tới da thịt.

Dù là như vậy, Dung Xán vẫn cảm nhận được cảm giác ấm nóng từ lòng bàn tay của nàng, hấn mở mắt, cùng nàng đối mặt.

“Haiz, chàng chớ có tức giận.” Nàng cười nhẹ với hấn, thu hồi bàn tay nhỏ bé lại.

Dung Xán quyết không để ý đến nàng, lạnh lùng trừng mắt, sau đó mắt lại khép lại, khóe mắt liếc thấy nàng lấy chìa khóa ra, trong lòng khẽ động, không thấu tâm tư nàng thì nàng đã nhích lại gần thay hấn tháo xích tay và chân.

“Chờ một lát nữa là tới cửa hồ Lô Lạp rồi.” Nàng khó khăn tự kiểm chế bản thân, ngón tay khẽ lướt qua vết thương ở cổ tay hấn, nhìn thấy chiếc vòng thì khoe miệng lại mỉm cười.

Dung Xán dời tay đi, lạnh lùng nói: “Cởi xiềng xích ra, ngươi không sợ ta giết ngươi sao?”

Nàng ngưng lại nhìn bóng dáng lạnh lùng ấy, mắt khẽ chớp, dịu dàng nói: “Chàng trúng độc.”

“Lấy tính mạng của ngươi không nhất thiết phải dùng võ công.”

Nàng cười như không, phong tình vô hạn: “Tốt, chàng cứ giết ta đi, chờ ta biến thành quỷ, nhất định sẽ thời thời khắc khắc dây dưa cùng chàng.”

Hấn không còn lời nào để nói, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, tâm trạng vừa lạnh vừa nóng, thật muốn ra tay nhưng lại không nỡ. Đối với bản thân mình vô cùng tức giận.

“Ngươi muốn như thế nào?”

Mộc Diễm Sinh trầm ngâm một hồi mới đáp: “Còn có thể như nào? Không phải đưa chàng đi gặp các huynh đệ để nói điều kiện sao?”

Dung Xán thật ra cũng đoán ra được, lúc này suy nghĩ làm thế nào để không làm cho tình cảnh thêm xấu đi.

“Ngươi đừng vọng tưởng, ta muốn bọn họ tiến công trước, những thứ thuốc nổ ngươi từng thấy, thật ra dùng cho mấy chiếc thuyền buồm kia là không đủ.”

“Ta biết.” Nàng lại dùng vẻ mặt vô tội, giọng nói mềm dịu, “Nhưng các huynh đệ đã đi vào hồ Lô Lạp, dòng chảy vô cùng siết, bản thân họ rất khó đảm bảo, ngoài việc nghe ta an bài thì họ có thể làm gì chứ?”

Hấn lại lấy ánh mắt giết người phóng tới, Mộc Diễm Sinh khẽ cười, “haiz, chàng lúc nào cũng tức giận, ta biết rồi...”

“Tiểu thư, đã đến cửa hồ Lô Lạp.” Bên ngoài, A Khắc Đạt báo lại.

“Ngoan ngoan, hãy nghe theo ta.” Nàng đưa tay sờ mặt hấn, lại bị hấn nghiêng đầu né tránh “Ta thích chàng, Xán lang...Chàng nhất định phải nhớ trong lòng.” Mùi thơm lượn quanh, nàng tự do phóng khoáng hôn trộm hấn.

Bước nhanh ra khỏi khoang thuyền, đập vào tầm mắt là hai bên núi cao trùng điệp, sức nước vô cùng mạnh, vì đã tiến vào cửa của hồ Lô Lạp.

21. Chương 21: Phần 7: Mối Tình Ôm Ấp Trùng Trùng Phong Ba (6)

CHUYỂN NGỮ: THANH CHÂU

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Truyền lệnh, khóa xích sắt giữa các thuyền.” Đây là phương pháp ra vào eo sông (hẻm núi) an toàn, bắt đầu vào eo sông lập tức dùng xích sắt dài nối các thuyền lại với nhau, phải để lại đa số thuyền ở bên ngoài hẻm núi, như thế mới có thể kéo những thuyền đã đi vào trong hẻm núi ra ngoài, không bị khống chế bởi dòng nước mạnh mẽ trong hẻm núi.

Vài người giỏi nhất hành động nhanh chóng, tám chiếc thuyền đã được nối với nhau bằng xích sắt.

Đang định đưa hàng vào hẻm núi, hai bên vách núi vang lên tiếng thét, chợt nghe thấy thanh âm rõ ràng khiến giáo chúng Diên môn giáo chúng đều kinh sợ, trong khoang thuyền, Dung Xán hai mắt đột nhiên mở to, sáng ngời, khóe môi nhàn nhạt cong lên, biết tiếng thét kia là do lục đệ Tống Ngọc Lang phát ra, có nghĩa vậy đánh.

Hắn xốc mạnh đi ra khỏi khoang thuyền, quả như dự đoán, năm chiến thuyền cỡ trung võ trang thuyền giáp, đưa bọn họ vây ở bên trong, bởi vì thuyền đã nối lại với nhau nên trong lúc thời khắc khẩn trương này, không thể một mình phá vây.

Thuyền chiến từ bốn phương tám hướng bắn ra mười viên pháo, một viên cũng không đánh trúng thuyền Diên môn, luôn cách thuyền một khoảng cách ngắn, pháo chìm vào trong nước nổ mạnh, mặt nước dậy sóng, làm cho đội Ô thuyền càng thêm hỗn loạn, vài tên thủ hạ ngã vào trong sông, may mà bọn họ ai cũng có kỹ năng bơi tốt nên trước mắt có thể an toàn dưới nước.

“Dừng tay! Dừng làm bị thương người của ta!” Mộc Diễm Sinh trong lúc hỗn loạn cất giọng.

Âm thanh bắn pháo dừng lại, sau một lúc lâu khói bụi tán đi, mặt nước ổn định, mới nghe thấy thanh âm hùng hậu của đối phương.

“Mộc gia tiểu nữ, nam nhân chúng ta cũng không muốn làm khó cô, cô ngoan ngoãn đem thủ lĩnh bọn ta trả lại, Tào Bang coi như không có ân oán này, từ nay về sau vẫn là anh em tốt, cô thấy thế nào?” Trương Hồ Tử ha ha cười to.

“Ta đã nói, người sẽ không thực hiện được.” Dung Xán đứng ở phía sau nàng, tâm tình phức tạp, vẻ mặt không thay đổi, huynh đệ đến cứu trợ, hắn vẫn lạnh lùng, thản nhiên như cũ, cau mày nhìn mọi chuyện, trong lòng xuất hiện nghi ngờ, không hiểu vì sao pháo bắn ra đều giả.

Nghe tiếng, nàng ngoái đầu liếc mắt, trên môi liền nở nụ cười.

“Tiểu thư, bọn họ không phải bị vây ở hẻm núi sao? Tại sao lại xuất hiện lúc này?” A Khắc Đạt dùng miêu ngữ nói, loan đao trong tay xoay chỉ vào Dung Xán, “Tiểu thư đừng sợ, chúng ta lấy hắc làm con tin, mở một đường máu!”

Dung Xán chân mày khẽ nhếch, trầm tĩnh ngắm loan đao đặt tại cổ, lạnh lùng nhếch môi.

“Mộc gia tiểu nữ, Cô đang ngủ đấy à? Muốn thỏa hiệp không? Huynh đệ ta tay chân ngứa ngáy, lại muốn sử dụng đạn lửa một chút nữa rồi, nếu không đồng ý, đừng trách ta không nói trước.” Trương Hồ Tử nói.

Mộc Diễm Sinh giống như bị hắc chọc cười, than nhẹ lắc đầu, vẽ mặt hài lòng làm cho Dung Xán cảm thấy quỷ dị, nghi ngờ trong lòng chậm rãi tăng lên.

“Ta nghe thấy, nếu ngươi lại dùng lửa đạn nữa thì huynh đệ ta tay chân cũng ngứa, chỉ sợ đầu của thủ lĩnh ngươi bị chém thành mười bảy, mười tám mảnh, đến lúc đó cũng thật xin lỗi.” giọng nói mềm mại làm lòng người rung động.

“Ôi ôi, cô gái nhỏ này thật là bướng bỉnh, sao lại đem đầu thủ lĩnh ta chém thành mười bảy, mười tám mảnh được chứ? Vậy sẽ xấu xí.”

“Cũng có thể không.” Tiếng cười nàng giòn tan, “Huynh đệ của ngươi không hành động, huynh đệ của ta tự nhiên cũng sẽ an phận.”

“Nhưng chúng ta cũng không thể cứ dây dưa như vậy được! Huynh đệ ta toàn người độc thân, làm chậm trễ cơ hội cưới vợ của bọn họ, cô nói phải làm sao đây?”

“Ha ha a... Hồ bá bá, ngài nói chuyện thật thú vị, ta thích ngài.”

Phía sau Dung Xán hai mắt âm trầm, hắc không thấy vui vẻ.

Lại nghe Mộc Diễm Sinh nhẹ nói: “Ngươi đợi chút, ta trả thủ lĩnh lại cho ngươi. Tuy nhiên, các ngươi phải cho người rời bớt đi trước mới được.”

“Tiểu thư?!” A Khắc Đạt một lòng hộ chủ, thần thái sốt ruột lại làm cho Dung Xán không vui.

Mộc Diễm Sinh nhìn hắc cười, hòa nhã nói: “A Khắc Đạt, đừng lo lắng cho ta, ta sẽ an toàn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nâng, bình tĩnh nhìn Dung Xán, làm như suy tư cái gì, đầu hất một cái, lại nói với A Khắc Đạt: “Ngươi dẫn mọi người rời đi, ta một mình đưa hắc qua đó, sau khi hoàn thành, ta sẽ đuổi kịp các ngươi.”

“Không được, tiểu thư.” Hai mắt hấn rực lửa.”A Khắc Đạt đưa con tin qua, tiểu thư cùng mọi người đi trước.”

“A Khắc Đạt, người không nghe mệnh lệnh của Kim tiên Hà tỵ sao?” Nàng khẩu khí chuyển sang cứng rắn, đưa ra lệnh bài Điền môn.”Ta lệnh cho người tức khắc đem người rời đi, không thể chần chờ.”

A Khắc Đạt không cam lòng, trừng khối lệnh bài kia, trầm giọng nhận mệnh.

Trên thuyền Điền môn, môn chúng chuyển sang ngồi ở 7 chiếc Ô thuyền, cởi bỏ khóa xích sắt, để Dung Xán cùng Mộc Diễm Sinh một mình ở trên thuyền, A Khắc Đạt đưa mọi người vội vàng rời khỏi, trong chớp lát đã cách mười dặm.

Lúc này, thuyền chiến vừa mới hướng đến Ô thuyền, vây quanh nó.

“Tam ca.” Tổng Ngọc Lang nhẹ lay động quạt, ở trên thuyền đã chạm đến đầu của Ô thuyền.

“Xán gia!” Chúng huynh đệ cũng tiến lên tiếp đón.

Mà hai người trên ô thuyền giống như là lão tăng nhập thiền.

Hấn trừng nàng, nàng nhìn lại hấn, trong đồng tử mắt hấn là hai đốm lửa. Rõ ràng là ánh sáng nguy hiểm, nhưng nàng không sợ, đối với sự tức giận của hấn đã sớm luyện thành một thân tướng đồng vách sắt.

“Đây hai người làm sao vậy?” Bắt đầu có người khe khẽ nói nhỏ.

“À — á — trời lạnh, nhiệt độ cao, sau đó bị ngốc luôn rồi.”

“Con mẹ nhà ngươi, trời lạnh còn có thể có nhiệt độ cao sao?”

“Con bà ngươi chứ!” Câu chữ càng lúc càng tục.”Ngươi hỏi ta, ta hỏi quý đây!”

“Hỏi một chút thôi! Làm cái gì tức giận như vậy?”

“Ta thấy trời lạnh, nhiệt cao được không?”

Đột nhiên, Mộc Diễm Sinh mở miệng: “Sao còn không đi qua đi, huynh đệ của chàng đang đợi chàng đấy?” Nàng ngừng lại một chút, đùa giỡn nháy mắt mấy cái, “Không phải là đang luyện tiếu ta đấy chứ?”

Hắn không bỏ được nàng?! Buồn cười! Dung Xán cười giễu, đi về phía nàng, bước chân đã lão đảo, hắn cố gắng chống đỡ, đưa tay muốn bắt. Không biết tại sao không thể phát ra nội lực, cổ độc thấm vào tim, thân hình ngã về phía trước.

“Xán lang!” Nàng cả kinh, nhào về phía trước muốn đỡ hắn, nhưng Tống Ngọc Lang hành động nhanh hơn đỡ lấy Dung Xán, khinh công mây bay nước chảy lưu loát sinh động, đợi hồi thần lại, hai người bọn họ đã ở trên thuyền Tào Bang.

“Ngọc Lang, bắt sống, không được để nàng chạy.” Cổ họng tanh ngọt, Dung Xán khụ ra một búng máu, hai mắt vẫn trừng nàng.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Tống Ngọc Lang nhìn qua lại hai vị đương sự, cảm thấy sự tình phức tạp khó giải quyết, không thể trong nhất thời nửa khắc mà giải thích được, huống chi tình trạng Tam ca hiện nay không tốt, hắn cho đây không phải là thời điểm tốt để nói rõ: “Ôi ôi, Tam ca, huynh để nàng ấy đi đi thôi. Việc này có nhiều ẩn tình, những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật, chờ huynh nghỉ ngơi xong, Ngọc Lang sẽ tự mình nói cho huynh.”

“Xán lang... Chàng muốn giữ ta, trong lòng ta rất vui mừng.” Trên miệng nàng nói như thế lại còn dương môi quyến rũ, nhanh nhẹn cuộn buồm, dùng một cái cán dài chống xuống, thân thuyền hướng phía ngược lại mà đi.

“Mộc Diễm Sinh!” Dung Xán quát lớn, lại ho khan.

“Trước khi ta lấy được giải được mang đến, huynh đệ của chàng sẽ trông chừng chàng.” Nàng cách nước sông chăm chú nhìn hắn.

“Trương Hồ Tử, giương buồm đuổi theo.” Hắn quay đầu mệnh lệnh.

Trương Hồ Tử một ngụm rượu vừa vào bụng, gãi gãi râu quai hàm, nhướn mi, “Xán gia muốn bắt nàng đổi lấy giải được sao? Aizz, ta thấy không cần đâu, tiểu nữ kia rất chung tình với ngài, vì Xán lang của nàng, chắc chắn sẽ nghĩ cách đem hai tay dâng giải được đến tận nơi! Thế này là tốt rồi, chúng ta cứ thoải mái mà chờ nàng thôi.” Hắn còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “Xán lang”.

Lúc này Dung Xán hoàn toàn không nghĩ tới giải được, chỉ cho rằng dễ dàng để nàng đi như vậy thì ân oán cùng tình cảm vì nàng mà có phải giải quyết như thế nào? Lòng hắn mâu thuẫn nặng nề. Hắn đem cảm giác kia đổ cho nội tâm tức giận chưa bình ổn, Điền môn khinh người như thế, hắn nếu không trả thù, sao hả giận được?

Đang định nói cái gì đó, mười dặm phía ngoài thủy vực đến tiếng pháo ầm vang, bụi bay mù mù đầy trời, xa xa nhìn lại, một mảnh mờ mờ, tiếp theo lại là liên tục pháo kích, mọi người đều bị kinh ngạc, nhất là Mộc Diễm Sinh, biết A Khắc Đạt cùng môn chúng chờ ở phía trước gặp nguy hiểm.

“Các người –” nàng nhìn phía trước, mặt biến sắc, quay đầu hô: “Các người không tuân thủ tín ước?!”

Nàng nghĩ Tào Bang lập mai phục, giết người Điền môn, trong lúc nhất thời hoả giận công tâm, mặt cười lập tức đổi thành trắng bệch.

“Trời đất chứng giám, cô nương.” Tổng Ngọc Lang ôn hòa nói: “Tào Bang tuyệt không làm ra loại hành động hèn hạ này.”

Nàng không muốn nghe hẳn nhiều lời, hai tay vận lực nhanh chóng chống đỡ cán dài, Ô thuyền lấy tốc độ nhanh chóng hướng đến phía trước.

Lúc này không cần Dung Xán hạ lệnh, năm chiến thuyền võ trang ăn ý mười phần, đem cánh buồm sửa hướng, cũng lấy tốc độ kinh người đuổi theo Ô thuyền.

Bọn họ đều muốn nhìn một xem, là người nào ở phía trước giường oai? Ừm... Có lẽ, thuận tiện nhào vô giúp vui.

Dù sao là trời lạnh nhiệt lại lớn, đi xem náo nhiệt, trong lòng cũng sướng khoái.

22. Chương 22: Phần 8: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 1

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Người đánh lén dĩ nhiên không có ý giúp đỡ Tào Bang, các thuyền nhỏ tránh ra nhường chỗ cho chiếc thuyền vô cùng đặc biệt, thân thuyền được chạm khắc những đóa hoa hỏa diễm trắng lợt, những cánh hoa như những cánh bướm phác họa đầu ngọc diện linh.

Mộc Diễm Sinh trong lòng chợt hiểu, biết rõ ba linh vật ở phía Tây Nam của Điền môn đều là vật thiêng.

“Uỳnh!” Tiếp một tiếng đại bác nổ khiến cho thuyền của nàng bị mất thăng bằng, hai bên đều là cột sóng cao.

Nàng gắng sức ổn định thân thuyền, dùng hết sức lực để chỉ huy, xen lẫn đó là tiếng đại bác rền vang và tiếng người trong môn kêu rên thảm thiết, Dung Xán trong lòng nổi bão, lãnh đạm nói:” Nếu huynh đệ của ta bị thương, ta nhất định huyết tẩy Điền môn.”

Xung quanh mặt nước là những tấm, mảnh thuyền vỡ trôi nổi, nhiều xác người không còn nguyên vẹn, nàng đưa mắt nhìn ngôi làng của người dân vô tội hai bên bờ, toàn bộ bị phá hủy, nhất thời căm hận bộc phát.

“A Khắc Đạt!” nàng hét lớn, hướng tới chiếc thuyền bị bắn trúng mà tìm kiếm. Đi tới bên người hấn, nàng kéo hấn ra khỏi đồng đồ võ.

“A Khắc Đạt...”

“Tiểu thư, khụ...” A Khắc Đạt thở dốc, dù cho hấn có võ công cao cường mức nào thì trên mặt nước cũng bị yếu đi rất nhiều, máu chảy ra từ vết thương trước ngực nhuộm đỏ cả người hấn, khó nhọc nói ra từng chữ: “Tiểu thư... mau... mau... đi...”

Mộc Diễm Sinh nhìn hấn cười, nhưng con người lại chứa đựng một nỗi bi ai cũng cảm hận, hai tay nắm chặt khiến cho móng tay bấm sâu vào trong da thịt.

“Là Phó môn... phó môn chủ... Đoàn thuyền rước dâu đó là giả, Ngụy Kiệt và mọi người đều bị lừa gạt, Thương Sơn tổng phân đường có thể gặp nguy hiểm. Môn chủ cùng phu nhân có lẽ cũng gặp nguy hiểm...”

Thuyền của Mộc Diễm Sinh giờ đây trở thành mục tiêu của kẻ địch, gần hết đại bác đã hướng về phía nàng nhưng nàng không hay biết nguy hiểm đang cận kề.

“Đừng! ...Uỳnh....!” đại bác đồng thời bắn, đạn khói mùi mịt, trời đất rung chuyển.

Thuyền của Mộc Diễm Sinh đã xuất hiện thương tích, mấy lần cột buồm đã định đổ xuống, tiếng hét sợ hãi cùng một số mảnh vỡ của thuyền chìm vào dòng nước chảy xiết.

Nàng ngẩng đầu quan sát tình hình, thuyền Tào Bang đã lại rất gần, vũ khí chuẩn bị sẵn sàng, khói trắng mù mịt từ đại bác vừa mới được khai hỏa, đối phương đã chuẩn bị xong thuốc nổ, xác định rõ mục tiêu chỉ chờ đợi lệnh của chủ tử.

Tình thế nhanh chóng thay đổi, chiến tranh song phương nhưng điều ngạc nhiên là đối thủ có vũ khí mười phần uy lực, bên ta thuyền nhỏ tuy nhiều nhưng thân thuyền không đủ lớn chỉ có thể mang được một đội pháo binh với số lượng ít. Nhưng ngược lại Tào Bang chỉ có hai thuyền nhưng mỗi thuyền lại mang được bốn tổ, dễ dàng phá tan đội hình kẻ địch, tính cơ động rất cao.

Trên mặt sông là một trận đại chiến, thuyền nhỏ liên tiếp phản kích, thuyền Tào Bang nhanh nhẹn né tránh truy kích, sóng lớn mãnh liệt, trong không khí nồng nặc mùi lưu huỳnh bị đốt cháy.

Dường như mọi việc diễn ra ở thật xa, Mộc Diễm Sinh thần thờ, hai mắt nhìn lơ đãng trong hư không, A Khắc Đạt nằm trong lòng nàng đã sớm tắt thở, bỏ mạng. Một chiếc thuyền nhỏ né tránh pháo binh của kẻ địch, lái về phía nàng, hai thân thuyền dựa sát vào nhau.

“Mộc Diễm Sinh!” Người trên thuyền điên cuồng hét lớn, mặt tái nhợt không còn sắc máu.

“Tam ca, huynh đừng kích động.” Tống Ngọc Lang cười khở, ngăn Dung Xán lại, hét về phía người còn sót lại duy nhất trên chiếc thuyền rách nát: “Cô nương, cô nên lên thuyền của chúng ta đi, tam ca ta sợ pháo binh làm cô bị thương đó.”

“Ai lo lắng cho nàng?! Ta là muốn bắt sống nàng thôi!” Dung Xán điên cuồng hét lên, miễn cưỡng nhin lại cảm giác lo lắng trong lòng.

“Tốt! Theo ý tam ca.” Tống Ngọc Lang giơ hai tay lên trấn an, không quên biện minh.

Đúng lúc này, một viên pháo rơi xuống mặt nước sát thân thuyền khiến cho cột nước bắn lên thật mạnh.

“Mộc cô nương, cô mau lên đây đi.” Tống Ngọc Lang một lần nữa khuyên nhủ, Dung Xán im lặng mím môi lạnh lùng quan sát.

Nàng ôm A Khắc Đạt, toàn bộ người đều dính máu tươi, đối với lời khuyên của Tống Ngọc Lang bỏ ngoài tai, “A Khắc Đạt, kim tiên này thay người báo thù.” Môi nàng hôn nhẹ lên mí mắt hắn, tiếp đó nàng đem xác hắn thả vào nước sông, để cho nước chảy che mất thi thể.

Bỗng dưng, nàng đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn Dung Xán, trên môi là nụ cười diễm lệ nhưng lại vô cùng thê lương, phảng phất chút nuối tiếc, sau đó nàng dùng hết sức điều khiển thuyền nhỏ lao thẳng vào trung tâm của thuyền địch.

“Mộc Diễm Sinh!” Dung Xán giận dữ ra lệnh cho thuyền chiến đuôi theo, pháo binh không được dừng lại, một mặt bảo vệ nàng, một mặt thay nàng mở đường.

“Đáng chết! Mình đang làm gì thế này?” Hắn giận đến mức muốn ngắt xỉu, hận bản thân bất lực, chỉ có thể dựa vào huynh đệ để tới bảo vệ nàng, mà không thể bảo vệ nàng chu toàn. “Chờ chút, bảo vệ nàng chu toàn?” Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì thế này? “Không! Không!” Hắn chắc chắn là vì muốn bắt sống nàng để xả nỗi hận trong lòng.

Nàng không nói, thấy thuyền địch không còn cách xa nữa, tay phải lôi kim tiên, phá không mà tới, chân lấy đà giẫm mạnh bay tới, cả người như một ngọn lửa diễm lệ lướt trên mặt nước.

Những thân thể trôi nổi trên mặt nước là điểm để nàng lấy lực phóng tới, là huynh đệ trong lòng nàng, đau đớn phần hận, dung nhan mỹ lệ hiện lên sát cơ, chưa lại gần kẻ địch, kim tiên trong tay đã xuất chiêu, chiêu thức nhanh như chớp, liên tục rơi xuống, hất văng hơn mười tên hán tử.

“Sở Hùng! Người mau ra đây. Chớ có làm con rùa đen rúc đầu! Ta muốn cùng người quyết đấu! Đi ra...” Nàng tức giận hét lớn, thân hình lơ lửng trong không trung, tìm kiếm tên chỉ huy.

“Kim tiên kia, người và chúng ta đều đang cần tìm chung một người không phải sao? Rõ ràng tổng phân đường an bài quý kẻ, người lại không biết hắn ở chỗ nào?” Một lão già mở miệng, hắn ta chính là Cửu tiết

tiên, hướng về phía Mộc Diễm Sinh thủ thế công.

Nàng nhận ra hắc, lão già kia là trưởng lão phân đà Tây Nam của Điện môn, đứng đây đợi nàng, quả thật không tệ.

“Nguy biện! Rõ ràng là Sở Hùng phản bội môn chủ, hắc một dạ mang hai lòng, muốn thông qua sát thủ Huyền Phong ở Trung Nguyên lấy tính mạng của ta và Lan Tư, vì muốn đoạt chức môn chủ mà hắc khiến cho tổng phân đường rơi vào cục diện đối lập này, thu phục ngoại tộc ở phía Tây Nam, hôm nay lại giết chết người đồng môn. Kim tiên hà tự không giết hắc, thật xin lỗi huynh đệ Điện môn chết oan.” Nàng đồng dạng nói, kim tiên trong tay tựa có sinh mệnh, đem chủ nhân làm trung tâm để bảo vệ.

“Nhất thời hồ đồ!” Khuôn mặt lão già đen xì, nổi giận nói: “Là môn chủ thiếu quang minh chính đại, lòng dạ tiểu nhân, nghi ngờ phó môn chủ, tạo thành cục diện đối lập, Thương Sơn tổng đường mới chính là đầu sỏ.” Cửu tiết tiên ở giữa không trung đối chọi lại kim tiên. “Mau bắt giữ người lại!”

Tình huống hết sức hỗn loạn, bên nào cũng nói mình đúng. Cuối cùng ai vì chủ nấy, cố gắng cãi lý.

Tựa hồ có người gọi tên nàng, đúng là âm thanh quen thuộc ấy, luôn mang theo một âm sắc tức giận nhưng sâu trong đó là lo lắng quan tâm. Nàng cười một tiếng, kim tiên tung chiêu vô cùng ác liệt, chưởng vừa ra liền đánh gãy cửu tiết tiên, kim tiên một lần nữa xuất chưởng, lão già kia chắc chắn mất mạng.

“Nàng đang làm gì vậy? Tru diệt đồng môn? Như vậy, nàng và Sở Hùng có gì khác nhau?”

Ý niệm vụt qua, nàng đỏ mặt hơi lạnh, vận lực đem kim tiên đánh ra hướng khác làm cho thuyền nhỏ nứt vỡ một góc.

Không lường trước được sự việc, lão già kia tung sát chiêu, thân thể lão đánh tới, Mộc Diễm Sinh không kịp tránh, hai người bị rơi xuống nước.

Giữa giữa trong nước, nàng lại nghe thấy giọng nói của người ấy.

Hiện giờ nàng đang bị người đằng sau bóp cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ, hô hấp gần như biến mất. Nàng và lão già lặn lội, sau đó chìm sâu xuống đáy sông, không còn thấy ánh mặt trời nữa.

Dung Xán không thể nhẫn nhịn được nữa, mặc kệ pháo binh, lao mình xuống nước, giống hệt như ngày đó, hắc bắt chấp lao xuống đáy vực để cứu nàng.

“Tam ca!!!” Tổng Ngọc Lang khẩn trương, nếu bình thường, hắc sẽ không lo lắng như này, nhưng hiện giờ thân thể tam ca cũng khó để tự bảo toàn. Ai ai, cười khổ trong lòng, hắc nhún người cũng nhảy xuống nước.

“Xán gia! Lục gia!” Trương Hồ kêu lớn.

Kỳ lạ thật! Sao có thể vì một cô nương mà tất cả lại nhảy xuống nước? Hấn nhíu nhíu mi, xoa xoa chòm râu, quyết định xử lý hết kẻ địch trước mặt đã. Nếu địch không ngừng bắn ta cũng không ngừng bắn, nếu chúng ngừng bắn, ta sẽ thắng.

Dưới mặt nước, Dung Xán đang nỗ lực tìm kiếm nòng, hai tay gắng sức hoạt động, muốn đẩy nhanh tốc độ nhưng lực bất tòng tâm.

Nước lạnh buốt, làm cho vết thương của hấn tái phát, nhưng cuối cùng hấn cũng tìm thấy nòng, nước xung quanh đã bị máu của nòng nhuộm đỏ.

Trong lòng hấn cả kinh, không nói một lời nào hấn cố gắng bơi tới, khoảng cách ngắn ngủi lại tựa như vạn dặm, vạn dặm xa trường, hao tổn hết khí lực hấn cuối cùng cũng ôm chặt nòng trong lòng, không chút nghĩ ngợi đem chút dưỡng khí cuối cùng thổi vào miệng nòng.

Mắt đẹp mở ra, ý thức trở lại, hiện giờ trong mắt nòng có kinh ngạc lẫn vui mừng, nòng lấy tay ôm lại hấn.

Nàng không làm sao... Trông thấy đôi mắt xinh đẹp ấy, Dung Xán mơ hồ cảm nhận được ngực có chút đau nhói, người có chút không chống đỡ nổi.

Nàng ôm hấn muốn bơi đi, nhưng người đang ôm nòng lại không nhúc nhích, cùng lúc đó lão giả kia lại nắm chặt chân nòng muốn kéo nòng chết theo.

Nàng liều mình đá chân nhưng đối phương dùng mười phần khí lực muốn chết chung.

Không muốn rời xa chàng, nếu nòng cùng tên kia đấu thì Dung Xán biết phải làm sao.

Chìm dần xuống đáy sông, hai mắt hấn hoảnh hốt, miệng và mũi không có chút không khí.

Nàng không quan tâm, nòng chỉ muốn mình cùng hấn triền miên dây dưa, mặc kệ cho nhân sinh thế nào, thì ta cũng nguyện cùng người khoái hoạt.

Cái miệng nhỏ nhắn in lên môi hấn, thời khắc cuối cùng có thể ở cạnh nhau như vậy là nòng mãn nguyện rồi.

Trong miệng nếm được vị ngọt tanh của máu, là hấn ới ra máu, nhưng nòng không có rời môi hấn, đem thứ kia mà nuốt vào trong bụng.

Đột nhiên trong nước xuất hiện một lực kéo mạnh, hóa ra là Tổng Ngọc Lang bơi tới, chiêu thức xuất ra

như kiểm sắc dễ dàng loại bỏ lão giả kia. Hắn một tay giữ bọn họ, một tay bơi lên mặt nước, ba người cuối cùng nổi lên.

Quan sát tình hình lúc này, các thuyền nhỏ đều đã bị phá hủy, thuyền của Tào bang có chút thương tổn nhỏ, xa xa các thuyền cứu trợ đang tới, một số huynh đệ có tài bơi lội cao siêu đang xuống nước để tìm tung tích của Dung Xán và Tổng Ngọc Lang.

Tổng Ngọc Lang lấy ra tín hiệu lửa khói nhưng đã bị ướt không thể báo hiệu. Hắn bơi lại gần, lục lại túi vải dầu trước ngực Dung Xán, hắn vui mừng vì trong túi có chứa mồi lửa, dung nhan tuần tú có chút ửng đỏ.

Đó là tín hiệu liên lạc của Diêm vương trại “Hưu! Hưu! Hưu!” Liên tiếp ba đóa hoa lửa màu cam nở rộ trong không trung, một hồi lâu sau mới tiêu tan.

“Xán lang!” Mộc Diễm Sinh thần trí nhanh chóng ôm lấy thân thể đang lạnh ngắt của Dung Xán, trong lòng vừa yêu vừa thương xót, lại vội vàng hoảng loạn.

“Mộc cô nương! Người đừng hoảng loạn tam ca của ta đã trải qua không biết bao nhiêu nguy nan, luôn có thể gặp dữ hóa lành...” Hắn sợ nàng không hiểu nên cố ý giải thích:” Cho nên mạng huynh ấy rất lớn, Diêm vương ngại không nhận đâu.”

Mộc Diễm Sinh nhìn hắn cười cảm kích, hôn nhẹ lên gò má của Dung Xán.

“Ta tin, chàng sẽ không sao cả.”

“Cô... không sao chứ?” Tổng Ngọc Lang quan tâm hỏi, không hiểu tại sao lại có cảm giác nàng khóc, dường như có một tầng hắc khí bao phủ trên khuôn mặt.

Nàng không nói, chỉ cười.

Kết quả, tín hiệu trên người Dung Xán không chỉ thu hút huynh đệ Tào bang mà còn hấp dẫn một chiếc thuyền khác tới.

Nó lấy hướng này mà phóng hết tốc lực, trên thuyền có treo cao lá cờ Diện Cẩm.

Cờ xí tung bay, mọi người đã nhận ra, đó là thuyền của lão đại Diêm vương trại.

23. Chương 23: Phần 8: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 2

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Con thuyền vận chuyển binh khí của Tào Bang mất liên lạc, huynh đệ Diêm Vương trại chờ ở Lương Hồ trong thời gian dài vẫn không thấy thuyền, tình huống này trước đây chưa bao giờ có, mọi người đều lo lắng, thậm chí đến nhị đương gia Dung Thao cũng hiểu lầm nương tử quận chúa của hắn, nghĩ huynh đệ song sinh Dung Xán cùng các huynh đệ khác mất tích là do nàng tiết lộ tin tức ra bên ngoài.

Xảy ra chuyện, Diêm Vương trại đã phát động cho thám tử truy tìm tung tích, không chỉ vậy, ngũ đương gia Lý Tinh Hồn cùng Thất đương gia Triệu Điệp Phi cũng sử dụng Trại chủ Thiết Vô Cực chỉ lệnh, dọc theo lưu vực thăm dò tin tức.

Hôm nay, gần phía thuyền lớn của Triệu Điệp Phi đang ở, chợt thấy phía chân trời có ba ngọn lửa màu cam, đương nhiên tiến đến tìm hiểu.

Khoang thuyền lớn rộng rãi, ánh sáng từ cửa sổ gỗ hình tròn mọc cửa sổ quanh co khúc khuỷu chiếu vào, tạo nên một phòng nhà nhận lại yên tĩnh.

“Ký hiệu của Điền môn, chờ nhìn lạ quá...” Tựa vào tấm ván gỗ, Triệu Điệp Phi quan sát bên ngoài, thấy trên mặt sông có rất nhiều thuyền bị thiêu hủy, cùng với việc trên đó có thể mơ hồ nhìn thấy năm cánh hoa hình ngọn lửa, trong lòng vô cùng tò mò không biết phải không. Hết lần này đến lần khác Ngọc Lang và Trương Hồ Tử đoán thuyền của nàng ít ngày nữa sẽ hội hợp với Ngũ ca, hai người trực tiếp bỏ lại Dung Xán đang hôn mê bất tỉnh, chờ Ngũ ca thay hắn chữa bệnh giải độc, rồi vô mộng đi ngay, nói cái gì phải vận chuyển binh khí cùng bộ phận đại pháo ở trên thuyền lớn Tào Bang đang được neo ở eo Hồ Lô, chỉ có ba huynh đệ Miên Phong, Ngọa Dương cùng Phó Vân trông coi, nếu không đi giúp, thuyền lớn tiến không được lui không được, phía trước phía sau đều khó khăn, ba huynh đệ không đói bụng chết cũng sẽ nhàm chán mà chết.

Hỏi đám đại nam nhân kia muốn làm như thế nào để đưa thuyền lớn ra khỏi nơi đó? Bọn họ hai mắt nhìn nhau phảng phất kinh ngạc, luôn luôn khôn khéo hơn người mà Gia Cát Triệu Điệp Phi lại hỏi vấn đề như vậy. Bọn họ liền cho đáp án —

“Làm gì phải cố sức? Chúng ta có pháo có hỏa dược, trực tiếp đem cái khe núi nổ là được, gặp cái nào thì nổ cái đó, gặp hai cái chúng ta con mẹ nó nổ một đôi, thuyền lớn mở đường đi phía trước, đợi đến khi không còn để nổ, ha ha a, chỗ đó liền không thể không đổi tên, tuyệt đối không thể gọi là eo Hồ Lô nữa.”

Cố tình trêu chọc nàng mà! Ôi, tuy rằng Xán ở chỗ này, nhưng muốn từ trong miệng hắn biết xảy ra chuyện gì có chút không dễ dàng. Huống hồ, hắn còn hôn mê nữa.

Triệu Diệp Phi chậm rãi thu hồi tầm mắt, ngồi bên cạnh nàng là Khanh Hồng Quận chúa, là nhị tẩu của nàng, thê tử bỏ trốn của Dung Thao. Nàng không hề miên man suy nghĩ, cùng Khanh Hồng im lặng nhìn một nam một nữ trên giường.

Dung Xán nằm trên giường mềm, tuần nhan tái nhợt như sắp chết, khóe mắt mệt mỏi khép chặt, bạc môi màu tím quở dị, hai hàng lông mày cau lại, khắc sâu nếp nhăn.

Cô nương người Miêu kia nằm ở mép giường, trên quần áo không biết là máu tươi của ai, bị ngâm trong nước mùi tanh càng thêm nồng nặc, phá hủy một thân lụa là.

Mắt của nàng đẹp như sao, gắt gao nhìn Dung Xán, tựa như đang trong mộng, chứa đựng nồng nàn quan tâm cùng tình ý.

Nàng nhìn rất lâu, sau đó, bên môi chợt mím cười, nghĩ sẽ như vậy im lặng rời đi, nàng nhịn không được hướng đến phía trước, tay nhỏ bé thương tiếc vuốt ve má nam tử. Nhan sắc còn hơn đào mạn, giấu không được tình cảm cuồng dại...

Nàng không để ý tới người bên ngoài, cúi đầu xuống, môi đỏ dán sát vào khuôn miệng cương nghị của Dung Xán, nàng lại hôn trộm hần, không đổi được thói quen này. Bởi vì nghiện, nàng bị hần hấp dẫn mãnh liệt, cảm tình càng khắc sâu đậm.

Hiếm khi thấy được hình ảnh này, Khanh Hồng thần nhiên cười, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Triệu Diệp Phi “Ai nha” ho nhẹ, vẻ mặt hứng thú, ha ha, nữ tử Miêu tộc dám yêu lại đa tình, hôm nay cuối cùng cũng được diện kiến!

Không khí trong khoang thuyền trở nên mập mờ, Mộc Diễm Sinh liếm môi của hần, chợt rên khẽ một tiếng, người đã bị đẩy ngã ở trên sàn. Hóa ra Dung Xán tỉnh lại, vừa này là chộp mắt giả vờ ngủ, giờ phút này hần đẩy được nàng ra, chống đỡ nửa thân hình gập giữ trùng người ngã dưới sàn.

“Người cứ không biết xấu hổ như vậy sao?!” Hần mắt phỉm tơ máu, thống hận miệt thị.

Lời này, hần nói qua không ít, trước đây nàng luôn cười đùa cho qua, nay lại thấy đau thấu tâm can.

Nàng lựa chọn trả lời như trước đây, ngữ điệu yêu kiều mềm mại, “Ta thích chàng, rất thích rất thích... Không có cách nào.”

Dùng mười trượng khổ, đối một tác tình, nàng tự mình ném thử tư vị, rồi ở trong đó nhận lấy thương tích đầy mình.

Tiếp theo, nàng đứng lên, không thềm để ý cười khanh khách như họa, đẹp đến làm động tâm lòng người.

“Lấy tay người ra, không được chạm vào ta!” Dung Xán quay sang, tránh né nàng đụng đến gò má của hắn.

“Người trúng độc của Điền môn, để ta nhìn một cái.”

“Không cần!” Đối với giọng nói ôn nhu mềm mại của nàng, Dung Xán lạnh lùng chống đỡ, tàn khốc nói: “Cút xa một chút, đừng đến làm phiền ta!” Hắn lại bị nàng bài bố, để nàng nhiễu loạn tâm tư. Hắn vốn là muốn bắt nàng, rồi mới... Rồi mới lại... Lại...

Lại như thế nào? Hắn không biết, không biết! Não của hắn đều loạn hết cả lên. Để nàng rời đi cũng không được, đem nàng giam tại bên người cũng không xong! Làm như thế nào đều là chết tiệt không đúng! Trời giết hắn đi!

Mộc Diễm Sinh dịu dàng nhìn, tinh tế cân nhắc, hắn chưa ăn ba viên thuốc kéo dài tính mạng kia, nếu không, sẽ không suy yếu đến như vậy, ba viên thuốc có thể giúp hắn chống đỡ một ít thời gian, đợi nàng xin A Cha cho giải được sẽ vì hắn giải cổ độc.

Ai... Nàng hiểu hắn, theo tính tình của hắn, đan dược kéo dài tính mạng kia làm sao có thể vào miệng hắn đây. Như vậy thì giải được Cửu trọng cổ nàng phải nhanh chóng mang đến làm như thế nào để cho hắn ăn vào? Đến thời điểm đó lại tìm cách vậy.

Nàng vốn là cô nương người Miêu tiêu sái, nhưng lại ngã vào mê trận tình yêu của nam tử nhà Hán, chua ngọt buồn khổ, trầm mê không tỉnh, hư và thật khó phân biệt, cứ như vậy trong bóng đêm truy tìm một ánh lửa.

An phận thu tay, môi nàng cười vẫn xinh đẹp như cũ, tình cảm đối với hắn trực tiếp mà nhiệt liệt, hoàn toàn không che giấu.”Là ta sai, chàng tức giận là đương nhiên, chàng không muốn gặp ta, ta rời đi là được.” Nói xong, nàng kéo ván cửa đi ra khỏi khoang thuyền.

Trên boong thuyền gió thổi lạnh lạnh, nàng hít sâu, khóe dẫn cơn đau ở ngực.

Là vô hình hay là hữu hình, nàng đã không thể phân rõ, nhẹ dựa vào cột thuyền, cổ họng trào lên mùi tanh ngọt, muốn nhịn xuống, nhưng máu vẫn không một tiếng động tràn ra khóe miệng, nhuộm đỏ cảm đẹp, một giọt rơi xuống vạt áo phía trước, trong lòng nàng hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

“Cửu trọng cổ”, chín loại đau khổ. Xán lang bị chín trùng độc, độc xâm nhập huyết mạch, toàn thân máu đã hóa thành kịch độc.

Lúc Tề Tát Y chế trụ mắt cá chân nàng, nàng nghĩ đến hai người sẽ phải an nghỉ dưới đáy sông, khi hôn hắn, cũng cắn nuốt máu của hắn. Nay, trong bụng nàng có máu của hắn, là ầm ập mang kịch độc.

Mỉm cười, muốn đưa tay áo lên lau sạch, lại vào lúc này, một tiếng thét kinh hãi vang lên, nàng kia cách mình rất gần.

“Người, người cũng trúng độc...” Khanh Hồng sợ hãi vô cùng.

Mộc Diễm Sinh cũng kinh ngạc, không muốn để người khác nhìn thấy bộ dáng hiện tại, nhanh chóng che miệng lại, đem máu dật trào nơi cổ họng che lại, bất đắc dĩ lại nôn ra, ngăn cản không được máu theo khe tay chảy ra.

Nàng lau khô miệng qua loa, bình ổn tâm trạng mới chuyển sang nhìn Khanh Hồng, thật tình thành ý nói: “Ta nghĩ cách... Thay Xán lang lấy giải được mang đến, mấy ngày này... Xin người chiếu cố hân.”

Lần đầu trên gương mặt yêu cười kia hiển lộ u buồn, không hề cố gắng kiên cường, tư tình từng đợt từng đợt quần quanh, nàng lưu luyến si mê liếc mắt nhìn khoang thuyền một cái, trong lúc Khanh Hồng không kịp phản ứng thả người nhảy vào trong nước sông mờ mịt.

“Ôi trời ơi! Nguy rồi!”

“Nguy cái gì mà nguy thế hả? Lục gia, gần đây nói chuyện với người càng lúc càng kỳ lạ rồi!” Bàn tay to lớn kéo lấy Hồ Tử, Đồng Linh liếc mắt nhìn tuần nhan đẹp hơn Tống Ngọc, Phan An còn nam tính hơn, miễn cưỡng nói: “Nếu mà lo lắng bên má trầy da sẽ để lại vết sẹo, vậy không cần kêu nguy! Ta cảm thấy rất có khí khái, vẫn sẽ có rất nhiều cô nương chạy theo người.” Tuần nhan bị trầy da là vì đốt tín hiệu khói lửa, ngâm trong nước lại chuih gió quét nên hơi hơi sưng đỏ, bộ dáng kia nếu để mẹ hân thấy, không biết tâm đau đến chừng nào.

“Ta không phải nói cái này.”

“Vậy thì là nói người nào? Người không nói rõ ràng, ta sao biết là người nào? Đang nói cái gì thế?”

“Chúng ta để Tam ca ở lại chỗ Điệp Phi, đã quên mất một chuyện quan trọng.”

“Có sao?” Không chỉ Trương Hồ Tử, huynh đệ nghe được đều nhú mi.

“Có có đấy!” Tống Ngọc Lang nhú mi một cách đẹp trai nhất.”Chúng ta không đem tình hình thực tế nói cho Tam ca, hân là hoàn toàn không biết chân tướng, chỉ nói cô nương kia muốn dùng hân trao đổi vật. Ôi ôi — ”

Trên thuyền huynh đệ sửng sốt, sau một lúc lâu, có người cười khan, “A — hân là sẽ không quá nghiêm trọng!”

“Đúng! Dù sao Xán gia hiện tại cũng đánh không lại Kim tiên hà tỵ, không có việc gì không có việc gì!”

“Chúng ta ra eo Hồ Lô rồi hãy giải thích, chậm chút cũng được.”

“Được được. Ai ai — ”

Ai ai — chỉ sợ muộn như thế này có giải thích nhiều cũng chỉ uống công.

Núi Thương Sơn.

Tà dương đỏ vẫn đẹp dễ như trước, nhưng mà người thì đã khác.

Trại Mộc Tư hai tay chấp ở phía sau, lẳng lặng đi đến bên cạnh nữ tử, không nói gì nhìn tà dương núi phía xa, không gian yên tĩnh, phía chân trời chim sơn ca bay lượn, thanh âm vô cùng réo rắt.

Hồi lâu, hắc cuối cùng mở miệng, giọng nói không cảm xúc.

“Khi nào nàng lên đường?” Không đợi đáp lại, hắc tiếp tục nói: “Tục mệnh đan không nhiều lắm, hiện tại chế tạo gấp cũng đã không kịp, huống hồ có mấy vị được liệu hiếm khó tìm, giải được của nàng là hắc, chỉ có hắc, mới có thể cứu nàng.”

Nữ tử chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, răng mây đỏ phát ra màu vàng phủ lấy người nàng, lay động quynh rũ.

“Mạng của hắc, ta có thể cứu; mạng của ta, chỉ hắc mới có thể cứu.” Nàng cúi đầu cười, “Chuyện thật là kỳ quái, không phải sao?” Mấy ngày trở về Thương Sơn, nàng dựa vào tục mệnh đan duy trì tính mạng.

Ngày đó, toàn bộ huynh đệ chôn dưới đáy sông, còn sót lại một mình nàng chạy về Thương Sơn, vẫn chậm.

Một mảnh tàn phá, môn chúng chết, nàng tìm được Trại Mộc Tư, cột ở chính sảnh ngã đè lên lưng hắc, trong lòng ôm Lan Tư hôn mê, cứng rắn chống đỡ chân khí trong cơ thể, mới không để cho cột đá làm gãy xương. Mà A cha cùng mẫu thân, Trại Mộc Tư nói cho nàng biết rằng bọn họ cùng Sở Hùng chiến đấu quyết tuyệt, không biết sống hay chết.

Sau đó, có người ở sườn núi Ngân Lĩnh dựng đứng phát hiện loan đao của A cha cùng một chân giày của mẫu thân. Mọi người đều nói, bọn họ rơi xuống đáy vực rồi, có thể là đồng vu quy tận, vĩnh viễn ở lại đáy vực núi bạc Thương Sơn.

Mộc Diễm Sinh thực bình tĩnh nhận tin, ít nhất, mặt ngoài là cực kỳ bình tĩnh. Mà Lan Tư vẫn chưa chịu tỉnh, não bộ đã bị va chạm, nàng một mực ở trong mộng của chính mình.

“Môn chủ một lòng nghĩ đến thuốc nổ cùng đại pháo chế tạo đồ, đoạt về cũng chỉ vì củng cố điền môn. Nhưng ai lại lường trước được, Sở Hùng ở nhánh tây nam đã sớm chuẩn bị, lợi dụng danh nghĩa đón dâu, một nhánh tập kích tổng đường, một nhánh chặn giết các nàng.” Tay hắn vẫy quanh ở ngực, chậm rãi nói: “Người đó là hy vọng duy nhất của nàng, nàng không thể mềm lòng.”

Nàng cuối cùng hiểu được, A cha dùng cái gì luyện chế giải được “Cửu trọng cổ”. Mùi máu trong phòng thuốc kia thật lâu không tiêu tan. Vì sao nàng vì cứu Xán lang, liên tục tìm kiếm trong cả ngàn bình dược, nhưng lại vẫn thiếu giải được “Cửu trọng cổ”, căn bản là không tồn tại.

“Sao ngươi biết phương pháp giải độc?” Đang suy nghĩ, nàng bắt đầu hồi tưởng lại, đôi môi mất đi sắc đỏ ngày xưa, thay vào đó là màu tím. Nếu không đi tìm hắn, nàng sống không được bao lâu.

” Khi môn chủ giải độc cho người khác ta từng tránh phía sau màn vải phòng luyện đan.”

“Ngươi vi phạm môn quy, theo luật phải hủy mắt cắt lưỡi.”

“Đúng vậy.” Hắn nói rất bình tĩnh, “Trại Mục Tư nguyện ý nhận phạt.”

Nàng nhìn hắn trong chốc lát, bên môi mỉm cười, chân mày mềm mại giãn ra, trong trẻo nói: “Trại Mục Tư, ngươi không có sai. Kim Tiên Hà Tụ tuyệt đối không cho phép ngươi hủy mắt cắt lưỡi, bởi vì nàng cảm kích ngươi.”

24. Chương 24: Phần 8: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 3

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Dung Xán cơ thể trúng kị độc, may mắn gặp được Lý Tinh Hồn, thần y nổi tiếng với thuật châm cứu ảo diệu, nhờ đó mà tính mạng của hắn được bảo toàn.

Tuy nhiên nội lực mất hết, cổ độc trong cơ thể di chuyển khiến cho cơ thể Dung Xán chịu cơn đau tê dại, tứ chi không thể cử động, cảm giác này rất khó chịu, bởi thần trí thanh tỉnh nhưng cơ thể cứng đờ, như này có khác gì người chết?

Ngoài ra, Lý Tinh Hồn không thể giải quyết hết cổ độc này, cần tới Liêu Đông viếng thăm “Ngọc diện Hoa Đà” Bích Tam Nương, chẩn được bệnh, kê đúng đơn nhưng vật dẫn vẫn còn thiếu, điều này khiến người ta thật đau đầu.

Người trúng cổ độc, máu sớm đã chuyển kịch độc, nếu muốn giải trừ tận gốc, phải có một nữ nhân tình nguyện làm vật dẫn, rồi lấy máu của cô gái đó để chế thành thuốc dẫn.

Nói cách khác bọn họ cần tìm một cô gái để cho cô ấy uống máu của Dung Xán, sau đó lấy máu nàng làm thành thuốc dẫn, đây chính là chất xúc tác khiến cho thuốc giải tương khắc với độc trong người bị trúng cổ, khi đó cổ độc hoàn toàn bị giải trừ.

Nhưng vấn đề quan trọng là cô gái ấy nhất định sẽ chết.

Nếu muốn chữa khỏi bệnh...chữa khỏi bệnh...

Lý Tinh Hồn muốn phá được kỳ độc này, có độc có cổ, cổ mang lời nguyền cực kỳ tà ác, bọn họ phải đi đâu để tìm một người nguyện ý hi sinh đây? Cái giá phải trả quá đắt, cứu một người, một người phải chết.

Thương nghị viện, Diêm vương trại đem việc này ra bàn bạc nhưng lại giấu Dung Xán, Cận trại chủ cùng Lý Tinh Hồn đã ủy thác Bích Tổ tìm kiếm thuốc dẫn, nhiệm vụ này quái dị ở chỗ, am hiểu truy tìm kỳ trân dược liệu của Liêu Đông nhưng cũng cần phải có võ công cao cường.

Kết quả, cuối mùa đông, Bích Tổ dẫn theo một cô nương từ Lương hồ tới, đem nàng giao cho Tào bang vì Dung Xán mà chẩn bệnh, không lưu lại nghỉ ngơi, Bích Tổ lại lên đường đi Liêu Đông tìm Bích Tam nương.

Hồ Động Đình hình dáng uốn lượn quanh co, núi non hùng vĩ hai bên hồ được in bóng trên mặt hồ và lúc đó có hai nam một nữ đang nói chuyện trên thuyền giữa hồ.

Trời đông giá rét, tuy có hơi lạnh nhưng lại khiến cho con người có cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng.

Kim tiên hà tộ tới, Miên Phong kinh ngạc mắt tròn tròn, không chỉ mình hấn mà huynh đệ Tào bang cũng tròn tròn mắt vì có đại mỹ nhân giá đáo đến chơi.

Nhất là La Bá Đặc, người như mất hồn, ôm ngực hát tình ca, thiếu chút nữa là quỳ xuống xin làm trâu làm ngựa cho nàng.

Chuyến đi tới hồ Hô Lạp này có phần hơi đáng ngại, có rất nhiều địch ý đối với nàng, việc nàng tới khiến cho Miên Phong vô cùng cao hứng, cảm giác như chút được mọi gánh nặng trong người. Mọi người đều có thể nhận ra, Xán gia trở về Lương Hồ Trúc các để dưỡng bệnh, tính khí vốn nóng nảy nhưng lại vô cùng quan tâm cô nương này, thân mang trọng bệnh nhưng vẫn nhảy xuống nước cứu cô nương ấy, mà cô nương ấy không ai khác chính là Kim tiên hà tộ.

Chuyện này khiến hấn thật đau đầu, nhưng nàng tới, ít nhất là có thể thay đổi tình thế. Haiz, nếu không, khi Xán gia biến mình thành gã sai vặt thì đúng là bẽ khổ vô biên, quay đầu cũng không thấy bờ.

“Tiểu cô nương, cô tới rồi, mọi người rất cuộc cũng có thể sống tốt rồi. Đợi khi gặp thủ lĩnh, cô không nên so đo với ngài ấy làm gì, cứ ngoan ngoãn nhường hần một chút.” Trương Hồ uống rượu chếp miệng, ra vẻ thâm thúy.

“Ta nghe lời, hần sẽ vui, ta hiểu.” Nàng khẽ cười, lặng ngắm mình trong nước. Rất tốt, nét trang điểm vẫn còn nguyên vẹn, môi đỏ, kiều mỵ lòng người.

Trương Hồ ha ha cười to, bên bờ những động vật nhỏ kinh sợ vì tiếng cười mà chạy trốn như bay.

“Hần có thể nào thì cô cùng đừng sợ. Khi trở lại Lưỡng hồ, huynh đệ chúng ta đã giải thích cho hần nguyên nhân sự việc hôm đó, thuyền của Tào bang lớn nên khó di chuyển ở hồ Hồ Lạp nhưng thật ra đó chỉ là kế ngụy trang thôi...Ừ ngụy trang thôi, giả bộ để gạt người. Cô thực tâm cũng chỉ muốn cứu hần, chứ không muốn đem hần ra để trao đổi. Hần nghe xong không bày tỏ cảm xúc cũng chẳng nói câu nào, có điều Xán gia chính là người như vậy, ruột để ngoài da nên tính tình hơi nóng nảy, nếu cô không hiểu thì ta có thể giải thích cho người. Thấy nàng gật đầu, hần nói tiếp:” Cho nên, ta đoán lòng hần cũng thực tâm quan tâm cô, chẳng qua hết lần này tới lần khác không muốn nói ra thôi, cũng khó để cô chinh hần. Ha..ha...”

“Đúng vậy, hần chính là như vậy, trong lòng nghĩ gì, nhưng không hề bộc bạch.” Nàng cười phụ họa.

“Hãy..Kim tiên, lần này cô tới là mang thuốc giải đến cho Xán gia sao?” Miên Phong không nhận được mà hỏi, cảm giác nàng đẹp như tranh vẽ, cảnh đẹp in sâu vào tâm trí người nhìn.

“Đúng vậy!” Nàng không chút chậm trễ trở về, liếc thấy Lý Tinh Hồn đang ngồi trong phòng tính toán, chỉ có hần mới biết rõ chân tướng. Trong lòng âm thầm cười một tiếng, cũng khó trách hần đối với nàng không có chút tín nhiệm cùng tin tưởng.

Nhờ việc biết do thám Bích Yên đang tìm thuốc vì Xán lang, nàng liền đoán được “được liệu” chỉ là để che giấu tai mắt người đời, Bích Yên đến tìm nàng và mong muốn nàng giúp hần tìm “thuốc dẫn”, nhờ vậy mà nàng đường đường chính chính tiến vào Lưỡng hồ, địa bàn của Tào bang.

Hần hoài nghi nàng là chuyện đương nhiên, bởi vì hần nắm rõ nàng có thể cứu tính mạng Xán lang, bởi máu của nàng chính là giải được duy nhất.

Đây là “Cửu trọng cổ” của Điền môn, cổ mang nặng lời nguyện, một âm một dương, sống cùng sống, chết cùng chết.

Thuyền nhỏ chậm rãi đậu vào gần một cây liễu ven bờ, Trúc các vẫn yên lặng đẹp thanh tĩnh tựa như trốn tiên cảnh.

Mộc Diễm Sinh không đợi Miên Phong đã nhảy lên bờ vận khinh công bay vào trong Trúc các.

Lý Tinh Hồn cả kinh, nhắc chân đuổi theo, Trương Hồ bèn kéo hần lại:” Ngủ gia, người chạy gấp như vậy

làm gì? Người ta cần không gian riêng tâm sự, chúng ta là người ngoài e là không tiện, người đã có nương tử mà đạo lý ấy cũng không hiểu?”

Hắn nhìn quanh, vội vàng kêu:” Cái gì! Người mới không hiểu!”

Lời này chọc tức Trương Hồ:” Hừ! Đừng tưởng rằng ta chưa cưới vợ mà liền nói ta không hiểu!”

“Không đúng! Không đúng!” Thật là không có lý lẽ, Lý Tinh Hồn đem tâm tình nói ra.

Bên này, Mộc Diễm Sinh đã tới Trúc viện, nơi này nàng vẫn nhớ, đang đi đến Trúc hiên, nàng bỗng dừng đi chậm lại, trong lòng có gì đó nẩy nỡ, tâm trạng trở nên rối bời.

Cửa chỉ đóng một nửa, nàng nhảy vào, mắt đẹp ngăm nhìn bốn phía, ở gần cửa sổ có nam tử đang nằm trên ghế.

Hắn đang ngăm ánh mặt trời, ngón tay khê lật sách, Mộc Diễm Sinh bất giác cười, nụ cười kiều diễm khiến muôn hoa ngại ngừng, lòng nàng lúc này mềm mại nhưng có chút chua xót.

Lặng lẽ đi đến gần cho đến khi Dung Xán phát hiện có người tới gần thì đôi tay nhỏ bé của nàng đã che đi mắt hắn.

“Xán lang...Đoán thử xem ta là ai?” Haiz, trên thế gian chỉ có một người gọi hắn như vậy, còn cần hắn đoán sao?

Nàng rất muốn hôn hắn, những ngày sau nhớ lại nụ hôn ấy, lòng nàng vô cùng rung động, muốn hắn khắc ghi hình bóng của nàng. Thật là nhớ, thực sự muốn hôn hắn mà...

Hắn chợt xoay người lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hai người đối mặt, không một tiếng động vang lên, không khí lắng đọng.

Nàng bất động, cảm nhận lòng bàn tay hắn hơi thô ráp, dung nhan rực rỡ ôn nhu nói: “Người có muốn ta không?”

Một thứ cảm xúc được giấu nhen ở ngực, ngỡ là mộng, cho đến khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào kia, hắn mới hốt hoảng tỉnh táo lại.

Ý thức được hành động của mình, hắn khẽ nhíu mày, ngay sau đó buông tay nàng ra.

“Người đang làm gì?” Hắn nói, giọng có chút phiền não, không có thói quen để lộ tâm tình của bản thân.

“Ta đến xem chàng còn sống hay đã chết?” Lời này vừa nói ra khiến cho hai người nhớ đến lần gặp trước cũng tại Trúc các này.

Khi đó, đêm hè mỹ lệ, nàng như vì tinh tú trên bầu trời. Kể từ lúc đó, hắn liền bị nàng hấp dẫn không thể cưỡng lại.

Sau đó, Dung xán suy tư rất nhiều, vẫn không rõ tại sao bản thân lại ưu tư, cảm thấy không thể nắm giữ được nàng, mối quan hệ của hai người không hề gì chắc chắn.

Khi ở trên thuyền, hắn đối với nàng hận thấu xương nhưng càng giận mình bị nàng hấp dẫn. Sau khi được Tống Ngọc Lang cùng Trương Hồ giải thích, hắn mới biết mình hiểu lầm nàng, nhưng hắn không thể quên tình cảnh mình bị xiềng xích như súc sinh, khiến hắn trở thành một phế nhân không ai khác chính là cha nàng.

Nguyên nhân chính là như vậy, khiến cho hắn không thể nói hai từ “Xin lỗi!” với nàng.

Hắn muốn quay mặt đi chỗ khác để né tránh ánh mắt của nàng, để tâm hắn trở nên tĩnh lặng, nhưng đó chỉ là một ý nghĩ vụt qua thôi.

Sau đó nghe nàng nói: “Chàng sẽ không chết đâu... Vì ta đã tới, ta sẽ không để chàng chết.” Giọng nói mang theo sự bướng bỉnh

Không hiểu tại sao, trong lòng hắn vốn bình yên nhưng vì lời nói của nàng mà dậy sóng, nhưng lại mềm mại tựa như một khúc hát vậy.

Bình tĩnh nhận ra, lần đầu tiên hắn không thích vẻ mặt này của nàng, cực kỳ, cực kỳ không thích.

“Xán lang đừng giận ta, chúng ta nên cùng nhau sống thật tốt... Ta mang giải dược tới, khi chàng hết bệnh ta lập tức trở về Thương Sơn... Ta thật sự không thể ở lại lâu...” Nàng cười, mắt hơi nhòe lệ, nàng vội vàng ôm lấy hắn, đem mặt áp sát vào ngực hắn, cười giòn, ung dung nói: “Từ giờ trở đi, chàng sẽ không phải gặp ta nữa... Ta sẽ rất bận rộn rất nhiều việc cần ta giải quyết... Xán lang, chàng có vui không?” Lòng nàng đau như cắt, nàng khẽ cắn môi, đem nước mắt默默 nuốt xuống.

Trực giác của hắn trước giờ luôn vô cùng chuẩn xác, chuyện này chắc chắn có ẩn tình nên hắn mới nhẫn nại án binh bất động. Bàn tay không nhận được mà lên ngửi hương thơm của nàng còn vương lại, ánh mắt thâm trở nên sắc bén.

Đi tới khu vực an toàn, Trương Hồ cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ta đã nói rồi, Một tiểu cô nương sẽ không hại Xán gia, nàng đối với hắn là thật tâm, các người cũng có thể thấy rồi đó. Haiz, nếu nàng cứu hắn thì nàng cũng không thể sống. Haiz...” Chỉ có Lý Tinh Hồn, không quan đối phương là ai “Đại danh tuyệt đỉnh của người đứng là chẳng ra gì, nếu không tìm được phương

pháp vện cả đôi đường thì nên về đập bảg hiệu đi thôi!”

Một bên, Miên Phong gật đầu như già tởi.

Nếu như Kim tiên không ở đây, thử tượng tưởng tình trạng đó cũng đủ sống lưng của hần lạnh toát, nếu ác mộng trở thành sự thật, cuộc sống của hần sẽ đi vào đường cùng.

“Một người sống, một người chết, các người nghĩ rằng ta mong muốn như vậy sao?” Lý Tinh Hồn oan uổng hô to, “Ta cũng là bất đắc dĩ mới làm vậy!”

Nhưng, thật sự là có con đường khác sao?

25. Chương 25: Phần 9: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 4

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Hần biết nàng muốn hôn hần.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời làm lấp lánh mặt nước, hơi nước cùng mùi rêu theo gió thổi hương thoảng qua cửa sổ.

Hần giả vờ ngủ nhưng vẫn cảm giác được bóng dáng yêu kiều ấy đang tiến lại rất gần hần, gần tới mức hần có thể ngửi được hương thơm trên cơ thể nàng. Nàng dừng lại, bất động trong vài giây, trong đầu hần đang tưởng tượng ra cảnh nàng nhắm mắt đưa mắt ngắm nhìn thần thái và cả những suy đoán của nàng về hần.

Đột nhiên gò mà có cảm giác ẩm ẩm tê tê, nàng lại không ngần ngại mà vuốt ve hần.

Hần cảm nhận được nàng muốn hôn hần. Lòng hần ầm ĩ muốn đáp lại nhưng hần lại ra sức kiềm chế, nằm bất động, tuy nhiên lại có chút mơ hồ mong đợi, mong đợi cái cảm xúc mềm mại kia, kiềm chế hay chìm đắm vào sự ngọt ngào sâu thẳm những cung thống khổ kia.

Rất lâu sau đó, nàng chậm rãi cúi xuống, khi gần môi hần thì dè dặt đặt xuống một nụ hôn nhẹ rồi chột lùi lại.

Hần thật sự rất muốn thở dài nhưng lại lấy tay che miệng giả bộ đang ho thật vậy.

Thấy hấn động, đầu nàng chợt tỉnh táo lại, nàng cắn nhẹ môi, thật là muốn hôn hấn lâu, rất nhớ nhưng chỉ nếm được một chút tư vị của hấn, nổi nhớ nhưng hiện rõ trên đôi mắt nàng. Nàng hiện giờ chỉ có thể hôn hấn khe khẽ thôi.

Môi mềm lại tiếp tục lại gần môi hấn, nàng khẽ run, ngay sau đó lấy tay lau miệng, chớp mắt đã thấy tay hấn nắm chặt lấy tay nàng. Nàng và hấn đối mặt, nàng nhìn thật sâu vào trong mắt hấn, tìm kiếm sự tức giận cùng khinh miệt nhưng ánh mắt kia không hề có những thứ đó, trong đó chỉ có hình ảnh của nàng, điều này khiến cho nàng mê muội đắm chìm trong ánh mắt đó, khuôn mặt khẽ ửng hồng xinh đẹp.

“Chàng lại tức giận rồi...Haiz chàng luôn nổi giận với ta, ta biết mà...” Bất tri bất giác nàng nói ra những lời này như một thói quen. Đối với thái độ giận dữ của hấn nàng có thể chịu được nhưng với phản ứng này nàng thật sự không biết làm sao.

Dung Xán ánh mắt tinh ý nhận ra sự kinh ngạc của nàng, trong lòng lại nổi lên ý định trêu đùa nàng. Hấn khẽ hừ một tiếng: “Đương nhiên, thế mà cô lại chẳng biết đùa.”

Nàng giơ tay chạm vào vành tai hấn, rất nhẹ nhàng, thì thầm: “Ta biết chàng là đùa rồi.”

Cử động nhẹ, dù chỉ là lơ đãng, nhưng vô cùng quyến rũ phong tình của nàng hấp dẫn hấn.

Dung Xán trong lòng cả kinh, có thể nhận ra vẻ đẹp diễm lệ, thần thái xinh đẹp của nàng, ánh mắt sáng ngời như ánh trăng. Có lẽ nàng cũng không biết, nét đẹp của nàng là trời sinh, tự nhiên phô diễn, khiến cho người đối diện bị thu hút.

“Chàng làm gì mà nhìn ta chằm chằm như vậy?” Nàng nghiêng đầu quan sát hấn, nhìn một lúc nàng khẽ lướt qua gò má hấn, “Chàng hấn là thấy ta rất xinh đẹp đúng không?”

Dung Xán nhăn mày, một hồi lâu mới nói: “Tại sao phải dùng son phấn?” Mùi hương của những thứ này thật khó ngửi, che mất mất đi mùi hương tự nhiên của nàng khiến hấn không thích.

Ngẩn người, nàng chớp mắt: “Chàng phát hiện ra sao? Thế nào? Không phải rất đẹp sao? Các cô nương nhà Hấn các người thật là phiền phức một lọ bột nước mà chia thành mấy loại màu, ta ngắm nghĩa thật lâu mới chọn cái này đó!” nàng đưa mặt lại gần mặt hấn hơn, “Có phải nhìn xinh đẹp hơn không? Phấn được đựng trong hộp nhìn rất xinh xắn, ta chọn sắc hồng phấn chàng có thích hay không?”

“Cô học gì không học, lại học trang điểm? Học những nữ nhân ấy làm gì? Khuôn mặt cô đã quá...” nói đến đây, hấn bỗng nhiên dừng lại, trừng mắt, ngực phập phồng.

“Xán lang, chàng muốn nói gì?” Nàng lại trưng ra khuôn mặt ngây thơ vô tội.

Gương mặt cô đã quá xinh đẹp, đây vốn là những lời hấn muốn nói nhưng hấn lại kìm nén, bởi nếu nghe được những lời này nàng chắc chắn sẽ mừng rỡ đắc ý. Hấn biết là nàng rất thích có người khen vẻ ngoài

xinh đẹp của mình.

Hắn biết sao? Dung Xán ngạc nhiên đến khó tin rằng bản thân có thể nghĩ ra câu này.

Thấy hắn bỗng nhiên im lặng, nàng ôn nhu than thở.

“Khi ở Thương Sơn, ta cùng Lan Tư đã hái rất nhiều hoa mã anh, sau đó đem nghiền ra thành chất lỏng, dùng làm son và phấn. Đây là lần đầu tiên, ta dùng son phấn của Trung Nguyên, rất đẹp...Ừ...đẹp thật...” Nàng ngẩng đầu lên, tinh thần phấn chấn trở lại “Chàng biết hoa mã anh không? Người nhìn này...” Nàng đem ống tay áo đưa tới trước mặt hắn, cười như không cười bảo hắn:” Hoa mã anh chính là hình dạng như này, lúc hoa nở rộ, là lúc hoa đẹp nhất, một màu đỏ quyến rũ.” Trên ống tay áo có một đóa hoa được thêu nhìn rực rỡ như áng mây hồng.

Cảm giác bất an ập tới. Dung Xán không thể giải thích, nụ cười của nàng phẳng phất chứa đựng một bí mật, nàng không thể ứng phó, chỉ có thể lấy nụ cười để che giấu.

“Xán lang, chàng...chàng sao không nói lời nào vậy?” Hắn nhìn nàng chằm chằm khiến tim nàng đập loạn nhịp. Nàng nhìn hắn đã khỏe ra mấy phần đâu có hay nổi nóng giống như lời tên Trương gì đó nói... Nàng càng nghĩ càng cảm thấy tức giận.

Nàng theo bản năng mím môi, cử động này khiến cho hắn rung động. Thấy Dung Xán không nói lời nào, nàng ngược lại có lời muốn nói, giọng nói ngọt ngào ôn nhu khe khẽ:” Xán lang, ta cảm thấy...thật ra thì...các cô nương nhà Hán cũng có rất nhiều thứ tốt.”

Dung Xán nhướn mày, hoài nghi rằng mình nghe lầm, nàng lại thay đổi thay đổi thái độ, khen các cô nương nhà Hán.

“Chàng không phải nói các cô nương nhà Hán luôn bị lễ giáo quẩn thúc, bị giới hạn lễ giáo, không dám yêu, không có can đảm để bày tỏ sao?” Nói ra những lời này chính là những lời nói trong tâm của hắn.

Nàng thần giác lơ đãng:” Nhưng cũng có mấy điểm tốt.” Dừng lại một hồi rồi nàng nói tiếp:” Hôm đó, chúng ta cứu được một chiếc thuyền lớn, trên thuyền có hai cô nương xinh đẹp, một cô nương khuôn mặt có khí chất, nhìn khá khôn khéo, còn người kia lại ôn nhu xinh đẹp như tranh vẽ, tuy mới gặp mặt lần đầu nhưng ta cảm thấy các nàng đều là người tốt.” Nàng mỉm cười, ôn nhu nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:” Các nàng đều là những cô nương tốt...Xán lang chàng nhất định phải trân trọng.”

Yên lặng đến đáng sợ. Đối với Dung Xán mà nói, bản thân có chút bực bội cùng phiền não.

Hắn nhăn mặt, hung tợn nói:”Trân trọng cái gì???”

Chớp mắt mấy cái, nàng không hiểu tại sao hắn lại hỏi vấn đề này? Trân trọng? Còn hỏi nàng như thế nào?

“Tìm một cô nương nhà Hán thật tốt để yêu thương. Cả hai cô nương ấy đều rất tốt, ta rất thích các nàng.”

“Nếu cô thích thì tự mình yêu đi! Mai mới cho ta làm cái gì? Ta thích ai là chuyện của ta, đâu cần cô tới dạy phải làm như nào?” Hấn giận tới mức ruột gan quặn lại, ngực phập phồng thở gấp, có cảm giác sắp nôn ra máu.

“Xán lang, chàng lại tức giận...” Nàng cắn môi, bàn tay nhỏ bé vuốt nhẹ ngực hấn, vô tội nói: “Chàng cứ mãi sinh khí, ta biết...”

Hấn thực sự rất tức giận, lửa giận là do nàng đốt lên, hấn trừng mắt nhìn nàng, hai người mặt đối mặt gần sát, khiến cho lời trong miệng muốn nói ra nàng lại không dám nói.

“Người cô nói, một người là Thất muội kết nghĩa của ta sớm đã gả cho Ngũ đệ làm vợ, hai người vô cùng ân ái, người còn lại là tỷ muội sinh đôi của Thất muội, nàng vì huynh đệ của ta mà bỏ đi địa vị của mình, bọn họ đều đang sống cuộc sống thần tiên, cô muốn ta trân trọng cái gì đây? Chiếm đoạt bọn họ sao?” Hấn nói, mỗi chữ đều nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói ra.

Sửng sốt một hồi lâu, nàng mới chậm rãi lấy lại tinh thần: “Ra là vậy...hai cô nương ấy...thật đáng tiếc...” Tiếp đó, nàng lại phấn khởi, bỏ qua khuôn mặt đang xanh mét của Dung Xán “Không cần gấp, chàng có thể gặp những cô nương nhà Hán khác tốt hơn.”

Nàng thu tay về, kéo dần khoảng cách, cười híp mắt thành hình vầng trăng.

“Xán lang, chúng ta sống chung thật tốt đi...Mấy ngày nữa ta trở về Thương Sơn nên ta rất muốn ca hát cho chàng nghe.” Không đợi hấn trả lời, nàng đứng dậy chạy ra khỏi trúc hiên, một hồi lâu sau mới quay lại, trên tay có thêm một cái tam huyền miêu cầm. “Đây là Ngọa Dương, Miên Phong cùng Phó Vân đưa ta đi mua, hóa ra ở Trung Nguyên cũng có thể mua được loại đàn này.”

Nghe vậy, Dung Xán nhú mày thành một hàng: “Cái gì? Sao bọn họ lại đưa đàn cho cô?” Ba cái tên tiểu tử thôi!

“Đưa ta đàn thì sao? Ta rất thích đàn hát.” Nàng cảm giác được giọng hấn có chút kì quái, giọng càng thêm ôn nhu giống như đang dỗ một đứa trẻ, “Chàng đừng nổi nóng nữa, ta sẽ đánh đàn ca hát cho chàng nghe, ta có học một ít bài hát mới, chưa hát cho ai nghe đâu đấy.” Nàng ngoan ngoãn, nàng hiểu phải nhường nhịn hấn một chút.

Lời vừa nói xong khiến cho lửa giận của Dung Xán bị dập tắt, hấn không lên tiếng, cố ý bỏ qua lời nói của nàng, hấn đưa tay với lật trang sách đem tinh thần tập trung vào nó.

Khuôn mặt của hấn thật anh tuấn, nàng nhìn mà trong lòng cảm thấy chua xót, cơ hội không còn nhiều, cần tự mình quý trọng thôi.

Đầu ngón tay khẽ gảy, tiếng đàn vang lên, âm điệu của miêu tộc mỗi âm sắc đều bao hàm tình cảm tha thiết, khiến cho người nghe cảm thấy dễ chịu.

Ánh mắt rời khỏi trang sách, lòng đã sớm theo tiếng đàn từ lâu, hần như chìm đắm vào từng điệu nhạc.

Thật lâu sau, nàng cất tiếng hát mềm mại, kiều mị lòng người...

Tình nhân trao ta giấc mộng.

Trong mộng có núi,

Trong mộng có sông,

Trong mộng, trung trùng điệp điệp núi

Trong mộng có sông, khúc khúc cong cong không ngừng

Núi dựa sông, sông lại dựa núi mà tới

Nếu muốn ly biệt,

Trừ khi núi lở sông cạn

Vì sao lại là những lời này, ẩn ý gì đây? Dung Xán không hiểu, hai mắt khẽ chớp sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt của hần chạm ánh mắt của nàng.

Nàng nhìn hần nhàn nhạt cười, tiếng đàn không nghỉ, sâu kín lại hát...

Ta đưa tình nhân một chiếc vòng

Đóng cũng là vòng

Mở cũng là vòng

Vòng cài chặt mỹ mãn thật đẹp mắt

Vòng mở vẫn tròn trịa không đứt đoạn

Vòng vòng khi mở khi đóng

Nếu muốn ly biệt

Trừ phi lửa đốt vòng đứt

Dự cảm trong lòng càng bất an, hấn lại lần nữa muốn nàng giải thích cho hấn hiểu.

Hấn suy tư, định tâm suy tư cố gắng để hiểu ý tứ trong lời hát của nàng

26. Chương 26: Phần 9: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 5

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Đã nhiều ngày, cuộc sống ở trúc các luôn như vậy.

Sáng sớm, tiếng tam huyền cầm âm thanh réo rắt vang lên, ngay cả chim nhỏ cũng đậu ở cửa sổ. Hoàng hôn, tiếng đàn u tình, bóng tà dần ngả, chim từng đàn bay về. Bóng đêm buông xuống, đàn ở trong khoảng không nhẹ nhàng than thở, trắng sáng làm giai nhân.

Dung Xán vẫn nghỉ ngơi, dùng bữa, ngủ, điều khí, ngẫu nhiên xem chút tin tức, khi làm việc hẳn rõ ràng vô cùng chuyên tâm nhưng lại thường thường phân tâm nghĩ tới nàng, khóe mắt nhìn không được nhìn quanh, muốn biết nàng đang làm cái gì? Có vẻ mặt gì?

Mỗi ngày sau giờ Ngọ, Lý Tinh Hồn đều đặn đến châm cứu kiểm độc cho hắn. Từ Tinh Hồn, hắn biết nàng mang thuốc dẫn đến để giải cổ độc, biết việc này, hắn cũng không để ở trong lòng, ngược lại cảm giác bản thân càng lúc càng quen với việc nàng luôn ở bên cạnh.

Nàng nói, nàng sẽ trở về Thương Sơn. Nếu nàng đi thật... Dung Xán nhú mày một cái, hình như nàng đi ra phía sau Trúc các, phản ứng đầu tiên của hắn là nhăn mày lại, tất cả cũng vì đám huynh đệ kia của hắn.

Lương Hồ Tào bang, trừ ba tiểu tử đám Miên Phong ra thì tất cả đều là đại hán tử, khí cương dương so với mặt trời mùa hè còn nhiều hơn, chưa khi nào có cô nương đến thăm, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân kiều diễm ướt át.

Tin tức mỹ nhân đến truyền đi, huynh đệ Tào bang sôi động hẳn lên, cứ khi rảnh rỗi là lại chèo thuyền nhỏ ra phía sau Trúc các, nhìn ngắm mỹ nhân, cùng mỹ nhân trò chuyện, nếu mỹ nhân chịu nhận quà thì lúc về cười vui vẻ, cho dù trời sập xuống, cũng có bản lĩnh nâng lên, đất lấp xuống, cũng có sức chui ra.

Cho đến khi Dung Xán bắt đầu lạm quyền, cũng không tệ lắm, ít nhất hắn nhìn được ba ngày rưỡi.

Hắn ra lệnh công việc thêm nhiều, đem mấy đại hán tử đuổi tới phía nam, đuổi tới phía bắc, đuổi tới phía đông, cũng đuổi tới phía tây, chỉ cần đứng có ở lại Lương hồ quấy rầy là được.

Có điều, lại khổ Miên Phong, huynh đệ tổng đường mặc dù không dám tới nhưng lại đem rất nhiều đồ chơi nhỏ đưa cho Miên Phong, muốn hắn chuyển cho mỹ nhân. Đây lại làm cho Dung Xán mặt nhăn mày nhú, thấy nàng khi nhận quà người khác thì có vẻ vui mừng, có khi chỉ là một con châu chấu làm bằng tre trúc, một cái chong chóng thêu hoa, một cây sáo nhỏ, nàng đã cười đến thật sung sướng, con ngươi sáng lên, giống như mấy vật này đều quý giá.

Đã qua nhiều ngày, mi tâm hắn vốn có nếp nhăn lại tăng thêm.

Sau đó, đã xảy ra chuyện.

Một ngày dùng xong bữa trưa, Dung Xán ở bên trong Trúc các nhìn tin tức huynh đệ thăm dò được.

Trên thư là tình trạng Điền môn hiện nay —

Vợ chồng Mộc Khai Viễn cùng Sở Hùng đồng thời mất tích, giả thuyết là vì quyết chiến mà rơi vào vực sâu. Điền môn thế lực giảm mạnh, trong bang mất đi đầu rỗng, trước mắt, tổng đường và nhánh tây nam thống nhất, tạm thời để Trại Mộc Tư lấy thân phận trưởng lão xử lý.

Xem ra, nàng phải về Thương Sơn giúp chỉnh đốn Điền môn là thật. Chính là... Tâm vì sao lại bất an?

Hắn tỉ mỉ cân nhắc suy tư từng một việc, ngón tay gõ mặt bàn, đang lúc xuất thần, ngoài cửa sổ bên bờ sông hai bóng hìn thu hút toàn bộ chú ý của hắn.

Không thấy thì không sao, vừa thấy đã muốn nổi trận lôi đình.

Cái tên đầu củ cải kia thê mà lại không sợ chết, đi theo mỹ nhân đến trúc các.

Bên bờ, La Bá Đặc hát tình ca quê hân, thân thể nghiêng về phía trước, một tay che lấy tim, một tay kia nắm một đóa hoa hồng, chuỗi ca từ nghe không hiểu ý nhưng biểu tình lại say mê vô cùng, thật sự ra dáng một bài tình ca.

Một khúc chấm dứt, mỹ nhân khuôn mặt nhỏ nhắn đang lắng nghe dùng sức vỗ tay, không chút nào keo kiệt tặng hân một nụ cười.

La Bá Đặc thâm tình chân thành, đem hoa tặng cho nàng.

Giờ phút này, Dung Xán bên trong cửa sổ nhìn coi tâm nhảy tới yết hầu, có rút nhanh lại gấp mấy lần, không tự giác, giữa trán đã hiện lên gân xanh.

Hắn đột nhiên lo lắng. Buổi sáng hôm kia, hắn nhìn thấy nàng nhận của Miên Phong một cái quạt thêu, tranh hoa và chim trên quạt đáng yêu hấp dẫn nàng, trong lúc vui vẻ thì nghiêng người ngay tại trên mặt Miên Phong hôn một cái thật vang; tiếp theo, buổi chiều hôm qua, Phó Vân cùng Ngọa Dương mang đến mấy thứ đồ ngọt đầy màu sắc, đều là đồ ăn vặt của mấy đứa nhỏ, nàng mỗi thứ đều ném một ít, cái gì cũng thích, trong miệng ngậm viên kẹo vị cam, hai phiến môi lại đi hôn người ta, một cái hôn ở trán, một cái hôn ở má phải, lưu lại hai dấu son.

Mỹ nhân hôn làm say lòng người, cũng rước lấy tai bay vạ gió.

Sau khi chuyện xảy ra, ba huynh đệ Miên Phong đáng thương chịu đủ đau khổ từ chủ tử, nói cái gì cũng sai, làm cái gì cũng sai, động một tí là phạm lỗi, không có lý do cứ động cái là lại như nổ pháo, nổ đến hài cốt không còn.

Thấy nàng nhận lấy hoa của hắn, Dung Xán hai mắt muốn phun ra hỏa. Nàng nếu lại đi “Xâm phạm” người khác, nếu mà nàng dám nói chuyện với người khác, hắn sẽ, hắn tuyệt đối sẽ — Dung Xán chậm rãi chuyển ý niệm trong đầu, bỗng nhiên thả lỏng, bởi vì nàng không có hôn hắn, chỉ nhẹ nhàng cười, người hương thơm từ đóa hoa.

Không! Hắn lập tức lại muốn... nàng sao lại có thể cười với đầu củ cải kia?! Còn đem hoa đến bên miệng! Đang định lao ra, chợt nghe tiếng nói của nàng mềm mại.

“La Bá Đặc, ở quê nhà huynh có cô nương đang chờ không?”

La Bá Đặc cười lộ răng trắng, tóc vàng mắt xanh anh tuấn đáng yêu.”Nhà của ta cách nơi này rất xa rất xa, không có cô nương đợi ta, nếu đợi ta, cũng thành lão bà bà mất.” giọng điệu của hắn cùng nàng có chút tương tự, đều mềm mại.

Nàng bị hắn chọc cười.”Không có vấn đề gì, huynh biết ca hát như vậy, khẳng định có rất nhiều cô nương thích huynh. Huynh cứ ở lại trung nguyên, cưới một lão bà, sinh một đám trẻ đi.”

“Diễm Diễm, ta lấy nàng làm vợ, được không?” Tên nàng đối với hắn rất khó đọc, học không được, vẫn là gọi tên thân mật dễ dàng hơn. Mới nói xong, hắn lập tức quì một gối, nâng một tay mềm mại của nàng.

Mộc Diễm Sinh để cho hắn nhẹ nắm, thản nhiên cười, “Ta đã có người trong lòng.”

“Thật sao?” Hắn thân mật hôn mu bàn tay nàng “La Bá Đặc muốn cùng hắn quyết đấu, đem nàng cướp về.”

Cướp con mẹ hắn, cướp bà nội hắn đồ đầu to! Dung Xán giận không kiềm được, làm ra một cái hành động không phù hợp với hắn, hắn hoảng tốc vọt tới, từ phía sau đem La Bá Đặc một cước đá xuống nước.

Mộc Diễm Sinh không kịp phản ứng, càng đừng nói đến phải nhắc nhở nam nhân đáng thương kia, chỉ có thể trơ mắt thấy hắn bị đánh len, ngã vào trong nước.

“La Bá Đặc –” nàng tay dò mặt nước, eo lại bị Dung Xán kéo về.

“Nước ở đây không sâu!” Hắn thực khó chịu. Tên chết tiệt kia dám dám cầu hôn với nàng, gọi nàng là “Diễm Diễm “, còn đáng chết dám hôn tay nàng!

Dung Xán không nói hai lời, mặt xanh mét, kéo nàng đi về phía Trúc hiên, lửa giận bùng lên, huyết khí lại cuộn cuộn.

“Là ai... ọc ọc ọc ọc... Tiểu nhân, ọc ọc ọc... phì phì...” La Bá Đặc bơi tề nhất Tào bang, vùng vẫy một hồi mới leo lên được trên bờ, đầu vừa nhắc đã nhìn thấy Miên Phong rảnh rồi ngồi xổm ở đó, dùng biểu tình đáng thương lại vui sướng khi người gặp họa nhìn mình.

Hắn vỗ vỗ bả vai La Bá Đặc, lắc đầu già dặn nói: “Haizzz, người không cần phải nói, ta đều hiểu hết.”

Nói cái gì? Hiểu cái gì? Hắn còn chưa biết là tên hỗn đản nào đá hắn xuống. Sau khi hắn nghĩ nghĩ, trực các có mấy người, không phải Miên Phong, lại loại trừ bản thân và Diễm Diễm, hử... Chỉ còn lại người kia.

Bên trong hiên, Mộc Diễm Sinh chân nhỏ đuối kịp hấn, vừa vào cửa, hấn đã đóng rầm cửa lại, đóng cửa sổ, động tác rất dứt khoát, giống phát tiết cơn giận, sau đó, trong phòng chỉ còn hai người, mạnh mẽ nhìn nàng.

“Xán lang... Chàng, chàng tức giận ”

Không đợi nàng nói hết, hấn phát hỏa ngắt lời, “Đúng! Ta đang tức giận, cô hiểu quá rõ.”

Nàng cái miệng nhỏ khê nhếch, kinh ngạc nhìn lại hấn.

“Chàng tức giận, ta biết...” Kiên trì hoàn thành câu. Tiếp theo, môi nàng cắn một cái, lên án nói: “Chàng... Sao chàng có thể đem La Bá Đặc đá xuống nước? Trời lạnh nước lạnh, để lâu hấn sẽ bị ngấm lạnh, có thể sẽ không tốt.”

“Không tốt?! Ta đối với hấn đã đủ tốt.” Hấn tới gần từng bước, tuấn nhan thị uy cúi xuống, thẳng tắp trừng nàng.”La Bá Đặc, La Bá Đặc, cô gọi cũng thân mật quá nhỉ, quen thân với hấn cũng nhanh quá!” Ôi, lại thêm tội rồi.

“Đó là tên hấn, ta không gọi hấn là La Bá Đặc thì còn có thể gọi là cái gì?” Giọng nói của mặc dù mềm mại, lại mang vẻ đáng thương vô tội, mũi ê ẩm nhưng không biết hấn vì sao lại quát nàng.

“Còn nói nữa?!” Hấn tự biết đuối lý, lại không thừa nhận, trở giọng “Vậy cô cũng không thể để hấn gọi người, gọi người là “Diễm Diễm”!”

27. Chương 27: Phần 9: Đợi Đến Khi Hoa Úa Tàn 6

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Ta vốn tên là Diễm Diễm, vì sao không cho phép người ta gọi tên ta?!” Nàng đẩy hấn một cái, không nghĩ tới việc hấn đột nhiên nổi giận với nàng, cảm giác thật khó chịu, giống như tất cả đều là lỗi của nàng, nàng đã làm gì có lỗi với hấn?

“Chính là không cho phép.” Hấn quát to, ngực đau đốn, cắn răng nhin xuống.

“Trại Mộc Tư cũng gọi ta như vậy, đây vốn là nhũ danh của ta.”

Không đề cập tới còn được, nhắc đến nam tử biết ca hát đánh đàn, biết thổi kèn lại biết khiêu vũ Trại Mộc Tư, quả thực là lửa cháy đổ thêm dầu.

“Tên của người là Mộc Diễm Sinh! Không phải Diễm Diễm!” hấn gào đình tai nhức óc.

“Chàng, chàng...” Nàng nhìn hấn, đã không còn lời nào để nói.

Nàng biết hấn luôn tức giận, luôn không vui, nhưng dù biết như vậy, nàng vẫn luôn nhớ hấn, muốn cười cho hấn xem, muốn hấn nhớ kỹ nụ cười của nàng. Nhưng mà, nhưng mà hấn căn bản không cảm kích.

Tiếp theo, nàng làm một chuyện mà nàng cũng không ngờ trước được.

Oa một tiếng, nàng lớn tiếng khóc.

Trong phòng ngoài tiếng khóc của nàng, hoàn toàn không tiếng động khác, Dung Xán bị phản ứng của nàng dọa ngây người.

Không biết qua bao lâu, nàng còn khóc, khóc nức nở. Dung Xán cuối cùng lấy lại tinh thần, tay chậm rãi cẩn thận chạm lau hai má ướt đầm nước mắt của nàng.

“Mộc Diễm Sinh, ta, ta...” Tâm động không bằng hành động, hấn cúi đầu xuống, hôn lấy nàng thật sâu.

Tựa như đã đợi ngàn năm, hấn hưởng lấy hương vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ, tình cảm bùng nổ, hấn trần trọc lưu luyến ở môi nàng, hay tay đem nàng khóa vào trong ngực, hai trái tim kích động lẫn nhau, va chạm tóe ra những tia lửa.

Hôn từ kịch liệt chuyển thành ôn nhu, rồi chậm rãi chấm dứt, Mộc Diễm Sinh chôn ở trước ngực hấn thở dốc, hai gò má đầy nước mắt, nhưng nóng bừng.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt, yếu ớt nói: “Xán lang... Đây là lần đầu tiên chàng chủ động hôn ta, chàng không hề đẩy ta ra, ta, ta rất vui...” Nàng ngẩng khuôn mặt, nụ cười mang lệ, “Chàng không biết, ta vui đến mức nào...”

Dung Xán giống nàng, đều đắm chìm trong cảm xúc, muốn nói gì, nhưng giật mình hoảng sợ —

Hấn nhìn khuôn mặt tinh tế của nàng, nhận thấy được có chỗ kỳ lạ, lòng cả kinh hấn kéo nàng đi đến bên cửa sổ, đẩy ra cửa sổ, để ánh sáng chiếu vào.

Gương mặt đầy nước dưới ánh sáng, nước mắt rửa hết phấn, cái hôn vừa rồi làm mất đi màu sắc của son, hấn nhìn thấy dung nhan của nàng, da trắng như người chết, cùng với đôi môi tím, so với mình còn giống

bộ dạng người sắp chết hơn!

“Đây là có chuyện gì?” Mơ hồ đã đoán ra, hắn vẫn muốn nàng nói ra khỏi miệng.

Đến lúc rồi sao?

Vì sao lại đến nhanh như vậy?

Nàng còn muốn nhìn hắn, muốn ca hát cho hắn nghe, cho dù ôn tồn một lát cũng tốt, nhưng mà, thời điểm đến, nàng không thể quá tham lam... Không thể quá tham lam đâu...

Giương môi, nàng thần nhiên mỉm cười.

“Ngày ấy lúc ta ở trong sông hôn chàng, nuốt máu của chàng, trong thân thể đã có độc cứu trọng cổ. Khi cổ kia được hạ, chỉ cần ta uống máu của chàng, cổ độc tự nhiên có thể giải.”

Hắn thở dốc nhìn nàng, lẳng lặng hỏi: “Cho nên, cô đến đây là muốn giải được?” Cảm giác này thật quý dị, hắn bình tĩnh ngoài dự đoán, phảng phất như mục đích nàng đến đây chỉ là việc nhỏ không đáng kể.

Trái tim lại co rút nhanh, hắn đã quen thuộc cái loại cảm giác này, biết cổ độc trong cơ thể đang lưu chuyển, hắn đã vài ngày không phát tác, nay lại chọn lúc này.

Hắn còn muốn hỏi rõ ràng, hắn muốn biết tình cảm thật sự của nàng đối với hắn, giờ phút này chỉ cần nàng nói, nói nàng là thật lòng đợi hắn, chỉ cần một câu như thế, hắn liền tin tưởng, tuyệt không nghi ngờ.

“Ta — Mộc Diễm, Sinh...” Thân hình không vững, cảm giác tê dại tràn đầy thân thể, hắn ngã xuống ghế. Không được! Hắn còn chưa hỏi nàng, không thể ngã! Vẫn chưa thể ngã!

“Xán lang!” Nàng đỡ lấy hắn, nhớ lại Lý Tinh Hồn nói qua tình huống Dung Xán phát độc, liền an lòng, nàng nhìn hắn cười ôn nhu, giúp hắn di chuyển thân mình, làm cho hắn nằm an ổn ở ghế dài.”Xán lang, ta ở đây...” Nàng ngồi bên cạnh hắn, nắm một tay, ánh mắt dịu dàng.

“Có chuyện, hỏi, cô...” Lưỡi của hắn không nghe lời “Cô thật, thật sự là yêu thích... Ta?”

Thật lâu, nàng không trả lời, tay nhỏ bé sờ soạng mỗi tác hình dáng khuôn mặt hắn.

Dung Xán muốn hỏi lại, nhưng không thể.

Như là đã quyến luyến đủ, nàng cuối cùng cũng nhìn vào mắt hắn.”Xán lang, chúng ta nhất định phải ở

cùng một chỗ, trong cơ thể ta có máu của chàng, dung hợp cổ độc của chàng... Nếu chàng muốn giải được ‘cửu trọng cổ’, cần có một vị thuốc dẫn, ta đã mang đến cho chàng.”

Dung Xán hai mắt không buông tha bất kỳ biểu tình nào trên mặt nàng, trực giác cho biết có điều xấu, tâm trạng đầy bất an, hắn cố gắng tìm kiếm trong ánh mắt của nàng điều gì đó, thoáng chốc, trong đầu chợt lóe lên, lập tức đã hiểu rõ. Cuối cùng, hắn cũng biết là cái gì — một cảm giác thương xót nổi lên.

“Ta không sợ, thật sự không sợ.” Nàng lắc đầu, vẫn cười như cũ, dù đang tái nhợt mà vẫn quyến rũ kinh người.” Tam Huyền Cầm chàng đưa đã bị nường ta vớt đi, lòng ta đau... Ta tuy rằng không giữ được đàn, nhưng nhất định sẽ giữ được chàng.”

Dung Xán liệu mình muốn nói, muốn khống chế đầu lưỡi, muốn sử dụng tứ chi, trong mắt tràn ngập sự gấp gáp nhưng chết tiệt là không thể động đậy.

“Còn nhớ rõ lần trước tại Trúc các này, chàng cũng trúng độc, ta cố ý đến giải độc cho chàng, chàng thật hung dữ, cố ý nói chọc chàng tức giận, nói nhor cho chàng biết... Kỳ thật khi đó ta thật sự rất giận giận, chỉ cần cắt một đao ở lòng bàn tay chàng là được nhưng ta cố ý cắt nhiều thêm hai đao, ha ha a...” Nàng ngọt ngào nhớ lại, “Nào, để ta xem vết thương có còn hay không.” Mở bàn tay của hắn ra, đầu ngón tay nàng lướt nhẹ trên lòng bàn tay hắn, dễ dàng tìm được ba vết sẹo. “Ba vết đao này thật tốt, từ nay về sau chàng nhìn chúng, sẽ nhớ tới ta”.

Tiếp theo, nàng rút đao nhỏ ra, mắt nhòe lệ, dịu dàng cười, “Xán lang, ba đao này, bây giờ ta trả cho chàng, hai ta sau này dùng đấu khẩu nữa, được không?”

“Mộc... Cô...” Hắn thực sự cố gắng, đã rất cố gắng rồi, mấy lần đã dùng hết khí lực, mồ hôi phủ đầy trán, hắn nhìn nàng, giống như làm như vậy có thể ngăn cản được nàng. “Cô, không cần...”

Không cần cũng không thể làm gì được nữa, bởi vì hết thấy đều không còn kịp rồi.

Nàng đưa ngang một cái, tay phải cầm lưỡi dao sắc bén rạch thật sâu lòng bàn tay trái, nhanh chóng nắm chặt, bỏ đao nhỏ qua một bên, nàng đỡ cổ hắn, để cho cằm dưới của hắn nâng lên, miệng tự nhiên mở ra.

Tay trái thả lỏng trên miệng hắn, máu không được cầm, liền không ngừng chảy vào miệng Dung Xán, từng giọt từng giọt đi vào bụng hắn.

“Xán lang, máu của chàng là giải được của ta, máu của ta cũng có thể cứu chàng, ta sẽ cứu được chàng... Nhất định có thể...”

Hắn không cử động, bất lực để người ta định đoạt, chất lỏng ấm áp chảy vào cổ họng, hắn ngửi được mùi máu tanh, tâm vô cùng đau, linh hồn muốn vỡ vụn, hắn nhìn thẳng nàng, dùng ánh mắt sắc bén để biểu đạt sự giận dữ.

Nàng quá độc ác, dùng phương thức thế này để tra tấn hắn, muốn hắn cả đời đau đớn đến tận cùng.

Nàng, đủ độc ác.

Con người tràn ngập yêu thương, quyến luyến, khó buông cùng thống khổ, khiến cho hắn ở trong băng thiên tuyết địa cùng lửa địa ngục dày vò qua lại, hắn sẽ không tha thứ cho nàng, cuộc đời này đã quyết, tuyệt sẽ không tha thứ cho nàng!

“Xán lang...” Nàng suy yếu đến mức sắp không mở mắt nổi nhưng cũng không muốn đánh mất dung nhan của hắn, miễn cưỡng chống đỡ, trên môi là nụ cười như hoa.”Xán lang... Chàng họ gì, tên gọi là gì... Chàng, chàng cho tới lúc này cũng chưa từng nói...”

Trước mắt tối sầm, nàng cuối cùng ngã vào trên người hắn, tay trái vô lực che môi của hắn, máu kia vẫn như trước, chảy vào cổ họng, trong bụng hắn nóng như hỏa thiêu, tim lại đông thành sương lạnh, sợ là vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không thể hòa tan..

Nàng nằm trên ngực hắn thở hổn hển, nhớ rõ bản thân còn chưa có trả lời vấn đề của hắn. Nàng muốn nói cho hắn biết, nói cho hắn —

“Xán lang, cảm ơn chàng đã cho ta một giấc mộng... Mộc Diễm Sinh thật tâm yêu thích chàng, xin chàng... Nhớ ở đáy lòng...”

Nàng mỉm cười nhắm mắt, không nói thêm gì nữa.

28. Chương 28: Phần 10: Danh Hoa Chỉ Đẹp Chữ Chàng Hồng 1

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Xuân qua, thời gian vẫn trôi, hoa rụng liễu nở.

Năm năm trôi qua, thời gian nói không ngắn không dài. Đối với Dung Xán mà nói, thời gian này đối với hắn không có ý nghĩa gì.

Một mảnh rừng phong ven hồ luôn thu hút sự chú ý của hắn. Màu đỏ của lá đỏ như máu, đỏ như tình, khiến cho hắn nhớ tới cô nương kia thản nhiên cười.

Thế gian này, lại không có một đóa hoa nào giống nàng.

Thuyền lớn vừa qua lưu vực, hấn luôn thích tới Phiến hồ, có lúc hấn sẽ trở về cùng huynh đệ hội họp, có lúc lại ngồi ven hồ, trầm mặc suy tư. Ngày hấn ngồi ngắm những đám mây trôi trên trời, nhớ lại những động tác múa mềm mại, nụ cười rực rỡ hình đánh kiêu mị, đợi khi đêm xuống, hồ trở nên lung linh huyền bí, hấn thường xuyên xuất hiện ảo giác nàng từ từ đi tới, ôm trong ngực tam huyền cầm, ôn nhu cất giọng hát: Ta mê lại tỉnh, tỉnh lại mê, mê mê tỉnh tỉnh thật khó hiểu...

Hấn muốn tỉnh táo lại, nhưng cũng không muốn tỉnh, hấn uống máu nàng, hai người đã hợp thành một, hấn biết hấn trúng cổ, lấy máu nàng để hóa giải đi sự nguyên rửa. Tình nguyện khiến bản thân mê mệt, tỉnh cũng không bằng mê.

Mấy năm qua, huynh đệ trên thuyền lớn đều biết nơi hấn đi, khi mới bắt đầu khởi hành Miên Phong đáng thương đã bị phái tới để gọi hấn trở về, nhưng mười lần thì chín lần không thành công, lâu thành thói quen, thuyền lớn mua bán trao đổi hàng hóa, ở hai nơi lưu vực lui tới vì vậy Dung Xán rất vui vẻ, khi hấn trở về tự có cách để tìm bọn họ.

Năm nay thu tới hơi sớm.

Dung Xán bước vào rừng phong, dưới chân cỏ xanh hơi chút ngả vàng, trên đầu lá phong đỏ tươi mang tư thế kiêu my.

Hấn thả bộ trong rừng, trên người khoác chiếc áo mỏng đã hơi cũ cùng với cảnh sắc xung quanh thật không tương xứng, nhưng dáng vẻ hào sảng của hấn lại vô cùng phù hợp trong không gian lúc này.

Đi sâu vào rừng phong, Kính hồ vẫn không gợn sóng tựa hồ những năm qua không hề thay đổi.

Hấn trầm mặc, rất lâu cũng không nói lời nào. Người ngoài đều cho rằng hấn vô phiên vô ưu, đã không còn cảm xúc vui buồn mừng giận nữa, nhưng thực ra trong lòng hấn lại luôn chứa một tình yêu nồng cháy, dành cho một nữ nhân – người khiến hấn yêu cũng nhiều mà hận cũng nhiều.

Hấn ngồi ven hồ trên phiến đá lớn, theo thói quen hấn nhú mào, ánh mắt phiến muện lẫn cô độc khiến cho cả người hấn như bị bao phủ bởi một tầng sương trắng, hấn đưa tay vuốt ve chiếc vòng ở tay, mặt hồ ánh lên hình ảnh một nam nhân với ánh mắt ôn nhu xen lẫn thâm lương.

Một chiếc lá rời cành rơi xuống mặt hồ, hồ xuất hiện một rung động nhỏ, một vòng tròn lan dần ra như đóng như mở.

Hấn hơi nhíu mày, thần sắc dịu dàng, đóng vẫn là vòng mở cũng là vòng, trong lúc nhất thời hấn cảm thấy tâm tình hoảng hốt, câu hát vang lên từ trong nội tâm của hấn, hấn yên lặng đến gần người, kính ngạc trầm mặc, hấn rơi vào trạng thái mê loạn, tựa như trước kia được nghe nàng hát, ôn nhu mềm mại như nước.

Xán lang...Chàng đang tức giận sao? Chàng cứ mãi giận, ta biết...

Ta thật sự thích chàng, rất thích chàng... Haiz không có cách nào...

Xán lang...Mộc Diễm Sinh thật lòng yêu chàng, mong chàng luôn khắc ghi điều này trong lòng...

Ông trời ơi! Hấn hận nàng! Hận nàng! Vô cùng hận nàng!

Khắc ghi trong tâm. Lời đã thành lời nguyện, nàng luôn ở trong lòng của hấn, vĩnh viễn không lãng quên.

Linh hồn tưởng như sắp thoát ra khỏi thể xác, hấn nằm xuống phiến đá, cả người thành hình chữ đại lớn.

Trong đầu, hấn hồi tưởng lại hình ảnh của nàng, nhợt nhạt như quỳ, đôi môi còn dấu vết kiêu diễm, ánh mắt đắm thắm tình ý cùng bị ai, khiến cho lòng hấn đau đớn đến run rẩy.

Một giây trôi qua, giống như năm ấy, hấn nhớ nàng nằm ở trên người hấn, xung quanh chỉ có tĩnh lặng.

Hấn vô lực muốn tránh né, lần đầu nhận ra điều ấy, hấn thực sự sợ hãi, không thể cử động, không thể cất tiếng kêu cứu, tim đau đến tê liệt, hấn nằm bị động, trên trán toát mồ hôi lạnh, không thể gào thét chỉ có thể mở to mắt, trừng trừng nhìn lên phía trên...

Cho đến một ngày, Lý Tinh Hồn cùng một nam nhân Miêu tộc đánh nhau bên ngoài Trúc hiên, hấn mới nhận ra có chuyện xảy ra.

Không nói hai lời, Trại Mộc Tư đã mang nàng đi.

Hấn không có cách nào để giữ người ở lại, Lý Tinh Hồn thấy hấn đã tiếp nhận máu của nàng, không để mất thời cơ, vội vàng hạ châm nấu thuốc, để cho Miên Phong đem thuốc giúp hấn uống khiến cho máu nàng và hấn hòa hợp để trừ đi cổ độc trên người hấn.

Hấn không giữ được nàng, cũng không tìm được nàng.

Nhiều lần tới Điền môn cùng Thương Sơn tổng phân đà, tất cả đều không có hình bóng của nàng.

Cả những lần qua lại lưu vực này, qua Tần Thiên Phàm, tất cả đều không có.

Những lần tới Kính hồ, sắc phong có đỏ nhưng cũng không thể kiêu mị như nàng, kém xa ánh mắt cự nự cười thần nhiên kia.

Tinh Hồn từng nói một người sống thì một người chết, nàng đem máu mình cho hắn sẽ không còn đường sống.

Cho dù chết cũng phải biết nàng được chôn cất nơi nào.

Ta đã tới...Có ta ở đây, chàng sẽ không chết...

Ta không làm được gì ngoài việc ở bên chàng, ta nhất định bảo vệ chàng...Nhất định có thể...

Mộc Diễm Sinh...Hắn nhắm mắt lại, không muốn cử động, tim quặn đau cứ mặc cho nó vậy.

Cứ bỏ mặc nó đi...

Thần trí hôn mê, hắn không biết bản thân đã ngủ bao lâu, trong mộng đã mơ những gì.

Có thanh âm của con người vang lên bên cạnh, là tiếng bước chân rất nhẹ, trong lòng hắn tức giận, cảm giác khu vực của mình bị xâm phạm, rừng phong ven hồ chỉ cho phép hắn và nàng lui tới, tuyệt đối không để người thứ ba xuất hiện.

Người nọ đang quan sát hắn, tựa hồ đối với hình dáng bây giờ của hắn cảm thấy rất thú vị, lại gần dựa vào hắn, khiến cho Dung Xán cảm thấy ánh sáng của hắn bị che mất.

Nhưng lúc này, Dung Xán xuất thủ dữ tợn chớp lấy cổ họng đối phương, nếu thêm lực chắc chắn sẽ đem cái cổ kia bẻ gãy. Đối phương cũng phản ứng rất nhanh xuất chiêu, hai lưỡi dao sắc bén chực đâm vào ngực Dung Xán, cùng lúc đó hai người bất động.

“Mộc Diễm...Sinh...” bị phát hiện, nàng đầu quần khăn, mặc quần áo miêu tộc, dưới chân là giày thuê hoa câu giác.

Hai chuôi dao ở ngực hắn không sợ, một chút cảm giác sợ hãi cũng không có, tay buông cổ nàng, miệng thở dài, nháy mắt hắn lao tới đem nàng ôm trong lòng “Mộc Diễm Sinh...”

Thiếu nữ miêu tộc kia lại bị lão đại dọa giạt mình, ngăn người một lúc mới hiểu được tình cảnh lúc này, hai cây dao bị hắn gạt sang, chém cũng không được mà không chém cũng chẳng xong. Nàng tức giận kêu to, dùng chân hung hăng đạp hắn, dùng sức đẩy hắn ra, la mắng.

“Này người làm trò gì vậy? Dung Xán mau buông ta ra! Đồ điên này!” Dám để cho Trại Tư Mục đem nàng đi, tên khốn kiếp này, lại khiến cho nàng cùng tỷ tỷ phải ngồi lao. Hừ tên xú nam nhân, heo to đầu nhất định phải đem hắn chém chết, người chết ta cũng mặc kệ!

“Cô...” hắn bất ngờ buông tay, nắm lấy cằm nàng, thô lỗ nhìn nàng, ngực hắn vui mừng điên cuồng khiến cho đôi mắt phát ra thú tính.

Không phải nàng không phải nàng... Tâm như lửa đốt, đâu có để ý tới hành động của Mộc Lan Tư lúc này, hắn gấp gáp gần từng chữ hỏi:” Nàng đâu? Nàng tới, nàng ở chỗ này phải không?”

Mộc Lan Tư cảm thấy hắn điên thật rồi. Đôi mắt cuồng loạn kia thật dọa người, hại nàng há miệng cứng lưỡi một lời cũng không thể nói ra.

Không đợi nàng trả lời, hắn đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng tìm mãi cũng không thấy hình dáng của nàng.

Lòng hắn lo lắng, bỗng dưng điên cuồng gào thét:” Mộc Diễm Sinh, cô mau ra đây! Đi ra! Đi ra gặp ta mau lên!” Từng tiếng vang vọng xung quanh phá vỡ sự bình yên vốn có của cảnh vật nơi đây.

Mộc Lan Tư không kịp nuốt xuống sự sợ hãi, bởi vì hắn lại nhào tới bóp cổ nàng.

Người này điên thật rồi! Hu hu tay hắn thật là lớn, khẳng định có thể bóp chết ta. Nàng nhất định phải nói người kia không cần để ý đến hắn!

“Nói, tỷ tỷ của cô ở chỗ nào?” Hắn như dã thú bị chọc giận.

“Người còn nói...” Hu hu, nàng muốn khóc quá, quả thực rất đau, nước mắt chảy như trút nước. Nàng có ý tốt lẽ nào tới đây để chịu chết sao, hắn dựa vào cái gì mà nổi giận với nàng?

“Tỷ tỷ ta không phải vì người thì bây giờ đã sống rất tốt rồi, nàng mất quá nhiều máu, người cho rằng nàng có thể làm gì? Người, người tên khốn kiếp, nam nhân thối, người uống máu của nàng mà còn mặt mũi hỏi nàng giờ đang ở đâu? Vậy mà còn hung hãn cái gì? Là người hại nàng! Năm năm, người đã hại chết nàng.” Lan Tư mắng liền một hơi, mặc kệ tình thế lúc này như thế nào.

Hắn trừng nàng, trợn mắt nhìn một lúc lâu, cái gì cũng chưa nói, mặt không chút biểu tình. Sau đó hắn chậm chậm buông tay, cổ họng phát ra âm thanh quái dị: “Hừ hừ” một hồi lâu.

“Nàng chôn ở...nơi nào?” thanh âm khó nhọc được phát ra, giống như hắn rất khó khăn khi nói ra những điều này.

“Ở Thương Sơn tổng phân đà” Mộc Lan Tư có chút sợ hãi, nàng rất không muốn thừa nhận mình đang run sợ, nam nhân trước mặt có một ánh nhìn khiến cho người đối diện cảm thấy dựng tóc gáy, hic, thử so sánh khuôn mặt dữ tợn bây giờ và khuôn mặt ngời ngời anh tuấn lúc trước của hắn. Hắc...thật không phải của một người.

“Người nói láo!” Hần nhú mồm dữ tợn quát. “Thương Sơn tổng phân đà không có mộ phần của nàng.”

29. Chương 29: Phần 10: Danh Hoa Chỉ Đẹp Chữ Chưởng Hồng 2

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Ta không có. Chúng ta, chúng ta thực sự đã hỏa táng. Sau đó, Trại Mộc Tư cùng ta đem tro cốt của tỷ ấy rắc xuống vực Ngân Lĩnh rồi, A Đa và A Mụ của ta đều rơi xuống đó, tỷ ấy đã xuống cùng bọn họ, cùng được an táng tại vực Ngân Lĩnh. Ta...ta không có gạt người.” Không được nói lấp, không được nói ngọng. Nàng hít một hơi thật sâu.

Hần lại không nói. Quay đầu đi nơi khác, nhìn chăm chú mặt hồ, im lặng như một tượng đá.

“Này, người...người ồ không?” Thấy hần không phản ứng, không biết tại sao Mộc Lan Tư cảm thấy hần thật đáng thương, có chút hối hận với những lời đã nói với hần. “Người sẽ không nghĩ quẩn đấy chứ?” Nàng đi vòng qua, ngồi xuống bên cạnh hần, cẩn thận nói: “Người tốt nhất không nên nghĩ quẩn, nghĩ không ra có thể cho qua” Nếu hần nhảy xuống hồ, nàng coi như thăm rồi!

Dung Xán nhìn nàng trừng trừng, lạnh lùng ra lệnh: “Mời người rời khỏi đây.”

“Há!” nàng ngoan ngoãn quay đầu đi mấy bước, bỗng nhiên nàng nghĩ đến việc tại sao phải nghe lời hần? Vốn là đối với hần có chút thương hại, bây giờ thì không cần nữa rồi! Tĩnh, quay lại thôi!

Nàng vòng trở lại, hai tay chống hông: “Này, người đừng có như vậy mà trừng người ta. Ta nói xong thì sẽ đi, không cần người đuổi. Người không quên chúng ta từng trải qua năm năm như thế nào chứ? Ta đặc biệt tìm người vì chuyện này, người sẽ cùng ta so tài chứ?” Thấy thần sắc lạnh như băng của hần, Mộc Lan Tư lại nói: “Này, người không nói gì là đồng ý, ta thông báo trước, sáng sớm mai ta cùng người sẽ tỷ võ ở nơi này, vũ khí của ta là song đao, không dùng độc cùng ám khí, võ cùng quanh mình chính đại. Ta nhất định sẽ thắng, cáo từ.” Nàng học theo cách chào của võ lâm Trung Nguyên, hướng hần ôm quyền, tiêu sái quay người rời đi.

Hần đứng ở ven hồ, tiếng gió lùa kẽ lá, chim kêu, tiếng nước chảy, hần đều lắng nghe, sau đó, một âm thanh vang lên trong tiềm thức của hần...

Tỷ ấy cho người máu, tuyệt không còn đường sống, nàng chết, đã chết năm năm rồi.

Nơi cổ họng hần nghẹn nghẹn, hần nuốt nước miếng để nhuận họng bớt đi căng thẳng, nhưng không thể nuốt xuống, ngực khó chịu, phun ra một ngụm máu. Máu phun lên cổ, thật giống như cổ bị gió thổi lá

phong rơi.

Đã sớm không thể phân biệt nổi đây là máu hắc, hay là máu nàng?

“Này! Dung Xán người tới sớm thật!”

Thiếu nữ Miêu tộc kêu lớn, nhưng không được bất kỳ ai đáp lại, nam nhân kia im lặng không biểu cảm, không thể nhận ra một chút sinh khí từ hắc, hắc cùng hòn đá bên cạnh không có gì khác nhau.

“Này!” nàng lại kêu lên, chưa từ bỏ ý định, chạy đến bên cạnh hắc, vừa nhìn thấy mặt hắc, Mộc Lan Tư bị khiếp sợ lùi ba bước suýt nữa rơi xuống hồ. Ngón tay nàng chỉ hắc, lo lắng nói: “Này không phải người ngồi ở đây một đêm rồi đây chứ?”

Hắc chậm rãi ngược mắt lên, trong mắt vẩn lên những tia máu, mặt trắng như quỷ.

Bây giờ là lúc nào rồi? Hắc suy nghĩ, lại chậm rãi ngẩng đầu ngắm đường chân trời, đối với ánh nắng lúc này thì hơi nhú mày. Trời đã sáng rồi sao? Thời gian đối với hắc mà nói như đã mất đi ý nghĩa, chỉ có hồ này, cảnh này, thu này mà thôi.

Hắc bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy Mộc Lan Tư một thân quần áo miêu tộc, mày càng nhú lại, trong lúc này hắc tỏ ra vô cùng hung tợn.

“Người không phải là nàng!!!”

Mộc Lan Tư miệng nhỏ khe khẽ nhếch, hơi lùi lại phòng thủ: “Người, người nổi điên rồi!”

Hắc chỉ nhìn lại, lẳng lặng nói: “Người không phải nàng!”

“À...” Mộc Lan Tư không thể thừa nhận lúc này hắc thật đáng sợ. Ánh mắt nàng không tự chủ liếc về phía sâu trong rừng phong, hôm nay nàng đã mang người kia tới trốn ở chỗ đó, nàng phải xem xét địa hình, nếu nam nhân này thực sự phát điên thì bản thân cũng phải tìm đường thoát thân trước.

Nuốt xuống một ngụm nước miếng, nàng cố gắng tỏ ra dũng cảm nói: “Ta là Mộc Lan Tư hôm nay tới đây tìm người tỷ võ... Nhưng mà người hôm nay sức khỏe không tốt...vậy...có thể thương lượng...” Hắc vẫn im lặng, nàng đành tự quyết định: “Vậy thì đổi thành ngày mai, người đừng đem bản thân ra dày vò nữa, đến lúc đó ta thắng người, cũng không cảm thấy vinh dự.”

Nàng vừa rời đi được một bước, lại nghe được giọng hắc lạnh lùng: “Không cần đổi, ngay hôm nay, bây giờ.” Hôm nay hay ngày mai có gì khác biệt? Thời gian đối với hắc chỉ là thứ vô ích, hắc chỉ muốn đuổi được người này đi, để nơi này chỉ còn hắc với rừng phong.

Mộc Lan Tư xoay người lại, ánh mắt lại tìm kiếm người cứu mạng mình. Nàng muốn ổn định để phát huy toàn bộ năng lực để tỷ thí nhưng là đấu võ với một người bình thường chứ không phải là một kẻ điên.

Nàng tự cổ vũ bản thân:” Đây là người nói, thua đừng có tìm lý do chối bỏ.” Lùi ra xa hần năm bước, hai tay rút song đao, thủ chiêu, hét lớn:” Mời!”

Dung Xán không nói gì, đem áo khoác trên người cởi ra.

“Người dùng gì làm binh khí?” Nàng hỏi.

Trong chốc lát hần mới ý thức được vấn đề nàng hỏi, bình tĩnh trả lời:” Tay.”

Mộc Lan Tư có chút bực mình, không để ý tới không khí cổ quái xung quanh, xuất chiêu đầu tiên.

Trong mấy năm gần đây, nàng không uống phí luyện tập, võ công tiến bộ nhanh chóng, nội lực dồi dào, một đao lại tới một đao, chiêu thức liên tiếp, mục tiêu là Dung Xán không hề nể mặt mà chém tới.

Ngược lại Dung Xán vẫn đứng yên đó, thần sắc lạnh nhạt, cặp mắt lơ đãng.

Mộc Lan Tư thấy giao chiến với hần hơn sáu mươi chiêu, nhưng hần vẫn khí sắc ổn định, trong lòng càng kinh ngạc và bội phục, hơi lùi lại một bước, sử dụng khinh công vòng quanh hần để tìm điểm sơ hở.

Chiêu thức thay đổi, nàng khóa chân hần, chiêu ra như hàng trăm con sóng, Dung Xán chợt ngừng người trong đầu xuất hiện cảnh tượng cũ, hần cùng một nữ nhân tranh giành một chiếc áo khoác cũ nát.

Trực giác phản ứng, bàn tay hần đặt ở bả vai của Mộc Lan Tư, theo bản năng thu hồi kinh lực, Mộc Lan Tư không biết trong đầu nghĩ gì, nàng quyết định ra chiêu cuối cùng “đánh ngã kim tôn” thân như cung, phối hợp đao ở sau, thẳng phía trước hướng tới Dung Xán tấn công.

Lưng của nàng bị thương, là lúc rơi xuống vực bị đá làm rách.

Hần quên Mộc Lan Tư không phải là nàng, quên bản thân đang tỷ thí, hần rơi vào ký ức xưa cũ, người đứng thẳng tắp. Ngay sau đấy ngực hần bị đao của nàng đâm trúng, hai vết thương trước ngực rỉ máu đau đớn.

Mộc Lan Tư run sợ, Dung Xán cũng run sợ, hần nghe có tiếng bước chân, chạy thật gấp, hần không để ý tới, cúi đầu nhìn quần áo của mình toàn màu máu, hần cười một tiếng, người ngã thẳng tắp về phía sau.

“Tỷ tỷ, muội không biết hần sẽ đứng yên cho muội chém, không phải muội cố ý.” Mộc Lan Tư vội vàng đem song đao giấu đi, mặt đầy vô tội. Hu hu nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan này,

thắng một cách như này không vẻ vang gì. Cái này chết không người quản!

Từ trong rừng có một cô nương lao ra lo lắng ngồi xuống bên cạnh hắn, lấy hết sức nên nâng người hắn lên, thấy máu nhuộm đỏ áo, tay chân có chút luống cuống, lại vội vàng lấy áo choàng để đè lên vết thương ngăn máu chảy.

Nàng mặt trắng như xác chết, chỉ có đôi mắt là có thần, nhìn qua Dung Xán rồi lại nhìn muội muội mình, ánh mắt cầu cứu.

Haiz...”Được rồi! Được rồi! Tỷ đừng nhìn muội như vậy.” Mộc Lan Tư cam chịu số phận thở dài, khom người cắn răng cùng nâng tên nam nhân đang nằm dưới đất lên.

Haiz nàng không thể nói hắn chết là không có người quan tâm mà, bởi vì còn tỷ tỷ gốc của nàng sẽ quan tâm hắn. Tức quá!

Bên trong khe núi nhỏ có một căn phòng được trang trí vô cùng đơn giản.

Dung Xán nằm trên giường, cầm nhon, hai gò má cao gầy gò, mi mắt nhắm chặt, cho dù là hôn mê hắn cũng không yên giấc.

Trước ngực hắn là vết thương đã được xử lí, Mộc Lan Tư đã giúp hắn bôi thuốc và băng bó. Bởi vì có một nữ nhân mặt như ma nữ đòi mạng, Mộc Lan Tư không muốn nhưng cũng phải làm.

May mà vết thương không quá sâu, lại thêm ngực hắn thịt dày cùng cứng rắn.

Nàng đứng một hồi, không dám đến gần, ánh mắt không thể nào rời khỏi hắn, bước lại gần tới giường, ánh mắt toát ra vẻ yêu thương, nàng rất muốn đưa tay vuốt ve mặt hắn nhưng lại không dám.

Bên ngoài khe núi truyền tới tiếng nước chảy, không khí thoang thoang mùi thảo dược, Mộc Lan Tư đi kiếm đồ ăn có thể gặp Trại Mộc Tư, nhất định hắn sẽ phát hiện ra Dung Xán đang ở chỗ này.

Người nằm trên giường nhăn mày, ngón tay khẽ cử động, nàng sợ hãi lùi mấy bước, phiền não vì muội muội đi lâu quá chưa về.

Một hồi lâu hắn mới nằm yên, đôi môi khô nẻ tái nhợt, nàng nhìn mà đau lòng, lặng lẽ thở dài, dùng khăn thấm nước cẩn thận thấm môi cho hắn.

Nàng ngắm hắn thật kỹ, bất chợt hắn mở mắt, trong ánh mắt có lửa, nàng cả kinh vì hắn nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

Nàng lấy tay che miệng hoảng hốt rời khỏi giường.

Nàng đứng rất xa hắn, lựa cơ hội tông cửa xông ra. Nàng thật muốn ôm hắn nhưng mà không thể... Nàng cắn môi, nước mắt thành dòng, nàng đứng ở phía cửa che đi nguồn sáng, khiến cho thân hình của nàng nửa ẩn trong bóng tối.

Trong mấy giây ngắn ngủi, hắn nhìn thấy khuôn mặt của nàng thật gần, tuy khuôn mặt đã che lại bởi khăn nhưng hắn vẫn nhận ra đôi mắt xinh đẹp ấy, đôi mắt vô cùng xinh đẹp.

Vẫn là cô nương Miêu tộc với y phục trắng, được thêu tầng tầng lớp lớp hoa hồng cùng bướm, nàng nói với hắn đây là hoa mã anh, nàng dùng để trang trí cho quần áo của mình.

Hắn giờ phút này không thể diễn tả cảm xúc của bản thân, trong lòng hắn là một ngọn lửa khát vọng, cháy bùng lên thiêu đốt tất cả, môi hơi hé, từ từ vang lên một cái tên...

“Mộc...Diễm...Sinh...”

Nàng kinh hãi xoay người liền rời đi.

“Đừng đi!” Hắn nhảy lên, hoàn toàn quên đi vết thương trước ngực, quên đi đau đớn, cả người lặn từ trên giường xuống đất, phát ra âm thanh lớn.

Nàng dừng bước quay lại đỡ hắn, thấy vải trắng trước ngực hắn lại nhuộm đỏ bởi máu, nàng vô cùng đau lòng.

Nàng ngồi xổm xuống muốn xem xét vết thương thì bên hông đột nhiên bị ôm lấy, cả người ngã vào trong lòng hắn, đè lên vết thương. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ kêu một tiếng muốn đẩy hắn ra, nhưng sợ tay chạm vào vết thương khiến hắn đau đớn, tiến thoái lưỡng nan, nàng ngửi được mùi cơ thể lẫn mùi máu tanh trên người hắn, cảm giác quen thuộc trong tay, nàng cảm nhận được hắn khẽ xiết nhẹ, Thần thái của nàng trở nên dịu dàng, nàng khẽ thở dài một tiếng.

Nàng không thể đi, vì vòng tay này quá ấm áp, nàng nghĩ hắn cũng không muốn để nàng đi, lòng nàng tham lam muốn níu giữ phút giây yên bình này, im lặng bên cạnh nhau...Một chút nữa...một chút nữa là tốt rồi...

Dung Xán ôm nàng, để nàng tựa vào vết thương trước ngực bởi trong tim hắn có khoảng trống mà chỉ có nàng mới lấp đầy được nó.

Nếu đây là mộng, hắn muốn chìm sâu vĩnh viễn như này, trong giấc mộng ở nơi này hàng ngàn năm.

30. Chương 30: Phần 10: Danh Hoa Chỉ Đẹp Chứ Chẳng Hồng 3

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Mộc Diễm Sinh, tại sao không để ta tìm thấy nàng?” Hấn lẩm bẩm, ngón tay ôn nhu gỡ khăn che mặt xuống, nàng muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, chỉ có thể cúi đầu tránh né, không muốn cùng hấn mặt đối mặt.

“Vì sao không nói lời nào?” Hấn hỏi, đầu ngón tay nâng cằm xinh đẹp, ánh mắt nhìn mặt nàng không bỏ sót chi tiết nào.

Khuôn mặt nàng vẫn như cũ, làn da màu mật ánh lên vẻ đẹp diễm lệ, hai cánh môi đỏ rực tựa như đang rỉ ra máu tương, bộ dạng đáng thương, run rẩy không biết phải làm sao có thể tránh đi được.

“Vì sao không nói lời nào?” Hấn hỏi lại, nhìn thấy giọt lệ trượt xuống gò má nàng, hấn thấp giọng đau đớn thở dài, một tay ôm eo nàng, một tay giữ lấy gáy nàng, cúi mặt xuống, hôn cái miệng nhỏ nhắn đang muốn nói kia.

Nàng bị dọa sợ, tất cả dịu dàng hóa thành sợ hãi, lý trí từ đâu được kéo lại.

Nàng khóc, nước mắt không ngừng tuôn, hai cánh môi muốn được hấn xâm chiếm. Nàng không thể có lòng tham, không thể trầm luân, nếu không, hết thảy đều uổng phí, nàng làm sao có thể, làm sao có thể hại hấn?!

Trên người nàng có một mùi hương rất lạ, lúc răng môi gần bó lại càng nồng đậm, hấn mặc kệ nàng giãy dụa, thâm nhập vào nàng, hôn nàng, xác định nàng ở trong vòng tay mình, liền mừng như điên.

Trong lúc giãy dụa phản đối kịch liệt xâm chiếm của hấn, môi hấn sượt qua răng hàm răng nàng chảy máu. Ném được máu của hấn, Mộc Diễm Sinh lập tức tan vỡ, cuối cùng gào khóc lên: “Không được như vậy, không được — chàng sẽ chết — ”

Hấn dừng lại, không phải vì lời nói của nàng, mà là thấy nàng khóc đến lê hoa đái vũ.

“Nàng đừng khóc.” Năm năm trước, lần đầu thấy nàng khóc lớn, hấn sợ tới mức không biết làm sao, năm năm sau nàng lại khóc lớn, hấn vẫn là không biết nên phản ứng như thế nào.”Nàng đừng khóc, nàng khóc ngực ta đau.”

“Chàng sẽ chết ...” Nàng khóc không dứt, tay nhỏ bé dùng khăn mềm lau máu trên miệng hấn.

“Hai đao này không thể giết được ta, chỉ cần nàng không rời đi, ta sẽ không có việc gì.”

“Không phải do đao... Chàng, môi của chàng bị ta... Làm bị thương, sẽ chết ...” Nàng nhìn lại hắn, thẳm thiết nhìn, bỗng nhiên nghĩ đến một người, người đó nhất định cứu được hắn.”Trại Mộc Tư! Ta đi tìm hắn, hắn có thể cứu chàng, nhất định có cách cứu được chàng.”

Nàng phải đi, hắn không cho nàng đi: “Tìm tên kia làm cái gì? Không cho phép đi!”

“Tìm ta cứu người.” Cái tên kia trong miệng Dung Xán đang bước chân vào nhà, theo bên người là Mộc Lan Tư.

“Trại Mộc Tư.” Mộc Diễm Sinh như gặp cứu tinh, thanh âm mềm mại khẩn cầu, Dung Xán nghe được nổi trận lôi đình, đem nàng giữ chặt trong ngực.”Xán lang, hắn... Hắn có thể cứu chàng...”

“Chút thương thế này không chết người được.” Hắn cắn răng nói, cùng nàng song song đứng lên, ánh mắt phun lửa trừng người vừa tới.

“Không phải vết thương do đao, là vết thương trên miệng người kia kia.” Trại Mộc Tư nói giọng đều đều.

Dung Xán không nói lời nào, chờ hắn giải thích.

Hắn nhìn nhìn Mộc Diễm Sinh, mặt không chút thay đổi chuyển hướng nhìn Dung Xán, một lát mới nói: “Diễm Diễm là được nhân.”

Dung Xán hai hàng lông mày nhăn lại.

“Kỳ thật, nói được nhân là dễ nghe, nói chính xác là độc nhân. Diễm Diễm trúng cổ độc, độc không thể giải, cổ độc không thể phá, nàng đem máu cho người, cho dù không vì mất máu mà chết, cổ độc trong cơ thể sớm hay muộn cũng sẽ phát tác, cuối cùng cũng sẽ chết. Chỉ có một đường, đó là làm cho thân thể của nàng trở thành nơi nuôi cổ, lấy máu trong cơ thể để dưỡng cổ. Năm năm này, trong cơ thể nàng máu hoà hợp các loại trùng cổ xà độc, cổ độc có thể giết người, cũng có thể cứu người. Diễm Diễm là độc nhân, cũng là được nhân. Ngày đó nếu Diễm Diễm chịu nghe theo ta nói, uống máu của người, cũng sẽ không biến thành bộ dáng này.”

Dung Xán mi tâm nhíu lại một trăm tám mươi lần. Người nào có thể nhịn? Người nào không thể nhịn? Hắn điên cuồng hét lên: “Người lại gọi nàng Diễm Diễm, đừng trách ta xuống tay không lưu tình!”

Sao vậy, ừm... Trọng điểm hình như không đúng cho lắm?

“Người, người lại nổi điên?” Mộc Lan Tư đáng thương nhìn hắn, ai ai, chỉ có góc tỷ kia của nàng mới đi thích hắn.

Trại Mộc Tư ngược lại rất trấn định, tiếp tục nói: “Diễm Diễm không chỉ có máu chứa kịch độc, hơi thở cũng có độc, có chứa hương khí nồng đặc, một mình nàng trốn ở đây, ta cùng với Lan Tư mỗi khi muốn đến, nhất định phải dùng đan dược trước, nếu không nhất định phải giữ khoảng cách với nàng. Nay Diễm Diễm muốn ta cứu người, ta nói cho người rõ, ta không có bản lĩnh này.”

“Không phải!” Nghe vậy, Mộc Diễm Sinh giãy dụa đứng lên, không cần Dung Xán ôm nàng, nàng thân đều là độc, hắn sẽ chết, nàng không muốn hắn chết, không muốn đâu...

Cái tên mặt trắng chết tiệt này, không coi lời hắn nói ra cái gì sao?! Dung Xán lửa giận cháy cao, vừa hung ác vừa độc địa, “Ta đã cảnh cáo người, tuyệt đối không cho phép gọi nàng là Diễm Diễm!” Trong lúc mọi người không kịp phản ứng, hắn buông Mộc Diễm Sinh ra, vung quyền đánh về phải Trại Mộc Tư. Trại Mộc Tư chân vừa đạp một cái, một tay bắt lấy Mộc Lan Tư rời khỏi phòng.

Hắn xúc động muốn đuổi theo đánh một trận để tiêu mối hận trong lòng, lại bị Mộc Diễm Sinh từ phía sau ôm lấy. Hắn quay lại nhìn nàng, nhìn thấy gương mặt thích cười toàn là nước mắt, ánh mắt mờ mịt, hắn thở dài, quả đấm thả lỏng.

“Haizzz... Ta không đánh người, ta cũng không tức giận, Mộc Diễm Sinh, nàng đừng lại khóc, haizzz... Nàng khóc ta tâm phiền ý loạn, không vận công lên được, ta, đầu ta thật choáng váng...” Hắn bước chân nghiêng ngả, dựa cạnh cửa, trùng hợp, vừa vặn, không dấu vết đem thanh khóa, thuận tay hạ xuống chốt cửa.

“Xán lang!” Nàng hai tay đỡ hắn, chậm rãi bước đến bên giường, trong lòng sợ hãi, sợ hắn là do ngủ nhiều độc hương nồng đậm trên người mình, sợ vết thương trên môi hắn dính độc của nàng, sợ tới cuối cùng, nàng vẫn không thể bảo toàn hắn.

“Chàng nằm yên ở đây một lát, ta đi tìm Trại Mộc Tư, ta đi xin hắn, hắn luôn luôn xử tốt với ta, hắn sẽ cứu chàng.”

Dung Xán không để ý tới, khi nằm xuống, thuận đường kéo lấy hai tay nàng.

“Xán lang, buông tay.” Mặc dù trở nên thích khóc, ngữ điệu của nàng vẫn giống như trước, mềm mại.

Hắn nghe lời buông ra, tiếp theo ôm lấy thắt lưng và gáy của nàng, Mộc Diễm Sinh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi khi hoàn hồn, đã nằm trên giường, hắn nhẹ nhàng ngăn chặn nàng, thân thể cao lớn phía trên chặn lấy nàng.

Sao lại giống như không thoải mái vậy? Hắn nhìn nàng cười, mặt mày khoe khoang thực hiện được quỷ kế.

“Chàng, chàng buông ra, ta muốn xuống giường tìm Trại Mộc Tư.”

Nàng ở dưới thân hắn, lại dám gọi tên của nam nhân khác?! Dung Xán cực kỳ không hài lòng, thân thể toàn bộ dán lên người nàng, cúi đầu đối với nàng công thành chiếm đất, hôn qua khuôn mặt nhỏ nhắn cùng

cổ của nàng.

Hương trên người nàng hương phảng phất như xuân dư, giúp đốt lên nhiệt hỏa dồi dào, mảnh vải trước ngực thấm máu, hấn không thềm quan tâm, hoàn toàn không cảm thấy đau, bởi vì tình dục chi phối hấn, Dung Xán kiềm chế không được nhịp đập của tim.

“Xán lang... Chàng chàng, không cần như vậy...” Vừa mới bắt đầu, nàng còn giữ được lý trí, còn muốn thoát ra từ hỗn loạn, nhưng bàn tay hấn trêu chọc thân hình mềm mại của nàng, nàng cảm thấy mình là cây đàn tam huyền, cùng hấn soạn ra làn điệu động lòng người nhất.

“Chàng sẽ chết ...” Nàng nỉ non, nức nở, rõ ràng muốn đẩy hấn ra, lại biến thành đón ý hòa theo, lòng nàng đang đau, đang cháy, trong vui sướng lại có một tia bi thương không giải thích được. Hấn cùng nàng đều đang dốc sức dập lửa.

“Mộc Diễm Sinh, ta muốn nàng, chỉ cần nàng.” Hấn hơi hơi khởi động trên thân, hai mắt khóa trụ mỹ nhan bên dưới, đôi môi cương nghị đang cười, không sợ trời không sợ đất mà cười. Khàn khàn nói: “Nàng đã tra tấn ta đủ lâu rồi, còn muốn tra tấn tới khi nào? Nếu là không thể không chết, vậy thì chết đi!”

“Xán lang...” Nàng động lòng nhẹ kêu, vạn dây tơ tình.

“Hừ...” Cúi xuống thân, hấn trườn hôn tất cả. Tóc của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn yếu ớt vô cùng, bàn tay chạm vào nàng, cởi ra từng món quần áo, vải mềm mại bọc tay nhỏ bé cũng được tháo xuống, mười ngón tay xinh đẹp như thế, mỗi móng tay lại chứa đầy độc tố, đỏ tươi như hoa.

Nàng phản xạ nắm lại thành quả đấm, muốn giấu đi chúng, Dung Xán không cho phép nàng, cầm bàn tay xinh đẹp đến trí mạng kia, môi hôn mỗi một ngón tay, tâm hấn phát đau, chua xót trườn hôn, biết nàng vì hấn mà nhận hết khổ sở, hấn không muốn buông ra, không đành lòng buông ra, hấn sao có thể buông nàng được?

“Ta họ Dung, dung trong dung nạp, tên một chữ Xán, Xán, chính là Xán lang Xán... Nàng nhớ chưa...” Hấn thanh âm khàn khàn, song tăng nhiệt liệt, hôn lên môi mềm, nửa cầu nửa ra lệnh: “Nhớ kỹ tên của ta...”

“Xán lang...” Gò má như thiêu đốt, nói không thành câu.

“Mộc Diễm Sinh, Dung Xán muốn nói cho nàng biết, hấn là thật tâm yêu thích nàng, nàng phải nhớ ở đáy lòng.” Hấn nhìn thẳng vào mắt nàng, xuyên thấu linh hồn của nàng, lời này ẩn dấu trong lòng năm năm, hấn cuối cùng cũng cùng nàng nói hết.

“Hu hu... Chàng thích nói trái lòng mình, ta biết.. Chàng, chàng nói yêu thích ta, kỳ thật không phải... Chàng thích các cô nương nhà Hán... Hu hu hu...” Nàng đang khóc, mơ mơ màng màng, cũng không biết vì sao lại khóc, chỉ biết rất muốn rơi lệ, thân mình nóng quá nóng quá, nàng vẫn muốn khóc.

Dung Xán thở dài, không cho phép nàng nhích tới nhích lui, xoay trên xoay xuống, hấn ôm chặt nàng, quyết định giải thích trước đã, nói rõ.”Ta yêu thích nàng, là thật lòng chân thành.”

“Huhu... Chàng nói dối, ta biết... Người ta nóng quá, thật là khó chịu... huhu...”

Bộ dáng này của nàng, đến thánh nhân cũng phải nổi điên.

Dung Xán nuốt cổ họng, thuận theo lời của nàng, “Đúng, đúng, ta thích nói dối, ta chán ghét nàng, không thích nàng.”

Không nghĩ tới nàng khóc càng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hết lên, “Ta biết chàng không thích ta, chàng ghét ta... Huhu... Chàng không thích, không yêu ta, chỉ yêu cô nương nhà Hán... Ta, ta không muốn để ý đến chàng... Xán lang...”

Câu gọi “Xán lang” kia làm Dung Xán không kiềm chế được nữa, cổ họng hấn gào nhẹ như dã thú, tất cả mọi chuyện đều tránh một bên đi! Cũng không cần nói thêm lời nào nữa.

Sau đó, hấn ôm nàng, ôm nàng thật chặt.

Một phòng xuân sắc...

31. Chương 31: Phần 10: Danh Hoa Chỉ Đẹp Chữ Chưởng Hồng 4

CHUYỂN NGỮ: LAM THIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Trong phòng ánh sáng không đủ, nàng chớp mắt mấy lần liền để thích nghi, muốn cử động nhưng cảm giác người mất hết sức lực.

Nàng quyết định nằm yên bởi vì ở trong ngực hấn thật thoải mái, hương thảo được nhàn nhạt cùng hơi thở của nam nhân, nàng không nhịn được mà tham lam hít một hơi thật sâu, bất chợt nhận ra có hương hoa mã anh lẫn trong không khí, một mùi thơm thanh nhã. Nàng nhớ ra lúc này các triền núi hoa mã anh đã nở rộ, cảnh đẹp ấy luôn quanh quẩn trong tâm trí nàng, ngày mai khi hấn có chuyển biến tốt, ta sẽ để Trại Mộc Tư cùng ta đi vực Ngân Lĩnh, nơi mà hoa nở đẹp nhất, rực rỡ nhất.

Ngân Lĩnh, vực sâu ngàn trượng. Nàng trở mình, ánh mắt nhìn vô thức về phía trước, có chút tịch mịch. Trại Mộc Tư nói a Đa cùng a Mụ đã rơi xuống đó, đúng hôm nàng bị Đường Trụ đánh ngã.

Nơi đó, hoa mã anh năm nào cũng nở đỏ rực, điểm lệ lòng người, nàng sẽ tới hái rất nhiều hoa, sau đó đem đi rải xuống vực cho a Đa cùng a Mụ. Haiz...nàng rất nhớ bọn họ, thật nhớ, từ khi tỷ tỷ rời đi cùng Dung Xán, chỉ còn lại nàng một mình cô độc, nàng không muốn vậy...haiz

Đang suy nghĩ bỗng có một bàn tay nam nhân vuốt nhẹ mái tóc của nàng, lẳng lẳng xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, vẻ mặt có chút suy tư.

“Trại Mộc Tư...” Thấy khuôn mặt anh tuần ấy, Mộc Lan Tư hơi đỏ mặt, muôn ngăn hành động của hắn lại.

“Tại sao ngươi lại khóc? Không thoải mái sao?” Bàn tay hắn khẽ đặt lên trán nàng kiểm tra nhiệt độ, lẳng lẳng nói:”Từ nay về sau đừng luyện đao ở thác nước nữa.”

“Ta phải luyện.”

“Không được.” Hắn giọng trầm tĩnh, như kiếm chặt sắt.

“Ta phải luyện...” Nàng nhỏ giọng, không biết điều hắn nói là đúng hay nàng không bị bệnh, tình cảm trong lòng yếu ớt, không tự chủ mà rơi nước mắt, nàng thật là phiền phức mà...”Ta phải luyện...Không cần người quản...” Có chút giận dỗi.

Một hồ lâu sau, hắn chăm chú nhìn nàng, thần thái như đang tập trung suy nghĩ điều gì.

“Ngươi nên ngoan ngoãn uống thuốc, khỏi bệnh rồi, ta cùng ngươi luyện.”

Mộc Lan Tư chợt ngẩng đầu, nước mắt rơi trên gò má, cảm nhận được sự ấm áp của hắn, nàng biết mình tự do phóng khoáng nhưng hôm nay tính tình có chút lạ đối với hắn.

Nàng lấy tay áo lau đi nước mắt, miệng cười tươi:” Trại Mộc Tư, cảm ơn ngươi.”

Hắn không đáp lại, chỉ bưng bát thuốc mới sắc tới, đưa lại gần mặt nàng:” Mau uống cho nhanh khỏi.”

Một bát thuốc đen ngòm, Mộc Lan Tư nhận lấy, hít sâu một hơi, quyết tâm uống hết chén thuốc, mày liễu khẽ nhíu, miệng vẫn cười tươi:”Thật là đắng...” Nàng lè lưỡi nói.

“Ta biết nên mới để ngươi uống, thuốc đắng dã tật.’ Hắn cầm lại chén, hòa nhã nói:” Chờ lát nữa chảy mồ hôi, nếu mệt thì ngủ thêm một chút, lát nữa ta quay lại thăm ngươi”

“Trại Mộc Tư...”

Hắn dừng bước xoay người lại, nhíu mày nghi vấn.

“Người có bận không? Nếu rảnh...có thể cùng ta trò chuyện không?” Mắt đẹp mở to năn nỉ.

Trầm ngâm một hồi, hắn ngồi xuống mép giường:” Người muốn nói chuyện gì?”

Thấy hắn đồng ý, Mộc Lan Tư trong lòng mừng thầm, cắn nhẹ môi, hỏi:” Tỷ tỷ cùng tên Dung Xán kia đi Trung Nguyên, tìm “Hồi Xuân Thủ” cùng “ngọc diện Hoa Đà”, tỷ tỷ sẽ chuyển biến tốt chứ? Sẽ khỏe mạnh như xưa không?”

Hắn khẽ mỉm cười:”Ta cũng không biết. Nhưng hai người kia trên giang hồ rất nổi danh, nói không chừng có thể tìm ra phương pháp chữa trị. Diễm Diễm sẽ nhanh chóng bình phục thôi, người không nên quá thương nhớ mà đổ bệnh.”

“Ừ.” Nàng cũng cười, tựa hồ nghĩ ra điều gì, nàng lại hỏi:” Còn có, Trại Mộc Tư người nói máu của tỷ tỷ là kịch độc, tại sao Dung Xán một chút hề hấn gì cũng không có, còn khỏe mạnh đi tìm tỷ tỷ vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hắn cũng đang trần trở về việc này.

Đầu năm nay, Huyền Phong đường được hắn ủy thác, nhiều lần để cho tên nam nhân Trung Nguyên làm chuyện xấu.

Về sau, quỷ thần xui khiến cho nàng cùng tên đàn ông kia mang trong người Cửu trọng cổ, hắn cố vũ nàng cùng hắn đi tìm giải dược, nhưng mình thì lạnh lùng ở trong bóng tối cười nhìn, hắn muốn xem, ai sẽ là kẻ chết. Kết quả nữ nhân ngu ngốc kia cam chịu vì một tên đàn ông bỏ mạng. Một âm một dương, một sinh một tử, hắn thật là thích loại cổ này.

Hắn mang nàng về cố ý dưỡng thành “dược nhân”, hai tỷ muội nàng là con gái của môn chủ, nhất là hà tỵ kim tiên, lại là ngọn lửa tinh thần của Điền môn, hắn không thể giết các nàng, vẫn chưa tới thời điểm ấy.

Ngoài mặt hắn chiếu cố các nàng nhưng thực chất chỉ muốn lợi dụng để thống nhất Điền môn, không lâu nữa hắn sẽ trở thành môn chủ chân chính, không lâu nữa...

“Trại Mộc Tư sao người lại im lặng?” Năm ngón tay đưa ra huy huy trước mặt hắn.

“Không có gì!” Hắn giả vờ ho “Ta cũng cảm thấy nghi ngờ. Có thể hắn không giống người thường, hoặc trước kia đã từng uống qua máu của Diễm Diễm nên cơ thể có sự thay đổi.” Lẽ ra tên nam nhân kia phải chết? Hắn thật sự không hiểu được chuyện này. “Điều này không phải rất tốt sao?” Hắn cười nhạt, “Diễm Diễm không phải rất vui vẻ sao.”

“Ừ...” Mộc Lan Tư gật đầu một cái, “Mặc dù không thích hẳn, nhưng mà tỷ tỷ yêu hẳn, bọn họ thật đẹp đôi.”

“Ừ.” Hấn tán thưởng vuốt ve đầu nàng, ánh mắt có chút suy tư.

“Trại Mộc Tư...” Nàng khẽ gọi, giọng không tự chủ mà trở nên mềm mại, ánh mắt yêu kiều,” A đa cùng a Mụ cũng không còn, tỷ tỷ cũng đi, ta chỉ còn mình ngươi, chúng ta hãy ở chung một chỗ có được hay không?”

Hấn sắc mặt cứng đờ, trong nháy mắt đã quyết định, giọng ôn hòa:”Được.”

“Có lúc, ngươi biết...tính tình ta có chút trẻ con, hay nổi loạn, ta đều không cố ý. Tương lai, ta có gây ra chuyện gì sai khiến ngươi mất hứng, ngươi có thể đánh ta mắng ta, nhưng tuyệt đối đừng bỏ rơi ta, Trại Mộc Tư?”

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, gò má hồng hồng, môi hồng, nàng thực sự đã trưởng thành.

Tránh đi cái cảm giác quái dị trong lòng, hấn mỉm cười,” Ta sẽ không mắng ngươi, đánh ngươi, càng không thể bỏ rơi ngươi.”

“Có thật không?!” Ánh mắt kia sáng lên, khi thấy nam nhân kia gật đầu, nàng thật cao hứng, muốn nhào vào lòng hẳn, tuy nhiên lại ngượng ngùng, hai tay nắm chặt chắn, tuyệt đối tin cậy nói:”Trại Mộc Tư, ngươi đối với ta thật tốt.”

Hấn ngẩn ra, ánh mắt trầm xuống, nội tâm cười nhạt.

Thật thương cho Lan Tư...Nếu có một ngày nàng biết A đa cùng A mụ của nàng không có chết mà bị hấn giam cầm tại ngục ở đỉnh Thương Sơn, lúc đấy nàng sẽ đối với hẳn như nào?

Nếu nàng biết ân oán của Điền môn bấy lâu nay đều do một tay hẳn tạo ra, đây đúng là một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ của hẳn.

Nếu Lan Tư biết, vẻ mặt của nàng sẽ là gì?!

Hấn muốn nhìn, nhưng chẳng qua vẫn chưa tới thời điểm.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-mon-danh-hoa>